

Giới thiệu Tôi Muốn Ở Biệt Thự

Truyện Tôi Muốn Ở Biệt Thự của tác giả Kim Huyền là một trong những hệ liệt Bốn mùa cuồng tưởng khúc. Con trai của cô cũng như bảo bối quý giá không ai có thể cướp đi, người cha đó đã vứt bỏ tám năm không quan tâm

Ấy thế mà cậu con trai vẫn gọi hấn ta là ba, điều đó làm cô rất tức giận. Năm đó vì cô không cẩn thận mà để mình có thai, lần này anh ta lại cầu hôn cô một lần nữa!

Bỗng nhiên có người con đẹp ảo mộng xưng là vợ sắp cưới của anh? Cô ta sỉ nhục cô, cướp con trai của cô...cô gái đó thật ra là em gái của cô sao???

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Ở Biệt Thự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Mở đầu.

Thời đại thay đổi, ước mơ mọi người theo đuổi vẫn vĩnh viễn không , không quan tâm là nam nữ già trẻ, giàu nghèo thế nào, thậm chí những cô nhi từ nhỏ đã bị ném vào trong cô nhi viện, cũng có ước mơ của riêng mình.

Bốn người Xuân Tuyết, Hạ Mỹ, Thu Phong, Đông Nhan cũng lớn lên tại làng nhi đồng quốc tế, từ lúc còn học tiểu học đã luôn theo đuổi một ước mơ, chỉ là ước mơ của các cô tới sớm hơn những người khác, nhưng rồi cũng biến mất nhanh hơn những người khác.

Năm mười hai tuổi, các cô bắt đầu ước mơ, mười tám tuổi đã sớm tỉnh lại từ trong mộng.

Thực tế nói cho các cô biết, ước mơ không thể ăn, chỉ có cố gắng làm việc, kiếm tiền, không quan tâm người khác nghĩ về mình thế nào, chỉ cần lạnh lùng, sau đó mỉm cười, không thêm để ý, luôn kiên cường, lại dùng năng lực để chứng tỏ bản thân, đây mới chính là đạo lý sinh tồn.

Thu Phong rất đẹp, Xuân Tuyết rất dịu dàng, dù vẻ đẹp của hai người đối lập nhau, nhưng lúc mỉm cười, đều có khả năng khiến người khác cảm động.

Mà Hạ Mỹ thì không cần phải nói, cá tính thẳng thắn, luôn rất nóng nảy, chẳng thêm để ý đến những lời đàm luận bên ngoài, cô luôn bấu môi đối mặt với chúng.

Về phần Đông Nhan, cũng chỉ dùng sự lạnh lùng để giả vờ kiên cường mà thôi.

Thu Phong tươi đẹp, Xuân Tuyết dịu dàng, Hạ Mỹ tính tình nóng nảy, cùng nhau lớn lên, Đông Nhan vẫn luôn có cảm giác mình là con vịt xấu xí trong một đàn thiên nga, mà cảm giác này, từ nhỏ đến lớn vẫn không thay đổi.

Cô không tự ti, chỉ là thỉnh thoảng sẽ hơi sầu muộn.

Mỗi lúc chỉ có một mình, cô sẽ không nhận được nghĩ thầm, nếu như mắt cô có thể lớn một chút, có hồn một chút, khóe miệng có thể giương lên một góc độ tự nhiên hơn một chút, như vậy cô có thể đổi một đôi kính xinh đẹp hơn, hoặc đổi sang kính áp tròng, khiến cho mình xinh đẹp hơn một chút, được chào đón hơn một chút.

Thật ra cô cũng không xấu xí, chỉ là bộ dạng hơi chua ngoa, lạnh lùng, khi không cười sẽ khiến người đối diện có cảm giác mình đang thiếu tiền cô, cho nên con đường tình duyên của cô rất không thuận lợi.

Ước mơ không thể ăn, chỉ có cố gắng làm việc kiếm tiền, mới là đạo lý sinh tồn. Nhân Duyên cũng giống như vậy.

Một mình cô đơn ngồi trong công viên gặm sandwich thay bữa trưa, Đông Nhan lại điều chỉnh lại tâm lý bản thân lần nữa.

Cô không quan tâm người khác nhìn cô như thế nào, hay ở sau lưng, phi báng cô thế nào, nói cô dựa vào thân thể mới bò lên được chức vị trợ lý quản lý tài chính của giám đốc này, cô cũng không thẹn với lương tâm, hơn nữa có thể kiếm nhiều tiền hơn là đủ rồi.

Từ lâu, được ở trong biệt thự đã không còn là ước mơ của cô, nhưng cô vẫn muốn kiếm tiền, không chỉ vì mình hay con trai, mà cô còn muốn góp một phần nuôi lớn những đứa trẻ trong làng nhi đồng quốc tế.

Mặc dù, phần tài lực hiện tại này của cô không có ý nghĩa này với làng nhi đồng, vì sau khi Xuân tuyết được gả cho Lãnh Quân Dương tổng giám đốc công ty thiết kế LVMN, Thu Phong được như nguyện, gả cho Dịch Ngạo Dương tổng giám đốc công ty khoa học kỹ thuật Kỳ Dương, làng nhi đồng quốc tế đã không còn thiếu thốn như trước nữa.

Nhưng Xuân Tuyết và Thu Phong báo đáp những phần thuộc về họ, cô không thể ngồi mát ăn bát vàng, cho rằng mình không có trách nhiệm.

Làng nhi đồng quốc tế là nhà của cô, viện trường và các giáo viên ở đó là ba mẹ cô, mà những đứa trẻ đó là em trai em gái cô, đây là điều cả đời cô không quên quên được, cũng là gánh nặng ngọt ngào cô không thể vứt bỏ, cô vui vẻ gánh chịu tất cả.

Nghĩ đến ngôi nhà nuôi cô lớn lên, Đồ Đông Nhan lại có dũng khí để đối mặt với thực tế. Cô nhét miếng sandwich cuối cùng vào miệng, uống lon hồng trà giá rẻ cô mua trong cửa hàng tiện lợi lọt bụng, sau đó đáng dậy, phui mông, vứt đồ vào thùng rác, cô xoay người đi đến ngân hàng đối diện công viên.

Đèn vàng.

Cô dừng bước, người bên cạnh lại bước nhanh hơn, muốn nhanh chóng đi qua con đường rộng tới hơn bốn mươi mét này.

Cô cau mày lắc đầu, còn chưa kịp suy nghĩ không đồng tình, một bà cụ cũng dừng bước với cô bị người đi nhanh nhân lúc đèn vàng đẩy ngã lên đường cái.

“Bà lão, bà không sao chứ?” Cô vội vàng tiến lên nâng bà dậy, thay bà phui đi bụi bặm trên quần áo, vừa quan tâm hỏi.

Hình như bà lão bị giật mình, trong khoảng thời gian ngắn vẫn chưa có phản ứng gì.

“Bà lão, bà không sao chứ?” Cô hỏi lần nữa, trên mặt đều là lo lắng và quan tâm. “Có bị thương ở đâu không, bà có muốn con đưa bà đi bệnh viện không, bà còn đi được không?”

“Bà không sao, cảm ơn con.” Cuối cùng bà lão cũng có phản ứng.

Đồ Đông Nhan lắc đầu. “Bà muốn qua đường sao?”

“Đứng.” Bà lão gật đầu.

“Con đỡ bà qua.”

Đèn xanh rồi, Đồ Đông Nhan đỡ bà lão đi về phía trước, đang chuẩn bị đi qua đường thì bà lão đột nhiên kêu đau.

“Sao vậy?” Cô quan tâm dừng bước, cúi đầu hỏi.

“Hình như chân bà bị trật rồi.” Bà lão lộ vẻ mặt áy náy và đau đớn.

“Có thật không?” Cô lo lắng nhíu mày. “Vậy con đưa bà đến bệnh viện.”

Cô ngẩng đầu nhìn bệnh viện đối diện, lại quay đầu nhìn bà lão có dáng người nhỏ nhắn, ra quyết định. Có lẽ cô nên dùng lưng...

“Con cõng bà qua.”

Một âm thanh bất ngờ cắt đứt động tác của cô, Đồ Đông Nhan xoay người lại, phát hiện đối diện mình là một lồng ngực rộng lớn, cô ngẩng đầu lên, giấy tiếp theo mặt đất như đang chuyển động hay đúng hơn là cô đang lay động?

Bởi vì cô nhìn thấy anh ta, người mà cô cho rằng cả đời này cô cũng không bao giờ gặp lại...

“Đã lâu không gặp, Đông Nhan. Em khỏe không?” Lệ Hằng nhẹ giọng hỏi.

Chương 1

“Cô đang làm gì ở đây?”

Tiến lên trước một bước, nếu không phải Lệ Hằng chính mắt nhìn thấy, anh nhất định không tin chuyện ngoài ý muốn như vậy.

Cô nàng ngốc nghếch Đồ Đông Nhan, tốt bụng, luôn thích giúp đỡ người khác, cũng phải hiểu được cái gì nằm trong khả năng của mình chứ?

Cô cao bao nhiêu cm? Chắc cũng không đến 160cm, cân nặng thì sao? Có đủ 40kg không? Thân thể gầy yếu nhỏ nhắn như vậy, lại muốn cõng một bà lão nặng gần 60 kg! Cô điên rồi phải không?

Đột nhiên bị mắng, Đồ Đông Nhan mất trọng tâm, suýt nữa thì bị ngã, may có một cánh tay nhanh chóng đỡ cô, giúp cô thoát nạn.

“Cảm ơn.” Cô ngẩng đầu nói tiếng cảm ơn, lại phát hiện đối diện với mình là một thân hình gầy gò quen thuộc, hơn nữa khuôn mặt hiện vẻ tức giận, lạnh lùng.

Lệ Hằng, người đàn ông mà cho đến nay cô vẫn chưa biết được thân phận thật.

Nghe nói anh mới hai mươi lăm tuổi, không có chức danh gì trong công ty, chỉ là một nhân viên thực tập, nhưng thật kỳ lạ, trong công ty, từ tổng giám đốc đến nghiên cứu viên, mỗi người đều luôn kính trọng anh ta.

Một tháng trước, cô may mắn được vào công ty Cổ thị làm việc, cô và ba cô gái khác được phân làm trợ lý của anh. Đối mặt với vị cấp trên trẻ tuổi đẹp trai, đáng vẻ cao lớn, cô và ba cô nàng đó đều vô cùng ngạc nhiên, nhưng không đến một tháng, ngoài cô ra, cả ba cô nàng đều bị vị cấp trên đẹp trai ăn nói cẩn trọng, thái độ làm việc nghiêm túc này dọa cho chạy.

Không phải cô không bị dọa đến sắp khóc, nhưng vì để giữ được miếng cơm nên mới cố gắng nhẫn nhịn.

Nhưng sau khi bị vị cấp trên ma quỷ huấn luyện, bây giờ cô lại cảm thấy mình rất may mắn vì chống đỡ để ở lại, bởi vì sau một tháng, cô học được rất nhiều điều trong việc quản lý tài vụ từ vị cấp trên này, so với việc tiền lương ít ỏi, cô cảm thấy đây là thu hoạch lớn nhất của cô trong công việc này.

Có điều thu hoạch thì thu hoạch, cô vẫn hi vọng vị cấp trên ma quỷ gần gũi bình dị hơn một chút, ít nhất lúc sau giờ làm việc, hai người vô tình gặp nhau trên đường, cô có thể không phải nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng, nghiêm nghị lúc đi làm của anh.

“Cô đang làm trò gì ở đây vậy?”

Đột nhiên gặp anh, trong khoảng thời gian ngắn, Đồ Đông Nhan quên không biết nên nói như thế nào.

“Tôi đang hỏi cô, không trả lời sao?” Giọng nói lạnh lùng của lệ Hằng vang lên, sau đó anh lại đỡ bà cụ sau lưng cô đứng dậy cho ngay ngắn.

“Có chuyện gì xảy ra vậy ạ?” Anh quay đầu hỏi bà cụ đang bối rối.

“Vừa rồi bà bị một chiếc xe đi qua đây ngã, bị trật chân, cô bé tốt bụng này nói muốn đưa bà đi bệnh viện...”

“Hai chân của bà đều bị trật sao?” Anh không nhịn được cắt đứt lời bà cụ. Cho dù hai chân đều bị trật, không thể đi bộ thì cũng nên nói rõ ràng tình trạng của mình, sao lại để cho một cô gái nhỏ bé, còn không bằng một nửa mình công qua bệnh viện? Thật quá đáng!

“Chân này bị trật, chân này...” Bác gái kéo ống quần lên, để lộ ra đầu gối bị chảy máu cho anh xem, cũng tìm một lối thoát cho chính mình.

“Mặc dù rất đau nhưng không đến mức không đi bộ được chứ? Sao bà có thể để một cô bé công bà như vậy?” Anh nghiêm nghị hỏi.

“Là tôi...” Thấy mặt của bà lão ngày càng đỏ, Đồ Đông Nhan không nhịn được mở miệng, lại bị anh thô lỗ cắt ngang.

“Cô im lặng!”

Cô không tự chủ được co rúm lại.

“Lại đây, nếu thật sự bà đau đến như vậy, để tôi công bà.” Lệ Hằng đột nhiên ngồi xổm trước bà lão nói.

“Không cần, bà...” Bà lão sững sờ, không biết phải làm gì với vàng lắc đầu cự tuyệt.

“Làm nhanh một chút, tôi còn có việc khác, không có thời gian để lãng phí ở đây.” Anh nghiêm giọng, bà lão sợ hãi không dám chần chừ, vội vàng trèo lên lưng anh, để anh công mình đi qua đường, đưa vào bệnh viện đối diện.

“Như vậy là được rồi đúng không? Cần tôi thông báo cho người nhà không?” Anh không quên công việc tiếp theo nên làm.

“Không cần đâu, bà có mang di động theo, bà sẽ tự thông báo.” Bà lão thấy gương mặt đó thì đâu dám làm phiền anh điều gì.

“Vậy được rồi, tạm biệt.” Anh gật đầu, xoay người nắm lấy cánh tay của Đồ Đông Nhan, lôi cô ra bên ngoài.

“A, tiền bồi, xin hỏi anh muốn đưa tôi đi đâu?” Sau khi bị anh kéo đi một đường dài, cuối cùng cô cũng không nhịn được hỏi.

Lệ Hằng đột nhiên dừng bước, xoay người lại, tức giận nhìn cô chằm chằm.

Đồ Đông Nhan không tự chủ được lui về sau, cánh tay lại bị anh nắm chặt nên không thể né tránh.

Tầm mắt cô dò xuống bàn tay đang nắm lấy cánh tay của cô, lại nhìn lên khuôn mặt đùng đùng tức giận của anh, cả người cứng ngắc không biết phải làm sao.

“Tiền bồi.” Vì không có chức vị, anh lại không thích người khác gọi là Lệ tiên sinh, mà cô cũng không dám gọi đầy đủ tên họ của anh như những người trong công ty, cho nên luôn gọi anh là tiền bồi. “Có thể phiền anh...” Cô nhìn xuống bàn tay đang đặt trên cánh tay mình, không dám xin anh buông tay.

“Cô!” Anh không buông tay, ngược lại còn không kiềm chế được tức giận tiến lên một bước.

Cô lại lui về sau một bước, cả người căng thẳng.

“Cô nàng đáng chết này!”

“Cái gì!” Cô ngẩn người, vẫn không rõ tại sao mình lại bị mắng, mặt anh đột nhiên cúi xuống, trong nháy mắt hôn lên môi cô.

Là một giấc mơ sao?

Hôm sau đi làm, Đồ Đông Nhan vẫn vô cùng lo lắng, cho là tối qua mình mơ thấy giấc mơ không tưởng tượng nổi.

Cô không để ý, tiếp tục làm công việc anh giao cho, thỉnh thoảng lại vụng trộm liếc nhìn vị cấp trên ma quỷ này, sau đó lại nói với mình đó chỉ là một giấc mơ lần thứ một trăm lẻ một, nếu anh làm vậy sao bây giờ có thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra?

Nhưng cô vẫn không nghĩ ra, sao mình lại có thể mơ như vậy? Cô khẽ vuốt môi, chân mày nhíu lại phỏng đoán.

Nói thật, từ trước tới nay, cô chưa từng vọng tưởng có gì với anh, vì kiếm học phí và tiền sinh hoạt, cũng để ứng phó với vị cấp trên ma quỷ này, cô đã tiêu tốn rất nhiều sức lực, không có thời gian để mơ mộng đến tình yêu, chứ đừng nói tới việc cô không xứng với anh, cô sao có thể mơ mộng hảo huyền như vậy đây?

Lệ Hằng là một người chuyên nghiệp khiến mọi người kính trọng, mặc dù còn trẻ, tiền đồ lại vô cùng sáng lạn, nhìn cô xem, chỉ vì học phí, tiền sinh hoạt đã vô cùng sâu não, tương lai mờ mịt. Đây là điểm thứ nhất cô không xứng với anh.

Điểm thứ hai, anh đẹp trai, cao lớn, là đối tượng được phái nữ trong công ty ưu ái, những người đó cũng đủ để anh không đếm xuê rồi, sao còn có thể rảnh rỗi chú ý đến một người như cô?

Hơn nữa, anh đi bằng ô tô thay cho đi bộ, mà cô được đi bằng xe buýt đã cảm thấy đây là điều hưởng thụ vô cùng xa xỉ. Còn nữa, mặc dù anh nói chuyện cẩn trọng, nhưng vẫn được mọi người chào đón, khiến người khác không nhìn được muốn tìm cơ hội làm quen với anh, không giống cô, cho dù cố gắng mỉm cười, cố gắng làm tròn công việc được giao, vẫn không có người nào muốn làm quen với cô.

Tóm lại, khoảng cách giữa anh và cô, có thể nói xa như trời và đất vậy, cho nên cô chưa từng vọng tưởng quá nhiều. Nhưng đã như vậy, sao cô còn mơ thấy anh hôn cô? Cô điên rồi.

“Cô đang ngăn người gì vậy, việc tôi giao phó đã làm xong chưa?”

Một tiếng nói lạnh lùng vang lên, Đồ Đông Nhan sợ hãi lập tức ngồi nghiêm chỉnh, không để suy nghĩ của mình tiếp tục lạc vào cõi thần tiên.

“Được rồi, để tôi gửi qua cho anh.” Cô vội gật đầu.

“Được rồi thì gửi qua cho tôi, còn cần tôi thúc giục sao?” Lệ Hằng lạnh lùng nói.

“Xin lỗi!”

“Cô cho rằng nói xin lỗi thì người khác phải có nghĩa vụ tha thứ cho cô sao?”

Đồ Đông Nhan im lặng cúi đầu.

“Tôi cần biểu đồ phân tích tất cả các thị trường mới và đang phát triển tại Trung Quốc, sửa lại cho tôi.”

“Vâng.” Cô lập tức lên tiếng, nhanh chóng làm việc, mà anh không ngừng đối diện với những con số đang nhảy nhót trên màn hình.

Phòng làm việc lại trở về với sự yên lặng vốn có, nhưng chỉ bên ngoài là bình tĩnh, bên trong lại như có sóng lớn mãnh liệt.

Lệ Hằng không có cách nào ngăn cản mình dùng gương mặt nghiêm nghị nói chuyện với cô, vì nếu không làm như vậy, anh sẽ không thể nhìn thẳng vào mắt cô.

Trời ạ! Cho dù trai qua một buổi tối, anh vẫn không thể tin được mình lại cưỡng hôn cô, hơn nữa hôn xong còn lập tức xoay người rời đi, anh thật đáng chết, không có chút khí phách đàn ông nào!

Anh không nên hôn cô, cho dù tức giận, mất khống chế hơn nữa, bị cô hấp dẫn, anh cũng không nên hôn cô. Bởi vì một tháng nữa, anh phải ra nước ngoài du học, đó là mơ ước nhiều năm của anh, là kế hoạch không thể nào thay đổi, cho nên, nếu nói việc anh không nên làm nhất trong lúc này, đó là yêu đương, nhưng cô lại đáng chết, cố tình chọn lúc này để xuất hiện trước mặt anh.

Về ngoài Đồ Đông Nhan cũng không có gì đặc biệt, thực tế mà nói, ngoại trừ làn da trắng nõn, ngũ quan cân đối, diện mạo lạnh lùng của cô không tạo được cảm tình với người khác, ngược lại còn làm cho người ta nghĩ rằng cô ngạo mạn tự cao tự đại. Nhưng làm việc với nhau hơn một tháng, anh biết, cô tuyệt đối không ngạo mạn, ngược lại trái tim cô còn mềm mại hơn bất kỳ người nào, vừa kiên nghị lại vừa dịu dàng, khiến anh càng hiểu rõ cô hơn, cũng vì vậy mà thích cô.

Nhìn lại, trong một tháng ngắn ngủi vừa qua, cô nhiệt tình giúp người khác, anh đã bắt gặp hành động làm việc nghĩa của cô rất nhiều lần.

Cô làm kỹ sư giúp một người bị ngã xe, dẫn một bạn nhỏ bị lạc đến đồn cảnh sát, mang vật nặng qua đường giúp một ông già, cho một người phụ nữ có thai mượn ô, còn có tối hôm qua, cô không chịu tự lượng sức mình, muốn cõng một bà lão nặng hơn mình phải đến 10kg đến bệnh viện gần đó.

Anh thật sự không hiểu nổi, tại sao mình lại luôn gặp cô những lúc cô đang giúp đỡ người khác, nếu như anh không thấy những hình ảnh đó, có lẽ, anh sẽ không bị cô hấp dẫn.

Hừ, đây thực sự là một suy nghĩ tự lừa mình dối người. Cho dù anh không nhìn thấy hình ảnh cô nhiệt tình giúp đỡ người khác, anh cũng sẽ nhìn thấy hình ảnh cô chịu khổ nhọc, kiên cường và dũng cảm, rồi anh vẫn sẽ bị những hình ảnh như vậy của cô hấp dẫn.

Có trời mới biết, trước kia anh có rất nhiều trợ lý, nhưng dù là nam nữ già trẻ, chỉ có cô là không có một câu oán hận, không ngại cực khổ hoàn thành tất cả công việc anh yêu cầu. Có lẽ kiến thức chuyên ngành của cô không bằng những người khác, nhưng ít ra cô cũng không đến mức không biết thì giả bộ như đã hiểu, hay như không biết mà không hỏi, ngược lại cô rất chuyên tâm học tập.

Anh thích những người thông minh, nhưng còn thích những người làm việc đến nơi đến chốn hơn, dùng toàn lực làm việc, mà cô không cần nghi ngờ là loại người như vậy.

Tìm ra cô trong hàng vạn người, bỗng nhiên quay đầu, người đó lại đứng dưới ngọn đèn tàn.

Lẽ ra cô nên xuất hiện sớm một chút, nếu không thì chậm mấy năm, chờ anh hoàn thành học phần thì xuất hiện cũng được, tại sao lại chọn thời điểm mấu chốt này để xuất hiện? Chỉ còn lại một tháng nữa là anh sẽ ra nước ngoài du học, rồi cuộc anh phải làm gì với cô đây?

Anh biết mình nên kiềm nén tình cảm với cô, tất cả đi theo kế hoạch ban đầu là tốt nhất, nhưng trái tim ngu độn trong cơ thể anh giờ phút này lại rục rịch cháy bỏng, hi vọng và lo lắng cũng không khiến anh tốt hơn, nhiều lần anh rất muốn tiến lên, chiếm lấy cô, biến cô thành sở hữu của mình. ๑๓đ☆L☆๑๓

Bởi vì ánh sáng của viên kim cương thì không thể che giấu được, một khi anh chần chờ, người cạnh tranh sẽ tăng lên, như vậy, tương lai bảo bối rơi vào tay ai vẫn còn là một ẩn số.

Anh không cách nào tưởng tượng được hình ảnh Đồ Đông Nha bị người khác ôm vào ngực, anh không muốn mất cô chút nào.

Quay đầu nhìn cô đang ngồi trước máy tính chuyên tâm làm việc, ánh mắt do dự của Lê Hằng được thay thế bằng quyết tâm.

Anh muốn cô! Không quan tâm quyết định này có bao nhiêu ích kỷ, lại không công bằng với cô thế nào, anh phải có được cô, tạo một dấu ấn thuộc về anh trên người cô, để những kẻ cạnh tranh khác biết cô là hoa đã có chủ, sẽ chết tâm, không dám lại gần cô.

Ba năm, chỉ cần ba năm anh sẽ trở về bên người cô, sau đó đợi đến khi cô tốt nghiệp đại học sẽ cưới cô về nhà.

Anh biết cô sẽ là một người nội trợ hiền thực, cũng là một người mẹ tốt, hơn nữa chỉ cần cô nguyện ý, anh tuyệt đối sẽ không thua bất kỳ người đàn ông nào.

Nhớ lại bộ dạng cô mặc bộ đồ công sở ngồi trước bàn hội nghị phát biểu ý kiến, khóe miệng anh không nhịn được nhếch lên.

“Lê Hằng.” Một đôi tay như hai con rắn nước, đột nhiên vuốt ve vai anh, lại từ từ tiến lên trước ngực, “Hôm nay là sinh nhật em, các đồng nghiệp muốn sau khi tan làm sẽ đi tổ chức mừng sinh nhật cho em, anh đi cùng không?”

Nghe giọng nói đó, Đồ Đông Nhan không nhịn được quay đầu nhìn lại, nhìn thấy tiết mục quyền rũ trắng trơn đó trong phòng làm việc thì cả người cứng lại. Cô nhanh chóng thu hồi tâm mắt, làm bộ không nhìn thấy gì, nhưng lại không cách nào ngăn cản được đoạn đối thoại của hai người đó vang lên bên tai mình.

“Xin lỗi, buổi tối tôi còn có việc.” Cáp trên ma quỷ lạnh lùng cự tuyệt.

“Mỗi lần em hẹn anh, anh đều thoái thác nói là có việc, hôm nay là sinh nhật em, anh không thể nể mặt em một lần sao?” Quản lý Trần

Mỹ Hoa dịu dàng nói.

“Xin lỗi.”

“Anh đừng lạnh lùng như vậy, cứ coi tối nay mở bữa tiệc tạm biệt anh là được rồi, anh chưa đi chơi cùng mọi người bao giờ, không sợ lẽ tạm biệt cuối tháng sẽ trở nên chán ngắt sao?”

Lẽ tạm biệt? Cái gì là lẽ tạm biệt? Trong lòng Đồ Đông Nhan là cả ngàn dấu chấm hỏi.

“Tôi cho rằng tôi đã nói rõ ràng, tôi không cần mọi người làm buổi lễ tạm biệt gì đó.” Lê Hằng lạnh lùng cự tuyệt.

“Đây là lòng của mọi người thôi mà.”

“Tôi xin nhận. Đồ Đông Nhan.”

“Hả?” Không ngờ cáp trên ma quỷ đột nhiên gọi mình, Đồ Đông Nhan hoảng hốt nhảy dựng lên, xoay người đối mặt với anh.

“Vâng.” Cô chợt dạ lên tiếng, rất sợ anh phát hiện vừa rồi mình không chuyên tâm làm việc, mà đang nghe lén hai người nói chuyện.

“Thu dọn lại, những công việc chưa làm xong thì lát trở về làm tiếp. Hiện tại tôi phải ra ngoài gặp một vài người quản lý của hai công ty, cô đi với tôi.” Anh ra lệnh.

“Hả?” Cô ngẩn người, nhất thời không rõ tình hình, bởi vì trước kia anh chưa bao giờ đưa cô đi gặp các quản lý cấp cao trong công ty.

“Hả cái gì? Lời của tôi rất khó hiểu sao?” Anh trừng mắt.

“Xin lỗi, tôi dọn ngay đây.” Cô nhanh chóng dọn dẹp bàn làm việc, đặt những thứ cần thiết vào ngăn kéo, khóa lại, tắt máy tính đi.

“Anh phải đi gặp hai công ty sao? Đúng lúc buổi chiều em không có việc gì, em đi với anh. Em nghĩ hiệu suất làm việc của em có lẽ tốt hơn em gái nhỏ này chứ?” Trần Mỹ Hoa đặt tay Lê Hằng lên tay mình, mỉm cười nói với anh.

“Tôi cần một người ghi chép, công việc này quá nhỏ bé với quản lý Trần, cho nên ý tốt của cô, tôi chỉ có thể đặt trong lòng.” Anh lấy cánh tay của mình ra khỏi người cô, sau đó quay đầu nhìn Đồ Đông Nhan. “Đã đi được chưa?”

“Được rồi.” Cô luống cuống cầm ba lô và áo khoác của mình lên, xoay người gật đầu với anh.

“Đi thôi.” Anh ra khỏi phòng làm việc, mà cô không dám chậm trễ lập tức đuổi theo, khi đi qua Trần Mỹ Hoa thì chỉ gật đầu một cái.

Ra khỏi văn phòng công ty, cô chạy theo phía sau anh, không tự chủ được nghĩ lại đoạn đối thoại vừa rồi của hai người trong phòng làm việc của hai người là có ý gì. Chẳng lẽ tiền bối muốn nghỉ việc?

Nhưng tại sao? Theo cô quan sát, tiền bối làm việc ở đây rất có tương lai, ông chủ ở đây cũng không tệ, quan hệ với đồng nghiệp cũng không có vấn đề gì, có thể nói như cá gặp nước, tái ao anh lại muốn bỏ công việc tốt như vậy?

Là có người khác nguyện ý cho anh nhiều lợi thế hơn sao? Hay là anh muốn tự mình xây dựng sự nghiệp?

Điều này cũng có thể vì anh rất lợi hại, chỉ mới một tháng, anh đã tăng doanh thu của công ty lên tới 23%, có thể nói là một thiên tài. Nếu như cô có tiền, cũng muốn giao anh đầu tư, quản lý tài sản, đáng tiếc đến một đồng cô cũng không có.

Vừa nghĩ tới túi tiền trống trơn của mình, Đồ Đông Nhan lập tức không nhịn được than thở, vô lực cúi đầu đi về phía trước, hy vọng có thể may mắn nhặt được tiền... ha ha... Đó đương nhiên là điều không thể.

Cô nhắm mắt tự giễu, mở mắt ra lần nữa, lại không kịp tránh đâm đầu vào anh đột nhiên dừng bước.

Lê Hằng kịp thời đỡ cô, cúi đầu, cau mày nhìn cô hỏi. “Cô đang làm gì vậy? Không biết đi bộ hả?”

“Xin lỗi!” Cô vội vàng nói xin lỗi.

“Trưa nay cô muốn ăn gì?” Anh đột nhiên hỏi.

“Hả?” Cô kinh ngạc.

“Trưa nay cô muốn ăn gì? Lời nói của tôi chắc không khó hiểu như vậy chứ?” Anh nâng cao mày, một nụ cười thành linh hiện ra.

Đầu tiên cô trừng mắt nhìn, sau đó đôi mắt trừng lớn, lộ ra vẻ mặt khó tin.

“Anh đang cười?” Cô như vừa phát hiện ra một vùng đất mới.

Chân mày anh lại giương cao hơn. “Sao vậy? Tôi không thể cười sao?” Anh cười như không cười nhìn cô.

Đồ Đông Nhan ngơ ngác nhìn anh, không nhịn được đưa tay lên véo má mình, hoài nghi có phải cô đang nằm mơ không, nếu không, sao có thể thấy biểu cảm này trên gương mặt nghiêm túc của anh. Anh trước mặt là thật sao?

“Sao cô lại véo mình như vậy?”

“Tôi chỉ đang xác minh xem có phải mình đang nằm mơ hay không.” Cô ngơ ngác nhìn anh ngây ngô trả lời.

Nghe được cô nói như vậy, Lê Hằng đột nhiên cười to lên.

Đôi mắt Đồ Đông Nhan lúc này đã mở lớn hết mức mà thôi, đến cả miệng cũng không khép lại được. Trời ạ! Nhất định là cô đang mơ, còn tưởng rằng anh đã rất đẹp trai rồi, không ngờ cười lên còn mê người như vậy.

Trời ạ! Sao tiếng cười của anh lại dễ nghe như vậy? Cô chưa từng nghe qua tiếng cười dễ nghe như vậy.

Trời ạ! Đây nhất định là một giấc mơ!

“Được rồi, cô đã không có ý kiến thì phải nghe theo tôi. Muốn ăn cơm, đi ăn đồ nướng với tôi.” Anh đột nhiên kéo tay cô đi về nhà hàng đồ nướng...

Lúc này cô mới hiểu vì sao anh lại đột nhiên dừng lại, nhưng cô vẫn không hiểu, sao anh lại kéo cô đi? Cô lại không dám đối kháng anh, đừng nói là không đi cùng anh.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Ở Biệt Thự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

160, 180, 200...

Nhìn chăm chăm vào số tiền trên đó, ánh mắt Đồ Đông Nhan mở ngày càng lớn, cả người đột nhiên cảm thấy hốt hoảng và hồi hận, đứng ngồi không yên, không biết phải làm sao.

Làm sao đây? Sao những thứ này lại đắt như vậy, cô chỉ có 100, sao có thể ăn nổi đây! Nếu bây giờ cô đi ra ngoài, có phải rất kỳ quái không?”

“Cô muốn ăn gì?” Lệ Hằng đột nhiên mở miệng hỏi cô.

Cô nhanh chóng nhìn anh một cái, lại cúi đầu nhìn số tiền các món ăn trên thực đơn, do dự lắc đầu.

“Tôi không đói, anh ăn trước đi, nếu lát nữa tôi đói, chỉ cần ghé vào một cửa hàng tiện lợi mua một cái bánh bao ăn là được.” Cô nuốt nước miếng.

Lệ Hằng dường như biết được suy nghĩ của cô, nhìn cô một cái, tự mình quay đầu lại nói với nhân viên phục vụ. “Hai phần bò bít tết.”

“Tiền bói!” Đồ Đông Nhan sợ xanh mặt, trợn mắt kêu lên.

“Nước miếng của cô đã muốn chảy xuống rồi, còn nói không đói?”

“Nhưng...”

“Sao vậy?”

Âm thanh xào rau lập tức vang lên, kèm theo đó, hương tỏi tràn ngập khắp không gian, cô không cách nào ngăn cản được quay đầu lại nhìn món ăn được đưa lên một cách thêm thường, sau đó lại nuốt nước miếng.

Chỉ là rau xào bình thường mà thôi, tại sao lại thơm như vậy? Làm sao đây, cô thật sự rất muốn ăn món rau xào đó, xem nó có ngon như hương thơm của nó không.

Một lần là được rồi, xa xỉ một lần thôi, coi như phần thưởng dành cho cô khi cô phục vụ cho cấp trên ma quỷ này một tháng.

Cô hít sâu, làm ra một quyết định.

“Tiền bói, anh có thể cho tôi mượn 200 đồng được không?” Cô đột nhiên quay đầu nhìn anh, nhờ giọng thỉnh cầu.

Lệ Hằng hoài nghi nhìn cô, không lên tiếng.

“Có được không?” Cô hỏi lần nữa.

“Tại sao cô lại muốn mượn tiền?” Anh hỏi.

“Tôi không mang theo nhiều tiền theo người như vậy.”

Anh khó tin lắc đầu. “Cô cho rằng tôi sẽ bắt cô trả tiền sao?”

Đồ Đông Nhan đột nhiên trợn to mắt, ánh mắt chột sáng lên, không chớp nhìn anh chăm chăm.

“Là tôi mời.” Anh cười điệu.

“Cảm ơn!” Vừa nghe thấy lời nói đó của anh, lòng cô lập tức hết lên, sau đó lại nhếch miệng lớn tiếng nói, như sợ anh sẽ không nghe thấy.

Lệ Hằng ngạc nhiên nhìn cô, lại bị phản ứng khoa trương của cô chọc cười. Anh cười vô cùng vui vẻ, cô lại đỏ mặt xin lỗi.

“Xin lỗi.” Cô cúi đầu.

“Cô không sai, sao lại nói xin lỗi?” Anh cười hỏi, lại không nhận được nói. “Thì ra cô cũng có một mặt đáng yêu như thế này.”

Đồ Đông Nhan trừng mắt nhìn, bị câu ca ngợi của anh làm cho giật mình, gương mặt đỏ lên.

“Không ngờ lúc đỏ mặt cô cũng rất dễ thương.” Lệ Hằng giương môi, nhìn cô, đột nhiên tiến lại gần cô hỏi. “Cô có muốn làm bạn gái tôi không?”

Trong nháy mắt, đôi mắt cô tròn to, lộ ra vẻ mặt ngây ngô, thậm chí còn hoài nghi lỗi tai mình cô vẫn đề.

“Cô muốn làm bạn gái tôi không?” Anh hỏi lại lần nữa.

Đồ Đông Nha kinh ngạc không thốt nên lời, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng. Chẳng lẽ cô còn đang nằm mơ, vẫn chưa tỉnh lại? Đầu tiên là mơ thấy anh hôn cô, sau đó lại mơ thấy bộ dạng anh mỉm cười, bây giờ còn mơ thấy anh mở miệng muốn theo đuổi cô, đây quả là một giấc mơ vô cùng đẹp!

“Tỉnh lại đi, tỉnh lại, nếu không rời giường sẽ đi làm trễ đó.” Cô nhắm mắt lại, đưa tay vỗ má mình, nhỏ giọng nói với chính bản thân mình.

Lệ Hằng lại bị cô chọc cười. “Thì ra cô là một diễn viên hài đóng mặt lạnh!”

Cô đột nhiên mở to mắt, cau mày với anh.

“Cô không nằm mơ đâu, tất cả đều là thật.” Anh cười nói cho cô biết. “Tôi thật sự thích cô, Đồ Đông Nhan.”

“Thật sự? Điều này không thể là sự thật.” Cô sửng sốt, tròn mắt nhìn anh hồi lâu, lắc đầu nói.

“Tại sao lại không thể?” Anh hỏi.

“Điều kiện của anh tốt như vậy, nhiều người thích anh như vậy, sao anh lại có thể thích tôi?”

“Tại sao lại không thể?”

“Bởi vì bộ dạng của tôi không xinh đẹp chút nào?” Cô biết tự lượng sức mình.

“Cô cảm thấy tôi là người nông cạn như vậy sao? Huống hồ, cô cũng không hẳn là không đẹp, chỉ là ngũ quan hơi sắc bén, lạnh lùng thôi.” Lệ Hằng chân thành nói.

Giọng nói của anh dịu dàng khiến Đồ Đông Nhan nói không nên lời.

“Tiền bối, anh có thể không đem những lời này ra để đùa tôi được không?” Cô nghiêm túc nói.

“Tôi thật lòng thích cô.” Giọng nói anh khàn khàn nhưng kiên định, dịu dàng lại tràn ngập tình ý.

Nhưng chính vì như vậy, điều đó lại càng khiến cô tâm hoảng ý loạn. Tất cả việc này, anh thật sự nghiêm túc sao? Thật sự không phải là đùa giỡn cô sao? Sao anh có thể thích cô?

“Không thể nào.” Cô tự lẩm bẩm.

“Cô ghét tôi sao?” Lệ Hằng hỏi.

Cô nhìn anh, sau đó lắc đầu.

“Vậy thì tốt.” Anh lập tức lộ ra nụ cười hài lòng. “Ăn cơm đi, sau khi cơm nước xong, chúng ta còn có việc phải làm.” Anh lập tức nói sang chuyện khác.

Đồ Đông Nhan ngạc nhiên, hoàn toàn không theo kịp tốc độ thay đổi đề tài của anh. Vậy bây giờ thì sao? Đề tài vừa rồi đã có kết quả? Kết quả đó là gì?

Vậy thì tốt? Tốt ở chỗ nào, từ đầu đến giờ hai người đang nói chuyện gì, ai có thể nói cho cô biết không?

**

“Sao cô vẫn ngồi trước máy tính?” Đi vào phòng làm việc, nhìn thấy cô vẫn ngồi trước máy tính gõ gõ gì đó, Lệ Hằng nhíu mày hỏi.

“Hà?” Đột nhiên nghe thấy giọng nói của anh, cô ngẩng đầu lên, hỏi ngược lại.

“Hà cái gì? Không phải vừa rồi tôi còn nói cô chuẩn bị một chút, chúng ta phải ra ngoài sao?” Anh nhíu mày, nghiêm nghị nhìn cô.

“Tiền bối, tôi có thể hỏi chúng ta chuẩn bị đi đâu được không?” Cô do dự nhìn anh.

Anh nhẹ nhún mày, phát hiện cô càng lúc càng không sợ anh, đây thật sự là một hiện tượng tốt.

“Đi thăm khách hàng.” Anh nói.

Đi gặp khách hàng. Cô không nhin được thờ dài trong lòng, đồng thời còn có một loại kích động muốn phản kháng anh, vì kinh nghiệm hơn một tuần lễ nay khiến cho cô biết, đi gặp khách hàng trong miệng anh, có hơn 50% là lấy việc công để làm việc tư, đi chơi khắp nơi.

Là một người nhận được sự tin tưởng và kính trọng của ông chủ, lại là một người tài năng, chuyên nghiệp, anh có thể chơi đùa vui vẻ như vậy, nhưng cô chỉ là một trợ lý nhỏ nhỏ, chỉ sợ một khi bại lộ, cô sẽ mất đi công việc này!

“Tôi có thể không đi không? Tôi còn rất nhiều việc còn chưa làm xong.” Đồ Đồng Nhan cẩn thận mở miệng, lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy biết ơn đồng công việc chất đồng này.

“Công việc gì? Tôi không nhớ từng giao cho cô công việc gì mà!” Lệ Hằng nhanh chóng nhún mày, không nói một lời đi về phía cô, khom lưng nhìn bàn thảo đang làm dở trên máy tính của cô. “Đây không phải là công việc tôi giao cho cô đúng không? Ai nói cô làm?” Anh nghiêm nghị chất vấn.

“Trợ lý giám đốc Lý và phó lý Trần.” Như vậy cô có thể không cần đi gặp khách hàng với anh đúng không?

“Đưa đây.”

“Cái gì?”

Anh rút tờ giấy trên tay cô, sau đó cầm tập tài liệu trên bàn lên, xoay người lập tức đi ra cửa.

“Tiền bối?” Đồ Đồng Nhan lập tức rời khỏi chỗ ngồi, không hiểu gì đuổi theo anh hỏi. “Anh định đi đâu vậy? Tiền bối!”

Bước chân của cô ngưng lại, cặp mắt giấu dưới cặp kính vì không tin mà dần mở to, sắc mặt cũng dần tái nhợt. Ông trời ơi!

Lệ Hằng bước đến quán cà phê bên cạnh, hai cô gái ngồi đó không biết vì chuyện gì mà cười nói tung tay loạn xạ, Lệ Hằng tung tay một cái, ném tập tài liệu lên bàn của hai cô nàng.

Bộp một tiếng, cắt đứt tiếng cười của hai cô gái, phó lý Trần và trợ lý giám đốc Lý Hạnh Hà cùng ngẩng đầu lên.

“Cái này là có ý gì?” Anh nhún mày hỏi, giọng nói khách khí vừa nghe là biết rất giả dối.

“Cái gì?” Lý Hạnh Hà cúi thấp đầu nhìn những xếp nhăn trên tập tài liệu.

“Tôi cho rằng Đồ Đồng Nhan là trợ lý của tôi, không phải của mấy người.” Anh không nổi giận, chỉ thản nhiên nói chuyện, những chỉ như vậy đã khiến người khác cảm thấy anh không vui.

“Không phải cô ta là sinh viên do công ty mới đến làm việc theo giờ sao? Ai cũng có thể nói cô ta làm việc.” Trê mặt Trần Mỹ Hoa là nụ cười giả dối.

Mấy ngày nay cô nghe được một tin đồn, nói Lệ Hằng thích cô sinh viên làm việc theo giờ. Cô không biết tin đồn này do ai đồn ra, nhưng cô vẫn không nhin được lên quan sát hai người mấy ngày, không ngờ Lệ Hằng lại đối xử với cô ta tốt hơn bất kỳ người nào, xem ra Lệ Hằng thật sự thích con vẹt xấu xí đó.

Cô không thể tin được, cảm giác giống như đột nhiên có người tát cho cô một cái, bởi

Vì cô thấy con vẹt xấu xí đó không có chỗ nào tốt hơn cô, tại sao Lệ Hằng lại chọn cô ta, mà không phải là cô?

Mặc dù lời đồn vẫn không được người trong cuộc thừa nhận, nhưng chỉ cần một điểm thái độ anh đối với cô ta khá đặc biệt này, cũng đủ khiến cô ghen tỵ không dứt, cho nên cô mới có thể bắt nạt cô sinh viên làm việc theo giờ nhỏ nhỏ này, chỉ là cô không thể ngờ được, Lệ Hằng lại bảo vệ cô ta, lập tức tới tìm cô dạy bảo.

“Người nào không làm được thì tìm cô ấy nhờ giúp một tay, nhưng tôi thấy hai người đang bận rộn chuyện gì, bận nói chuyện phiếm sao?” KHóe miệng Lệ Hằng nhếch lên giễu cợt.

“Đó là bây giờ, năm phút trước bọn em còn bận không kịp thờ đó.” Trần Mỹ Hoa không chút xấu hổ nói: “Huống hồ, em thấy cô ấy rảnh rồi, thân là một phó lý, chẳng lẽ không thể nhờ một nhân viên làm việc theo giờ giúp em làm chút chuyện, để em nghỉ ngơi một chút lấy hơi sao?” Cô kiêu khích.

“Có thể, nếu như cô ấy thật sự ‘rảnh rồi’.” Nhìn cô một cái, anh có ý nhấn mạnh hai chữ này. “Nhưng hiện tại cô ấy phải ra ngoài gặp khách hàng với tôi, cho nên những việc còn chưa làm xong thì mấy người tiếp tục hoàn thành đi.” Nói xong anh khẽ nghiêng người nói với Đồ Đồng Nhan đứng ở cửa ra vào.

“Thu thập lại những tài liệu mà phó lý Trần và trợ lý giám đốc Lý một chút, đưa đến đây.”

Đồ Đồng Nhan lúng túng, lập tức xoay người lang thang, cả người cứng ngắc đưa xấp tài liệu cho bọn họ, đầu cúi thật thấp đặt vật trên tay lên bàn, sau đó cẩn thận lùi ra sau một bước.

“Xin lỗi, phó Lý, trợ lý giám đốc.” Cô nhỏ giọng xin lỗi.

“Cô không có lỗi với chúng tôi, là chúng tôi phải xin lỗi cô, đưa công việc của mình cho cô làm. Thật sự xin lỗi!” Trần Mỹ Hòa cười cười nhưng trong lòng không thể cười nổi, giọng nói vô cùng chanh chua.

Đồ Đồng Nhan im lặng, không dám nhúc nhích, nào biết Lê Hằng lại tiếp tục nói: “Cô biết là tốt rồi.” Sau đó, anh lập tức kéo tay cô về phòng làm việc, muốn cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra ngoài.

Lúc này, cô hoàn toàn không do dự, lập tức lấy tốc độ có thể lập kỷ lục thế giới để thu dọn đồ đạc, sau khi nói một câu “được rồi” với anh, cô không ngần ngại lên, cúi đầu đi ra khỏi công ty.

“Tiền bối!” Đi đến cửa thang máy, Đồ Đồng Nhan lập tức buồn rầu quay sang anh. Cô thật sự sẽ bị anh hại chết!

“Sao vậy?” Về mặt Lê Hằng thân nhiên, giống như hoàn toàn không cảm thấy giờ phút này cô vô cùng buồn bực và oán hận.

“Vừa rồi sao anh lại làm như vậy?” Cô thật sự sẽ bị anh làm cho tức chết.

“Tôi làm cái gì?” Anh còn giả ngu/

“Tại sao anh lại trả công việc phó lý Trần và trợ lý giám đốc giao cho tôi?”

“Đó là công việc của họ, không phải trả lại cho họ thì đưa cho ai?”

Cô nhìn anh chăm chăm, đột nhiên có cảm giác tức không nói nên lời.

“Họ là phó lý và trợ lý giám đốc!” Cô lớn tiếng.

“Thì sao?”

Cô đột nhiên hít một hơi, đổi cách khác để nói chuyện với anh. “Hơn nữa tôi chỉ là sinh viên làm việc theo giờ, chỉ cần tôi có thời gian, anh không thể không cho người trong công ty giao việc cho tôi.”

“Cô nói đến trọng điểm, chỉ cần cô có thời gian. Nhưng vấn đề là bây giờ cô không có thời gian, cô phải đi gặp khách hàng với tôi.” Anh nghiêm túc gật đầu, không có dấu hiệu tính ngạo.

Đồ Đồng Nhan tức giận, cô cảm giác mình sắp bị anh ép điên rồi.

Khi thang máy đi xuống tầng một, cửa mở ra, Lê Hằng thoải mái cầm tay cô rời khỏi.

Cô tức giận hất tay anh ra, lần đầu tiên nói chuyện nghiêm túc với anh. “Tiền bối, mong anh tôn trọng tôi một chút.”

“Tôn trọng cái gì?” Anh đột nhiên dừng bước, quay đầu mắt hững hờ nhìn cô.

Không muốn đứng trước cửa thang máy làm tâm điểm chú ý của người khác, cô làm bộ không có gì đi thẳng ra ngoài công ty.

“Đừng cầm tay tôi như vậy.” Khi đi sát qua người anh, cô nói.

Lê Hằng đột nhiên phá lên cười “Cô thật đáng yêu.”

Đồ Đồng Nhan vừa thẹn vừa tức, hoàn toàn không biết nên nói gì, chỉ có thể bước nhanh hơn về phía trước.

Cô thật sự không hiểu nói, tại sao quan hệ của hai người lại biến thành thế này? Anh đúng là một cấp trên ma quỷ nghiêm nghị, nói năng cẩn trọng mới đúng, tại sao lại có thể cười đáng yêu như bây giờ, suốt ngày trêu chọc cô? Mà rõ ràng cô vừa kính vừa sợ anh, suốt ngày cảm như hén, tại sao bây giờ lại dám cầm giấy đánh lên đầu anh?

Tất cả chuyện này cũng phải trách anh, sao lại nói thích cô, còn thường cười với cô, không còn nghiêm mặt nói chuyện với cô như trước nữa, thỉnh thoảng còn xin cô ăn thứ gì đó, đưa cô về nhà, khiến khoảng cách và sự kính sợ của cô với anh giảm bớt, khiến quan hệ của hai người giờ đã biến thành mập mờ như vậy?

“Buổi trưa tôi hơi bận, đến bây giờ còn chưa ăn cơm trưa, đi ăn chút gì đó được không?” Anh đột nhiên cầm tay cô nói.

“Tôi không đói.” Đồ Đồng Nhan gạt tay anh ra, ác độc cự tuyệt.

“Nhưng tôi đói, đi thôi!”

Anh lại tiếp tục cầm tay cô, hơn nữa anh còn đan mười ngón tay vào nhau, để cô muốn vùng ra cũng không nổi, khiến cô giận đến mức không nói nên lời. Người đàn ông này không chỉ độc tài trong công việc, trong cuộc sống thường ngày anh cũng vậy...

Nhưng...

Cúi đầu nhìn bàn tay nắm chặt của anh, cô cảm thấy lòng mình ngọt ngào, như có một dòng nước ấm chậm rãi chảy qua. Sao lại như vậy, cô phát hiện cô không chán ghét sự bá đạo của anh, thậm chí còn thích, hình như cô cũng thích anh.

“Tiền bối, rốt cuộc anh thích tôi ở điểm nào?” Đi được một lúc, cô cúi đầu nhìn sàn nhà mở miệng.

“Cuối cùng em cũng chịu đối mặt với chuyện này rồi hả?” Anh nói.

Cô im lặng không nói, coi như chấp nhận.

“Tôi thích khả năng chịu đựng gian khổ, cần cù vượt khó, thái độ làm việc nghiêm túc của em. Tôi cũng thích tính cách nhiệt tình đối lập với vẻ ngoài lạnh lùng của em, nhưng gần đây tôi lại phát hiện mình còn thích em thêm một điểm, đó là em rất có khả năng khả năng chọc cười tôi.”

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh, hoàn toàn không nghĩ đến bản thân cô lại có những ưu điểm mà anh vừa nói.

“Tôi còn phát hiện em thật sự rất đáng yêu.” Anh nhìn cô, mỉm cười nói.

Khuôn mặt Đồ Đông Nha trong nháy mắt lại đỏ lên.

“Da mặt em thật mỏng.” Lệ Hằng đưa tay cào lên gò má đỏ bừng của cô, mê hoặc nói. Đây là phát hiện mới nhất của anh về cô.

“Đó là vì xưa nay chưa ai nói tôi đáng yêu.” Cô đỏ mặt nói.

“Nhưng em rất đáng yêu.” Anh không kiềm chế được, cúi đầu hôn lên gò má cô.

Cô hoảng hốt mở lớn hai mắt, sau đó lại đưa tay che đi nơi vừa bị anh hôn, lấm lét ngó trái ngó phải, chỉ sợ có người nhìn thấy một màn xấu hổ này của hai người. Trời ạ, hai người họ vừa làm chuyện đó trên đường cái ư! Thật xấu hổ!

Lệ Hằng bị phản ứng ngây thơ của cô làm cho tức cười, đột nhiên giang hai tay ôm cô từ phía sau.

“Trước... tiền bối?” Đồ Đông Nhan bị dọa, cả người cứng ngắc, không biết phải làm sao.

“Làm sao đây?” Cầm anh nhẹ đặt lên đỉnh đầu cô, thờ dãi nói.

Trong giọng nói của anh hiện rõ vẻ bất đắc dĩ và sầu não, khiến cô quên mất mình và anh đang biểu hiện bộ dạng thân thiết trước mặt mọi người, quan tâm thốt lên. “Sao vậy?”

“Tôi sợ tôi không rời khỏi em được.” Anh im lặng một chút, thờ dãi trả lời.

Rời đi? Đầu Đồ Đông Nhan trở nên trống rỗng, nhẹ nhàng rời khỏi anh, chậm rãi xoay người, ngẩng đầu nhìn anh.

“Anh có ý gì?” Cô lo lắng hỏi.

Anh nhìn cô, im lặng một lát, cuối cùng cũng mở miệng. “Tháng sau tôi phải đi Mỹ du học, dự tính phải ở đó tới ba năm.”

**

“Ba năm? Sáu năm cũng đã qua rồi, anh rất giỏi gạt người!”

Năm đó, anh thẳng thắn nói mình chuẩn bị ra nước ngoài du học khiến cô cảm thấy như sét đánh ngang tai, khó có thể tin, buồn cười, hoang đường, còn có cảm giác đau tận tâm can.

Cô cảm thấy mình bị lừa, tại sao anh biết mình sẽ phải rời đi, còn nói thích cô, còn để cho cô thích anh? Tại sao anh có thể đùa giỡn tình cảm của cô như vậy, tại sao?

Lần đầu tiên trong đời, cô mất không chế, quên đi tất cả, bỏ công việc lại, xoay người rời đi.

Lần đầu tiên trong đời, cô đứng trên đường khóc không thành tiếng, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt của những người đi đường.

Lần đầu tiên trong đời, cô hận ba mẹ vứt bỏ cô, để cô phải tự tìm việc nuôi sống bản thân mình, vì nếu không như vậy, cô sẽ không gặp anh, yêu anh, sau đó sẽ đau lòng, tan nát cõi lòng.

Cô chưa bao giờ biết cảm giác hận một người là gì, nhưng cô hận anh.

Cô cho rằng mình hận anh...

Vì không có biện pháp để đối mặt với Lệ Hằng, hôm sau cô lập tức gọi điện tới công ty xin từ chức, nhưng anh lại không chịu bỏ qua cho cô, trực tiếp chạy đến dưới tòa nhà cô thuê phòng, hơn nữa còn ngang ngược kéo cô lên xe mình giải thích, cuối cùng, anh thậm chí còn không tiếc việc buông tha cơ hội ra nước ngoài du học chỉ mong nhận được sự tha thứ của cô.

Anh điên rồi, nhưng cô khóc, vì cô phát hiện anh nghiêm túc.

Ngày đó, cô không kiềm chế được xảy ra quan hệ với anh, cũng muốn anh theo kế hoạch ra nước ngoài du học, cô sẽ chờ anh về.

Anh cũng cam kết, nhất định sẽ trở lại, hơn nữa mỗi ngày đều sẽ viết thư cho cô. Còn nói yêu cô, ba năm sẽ nhanh chóng trôi qua, chuyện đầu tiên khi anh về nước là cưới cô.

Mỗi ngày anh sẽ viết thư chỉ duy trì được hai tuần, sau đó, một tuần chỉ có một phong thư, rồi một tháng một phong, sau lại nửa năm mới có một phong, cuối cùng anh hoàn toàn bất vô âm tín.

Anh nói ba năm sẽ nhanh chóng trôi qua, nhưng ba năm trôi qua anh vẫn không trở về. Không, có lẽ anh có về, nhưng do cô đã mất tin tức của anh nên không biết mà thôi, về chuyện anh muốn cưới cô, thì càng không cần phải nói.

Tám năm rồi, không ngờ thời gian còn trôi nhanh hơn cả tưởng tượng của cô.

Thời dòng chảy của thời gian, Đồ Đông Nhan cho rằng mình sẽ không còn cơ hội gặp lại anh, dù sao anh nhấn tâm phụ tâm lòng thành của cô như vậy, nên dù một ngày nào đó, hai người vô tình gặp nhau trên đường, chắc anh sẽ làm bộ như không biết bước nhanh qua cô.

Nhưng anh lại xuất hiện, hơn nữa còn chủ động lên tiếng chào hỏi cô.

Nhìn anh ở phía trước đang chống bà lão, tâm tình Đồ Đông Nhan phức tạp không biết phải dùng từ nào để hình dung. Rốt cuộc anh dùng tâm trạng gì xuất hiện trước mặt cô, trong lòng anh đang nghĩ gì? Cô không nhận được phỏng đoán, vì nếu đặt lập trường từ phía cô, cô chắc chắn sẽ làm như không quen anh.

Cô dùng sức hít sâu, lắc đầu, ra lệnh cho mình phải tỉnh táo, không nên vì sự xuất hiện của anh mà làm rối loạn cuộc sống yên bình của mình.

Mặc kệ anh đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của cô là vì điều gì, mang theo tâm trạng gì xuất hiện, cô chỉ cần nhớ kỹ một chuyện là đủ rồi, đó chính là mọi chuyện đều đã qua, chuyện cũ không cần nhắc lại nữa.

Sau chuyện này cô nên xem như đây chỉ là một cuộc gặp ngẫu nhiên thôi! Cô tự nói với mình, chỉ là gặp lại người bạn lâu năm không thấy trên đường, thuận miệng nói chuyện vài câu, sau đó thoải mái vẫy tay nói hẹn gặp lại, từ đó cũng không còn gặp nhau nữa.

Cô lại thở sâu một hơi, sau đó đưa tay đặt lên lồng ngực, cảm giác nhịp tim đã khôi phục như bình thường, tâm tình cũng đã vững vàng hơn, không còn hỗn loạn, phức tạp như vừa nãy.

Cô ngẩng đầu, thái độ nghiêm túc, sau đó tiến lên hai bước, đi đến bên cạnh Lệ Hằng, sóng vai với anh.

“Cảm ơn anh.” Đồ Đông Nhan mở miệng, sau đó bổ sung thêm một câu. “Đúng là đã lâu không gặp, tiền bối.” Cô mỉm cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Ở Biệt Thự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Sau khi gọi điện cho quản lý một chút, xác định bà lão chỉ trật mắt cá chân, không có gì đáng ngại, Đồ Đông Nhan mới Lệ Hằng vào một quán cà phê trong một ngõ nhỏ.

Vừa qua bữa trưa, còn chưa tới thời gian trà chiều, trong quán cà phê chỉ có năm vị khách, ngồi ra ba bàn.

Hai người họ chọn một chỗ ngồi xuống.

Một giờ rưỡi, ánh mắt trời ngoài cửa sổ lấp lánh, trong quán phát ra tiếng nhạc du dương. Nhân viên phục vụ trong quán rất bận rộn, mùi cà phê thoang thoảng trong không khí. Một con mèo mập nhẹ nhàng đi qua tường, lờng biếng nằm trên sàn nhà.

An nhàn nhất định là từ ngữ tốt nhất để khắc họa quán cà phê này, đáng tiếc hai người họ không có chút nhân hạ nào để thưởng thức cảnh đẹp trước mắt.

“Anh chị muốn uống gì?” Nhân Viên phục vụ đưa thực đơn cho hai người, mở miệng hỏi.

“Latte đã, cảm ơn.” Cô nhanh chóng nhìn một chút, quay đầu nói với người phục vụ bàn đang đứng chờ.

“Cappuccino.” Anh nói.

Nhan viên phục vụ mỉm cười gật đầu, lấy thực đơn trên bàn lại, sau khi để lại một câu ‘xin đợi’, lập tức yên lặng rời đi.

“Em không thay đổi chút nào.” Sau khi nhân viên phục vụ rời đi, Lê Hằng lập tức nói với cô.

“Anh thì thay đổi rất nhiều.” Cô mỉm cười đáp lại.

“Thật sao? Anh trở nên già rồi sao?”

Đồ Đông Nha chỉ cười không nói.

Chỉ cần là những người biết Lê Hằng năm 25 tuổi, không có ai không nói anh đẹp trai, nhưng nếu những người đó nhìn thấy anh bây giờ, mọi người chắc chắn sẽ nói năm đó anh chỉ là một cậu nam sinh xinh đẹp, anh bây giờ mới gọi là đẹp trai, mới gọi là có lực hấp dẫn, là một người đàn ông vô cùng thành thực.

Anh thật sự thay đổi rất nhiều, tóc cũng cắt ngắn đi, giống như mỗi ngày kiếm được một tỷ, là một lãnh đạo, giấc ngủ mỗi ngày không vượt quá năm giờ. Trước kia, mặc dù anh ăn nói cẩn trọng, nghiêm nghị, nhưng trên vẻ mặt anh vẫn tồn tại nét hăm hở, hài lòng, mà bây giờ, trên mặt anh ngoại trừ vẻ thâm trầm, trầm ổn, khiến người ta không đoán được anh đang nghĩ gì, tâm trạng có tốt hay không.

Anh thay đổi rất nhiều, trở nên thành thực, kín kẽ, cô đã không thể nhìn ra anh.

“Em khỏe không?” Lê Hằng nhẹ giọng hỏi.

“Anh vừa hỏi qua những lời này rồi.” Cô mỉm cười, thân nhiên nói.

“Nhưng vừa rồi em cũng không chịu trả lời vấn đề này.”

“Em rất khỏe. Anh thì sao?” Cô mỉm cười, hỏi ngược lại.

Nhìn cô một cái, anh đột nhiên cười khò lắc đầu. “Chúng ta nhất thiết phải dùng cách thức nói chuyện khách khí này sao?”

“Không bắt buộc, nhưng đây cũng là điều chúng ta không thể không chế, dù sao đã nhiều năm chúng ta không gặp rồi, không phải sao?” Cô bình tĩnh, nhẹ nhàng nói.

“Tám năm.” Anh nói.

Không ngờ anh có thể nói đúng con số này ra, Đồ Đông Nha không nhận được sự sốc một chút, ngay sau đó lại khôi phục về tự nhiên.

“Tám năm rồi sao? Đã lâu như vậy rồi?” Cô giả bộ kinh ngạc, có ý làm vẻ không thêm để ý.

Lê Hằng nhìn cô không chớp mắt, mà cô cũng bình tĩnh nhìn lại anh, chân mày nhíu lên, tặng anh một nụ cười khó hiểu.

“Sao vậy?” Cô hỏi.

“Chẳng lẽ em không có vấn đề gì muốn hỏi anh sao?” Trong con người thâm thúy của anh mơ hồ đề nện một thứ gì đó.

“Về quá khứ của chúng ta sao? Chuyện đã qua chỉ là quá khứ, em quên rồi.”

Anh nhìn cô, đột nhiên không thốt nên lời.

“Xin lỗi.” Một lát sau, anh mới rũ mắt xuống nói. Anh nghĩ, đây là điều mình thiếu cô.

Đồ Đông Nha bất đắc dĩ lắc đầu, đúng lúc này, nhân viên phục vụ đưa cà phê tới cho hai người, cô nhẹ cảm ơn, cầm ống hút lên xoay tròn, để cà phê và bọt sữa hòa vào một chỗ.

“Em kết hôn rồi sao?” Anh đột nhiên mở miệng.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, không ngờ anh lại đột nhiên hỏi vấn đề này.

“Em chưa kết hôn.” Ánh mắt cô lại không tự chủ dời đến trên bàn tay trái anh.

Một giây sau, cô chỉ cảm thấy dạ dày mình co rút. Trên ngón tay vô danh của anh có một chiếc nhẫn!

“Anh kết hôn rồi?” Ánh mắt cô vẫn không tài nào rời khỏi chiếc nhẫn đó.

Anh nhìn theo ánh mắt cô nhìn xuống bàn tay mình, anh im lặng một hồi, lạnh nhạt nói. “Đính hôn, còn chưa kết hôn.”

Cô nên chúc mừng anh, nhưng miệng cô lại không chịu không chế, nghe theo lời cô.

Anh đính hôn, đính hôn! Đầu óc Đồ Đông Nhan không ngừng vang vọng lại bốn chữ này, sau đó lập tức trống rỗng.

Cô cảm thấy trong lòng như có cái gì sập xuống, toàn thân vô lực, sống rét run, lông mao dựng đứng. Có phải nơi này quá lạnh mới khiến cô rét run như vậy không? Cô quay đầu tìm kiếm nơi phát ra khí lạnh trong tiệm, nhưng không thấy cái gì. ๔๕đ☆L☆๔๕đ

Đúng rồi, cô đột nhiên nghĩ đến, cô còn chưa chúc mừng anh!

“Chúc mừng anh, lễ đính hôn tổ chức từ lúc nào? Vị hôn thê của anh nhất định là một cô gái xinh đẹp, đúng không?” Cô nhếch miệng mỉm cười, giọng nói càng nhẹ nhàng khác thường.

Lệ Hằng im lặng nhìn cô.

“Con của hai người nhất định sẽ rất xinh đẹp.” Cô không cách nào ngăn được lời của mình, vì cô có đứa bé của anh, rất đẹp, thật sự rất đẹp, bộ dáng giống anh như đúc.

“Đông Nhan...”

“Em phải đi.” Cô đột nhiên đứng lên nói. “Em chỉ xin công ty nghỉ đến hai giờ chiều thôi.”

“Em cho anh số điện thoại.” Anh lập tức đi theo, không tự chủ thốt ra yêu cầu.

Cô lắc đầu. “Em nghĩ chắc vợ anh sẽ không hy vọng trong máy anh có số điện thoại của một người phụ nữ khác? Chứ đừng nói đến đó còn là số điện thoại của bạn gái cũ đâu.”

Lời này của cô khiến anh không còn lời nào để nói.

“Gặp lại sau, tiền bối.” Đồ Đông Nhan liếc anh một cái, giọng nói vô cùng dịu dàng, xoay người rời đi.

Lệ Hằng không nói gì nữa, cũng không cản cô.

**

Bốn tiểu quý tụ tập trong phòng của Hạo Đình, có đứa chơi bóng, có đứa đọc sách, có đứa ngăn người, có đứa ngủ. Đột nhiên, Dịch Hạo Lôi đang nằm ngửa trên giường ngồi bật dậy, lên tiếng hỏi. “Hạo Đình, mẹ cậu sao vậy?”

Đứa nhóc vốn đang ngăn người bỗng nhiên ngẩng đầu. “Cậu cũng cảm thấy mẹ mình có điểm là lạ sao?”

“Cái gì mà chỉ có hơi thôi, là rất rất lạ đó, được không?” Đồ Hạo Anh ngẩng đầu lên từ cuốn sách.

“Luôn mỉm cười, rất đáng sợ.” Đồ Hạo Tễ bật dậy từ trên giường.

“Xảy ra chuyện gì?” Dịch Hạo Lôi dừng chơi, ngồi dậy hỏi. Dù gì cậu cũng là anh cả ở đây, không nói chuyện tuổi tác, hay là quyền lực, dù sao hiện tại bọn họ đang ở trong phòng ba cậu.

“Mình cũng muốn biết.” Đồ Hạo Đình cau mày nói.

“Cậu không biết?”

“Mình biết rồi!” Đồ Hạo Tễ đột nhiên nhảy dựng lên, vẻ mặt mừng rỡ kêu.

“Cậu biết cái gì?”

“Có phải ba của Hạo Đình xuất hiện? Ban đầu, lúc ba Hạo Vân xuất hiện, di Xuân Tuyết cũng trở nên là lạ như vậy, sau đó là di Thu Phong, hiện tại ngay đến di Đông Nhan cũng trở nên là lạ, mình nghĩ nhất định là ba của Hạo Đình xuất hiện rồi.” Đồ Hạo Tễ nói những lời kinh người.

Mặt mày ủ dột của Đồ Hạo Đình trong nháy mắt sáng lên, tràn ngập hy vọng nhìn Dịch Hạo Lôi.

“Có thể Hạo Tễ nói đúng.” Cậu gật đầu.

“Mình cũng cảm thấy như vậy.” Đồ Hạo Anh phụ họa.

Đồ Hạo Đình nhìn ba người họ hồi lâu, đột nhiên lòng tin tăng lên rất nhiều, dùng sức gật đầu.

“Không sai, nhất định là như vậy. Mình cũng sắp có ba, Hạo Lôi.” Cậu không kiềm chế nổi tâm tình hưng phấn, vui mừng nói người người đã có ba,

Dịch Hạo Lôi.

“Oa, đến cả ba Hạo Đình cũng đã xuất hiện rồi, anh, anh có cảm thấy ba của chúng ta cũng sẽ nhanh chóng xuất hiện?” Đồ Hạo Tề hỏi anh trai.

“Ai biết, dù sao chỉ cần có ngày mẹ hành động như các dì ấy, đột nhiên trở nên là lạ là biết.” Đồ Hạo Anh nhún vai nói, thật ra trong lòng, cậu cũng rất hâm mộ Đồ Hạo Đình.

“Hạo Anh nói không sai. Nhưng bây giờ chúng ta phải thảo luận, dì Đông Nhan đang phiền não chuyện gì vậy chứ? Hạo Đình, dì Đông Nhan có nói với cậu cái gì không?” Dịch Hạo Lôi lồi chửc vị anh cả ra, hỏi lại chuyện chính. Nhất thời, bốn người tụ lại thành một vòng.

Đồ Hạo Đình lắc đầu, chân mày nhíu lại. Trên mặt cậu như có điều suy nghĩ, lại giống như đang có ý đồ gì.

“Cậu đang nghĩ gì vậy?” Dịch Hạo Lôi hỏi.

“Có phải cậu có chủ ý xấu gì rồi không?” Đồ Hạo Anh hưng phấn, ah thích nhất tham gia trò vui.

“Làm ơn đi, chủ ý xấu không phải cái gì tốt, không hiểu thì đừng nói lung tung.” Đồ Hạo Tề liếc anh trai mình một cái.

“Ai không hiểu? Anh chỉ học cách nói chuyện của mẹ với dì Thu Phong thôi, không phải mỗi lần họ đều nói chúng ta nghĩ ra chủ ý xấu sao?”

“Cho nên không quan tâm là làm gì, chúng ta đều phải giữ bí mật.” Dịch Hạo Lôi chen vào. “Hạo Đình, nói chủ ý của cậu ra đi.”

“Ngày mai, sau khi tan học, mình muốn đến những nơi gần ngân hàng mẹ mình làm việc một chuyến.” Đồ Hạo Đình nhìn gương mặt không thể chờ được của các anh em nói.

Dịch Hạo Lôi và hai người kia nhanh chóng nhìn nhau một cái.

“Có phải cậu phát hiện ra cái gì rồi không?” Đồ Hạo Tề hỏi.

“Phát hiện ra cái gì?”

Đột nhiên, một giọng nói vang lên trên đỉnh đầu bọn nhóc, bốn đứa trẻ bị dọa đồng thời hét lên.

“Mẹ, mẹ làm con giật cả mình! Mẹ đừng dọa người như vậy được không?” Dịch Hạo Lôi vỗ ngực, oán giận nói với mẹ mình.

“Mấy đứa tụ tập ở đây nói nhảm gì vậy? Có phải lại nghĩ ra chủ ý xấu gì, muốn quấy rối phải không?” Đồ Thu Phong ngồi lên giường, chăm chú nhìn bốn khuôn mặt nhỏ trước mặt.

“Không có.” Dịch Hạo Lôi dẫn đầu phủ nhận.

“Vậy mấy đứa đang làm gì?”

Bọn nhóc lập tức ngậm chặt miệng, Đồ Thu Phong nhíu mày.

“Dì Thu Phong, dì biết mẹ con bị gì không?” Đồ Hạo Đình đột nhiên mở miệng khiến ba cặp mắt mở to nhìn cậu.

“Hạo Đình, không phải cậu nói muốn giữ bí mật sao?” Dịch Hạo Lôi vội vàng kêu lên.

Đồ Thu Phong duỗi tay ra, lập tức gõ đầu con trai một cái. “Cái tên nhóc này, muốn bảo vệ bí mật gì? Mẹ là mẹ con, chuyện này không thể kè cho mẹ nghe sao?”

Dịch Hạo Lôi ôm đầu, lộ ra vẻ mặt uất ức, ai oán.

“Dì biết cháu sẽ chú ý, nên muốn đến đây để thảo luận với cháu chuyện này.” Cô nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ù dột của Dịch Hạo Đình, nghiêm túc gật đầu.

“Mẹ, mẹ biết?” Dịch Hạo Lôi đột nhiên mở to mắt.

“Dì Thu Phong, có phải ba Hạo Đình xuất hiện rồi không?” Đồ Hạo Tề không chờ được hỏi.

“Sao cháu biết?” Đồ Thu Phong kinh ngạc nhìn cậu.

“Thấy chưa, mình đoán đúng rồi.” Cậu vui sướng nhìn các huynh đệ.

“Mấy đứa...” Cô nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của bốn đứa nhóc trước mặt, đột nhiên phát hiện mình không thốt nên lời.

Mặc dù cô nhìn mấy tên nhóc này lớn lên, sớm biết bọn chúng thành thực, thông minh hơn những đứa trẻ bình thường, hơn nữa còn có thể làm ra những hành động kinh người, nhưng cô phát hiện mình vẫn có vài lúc bị bọn nhóc này dọa cho sợ ngây người, ví dụ như lúc này.

Cô hít sâu một hơi, sau đó nặng nề nói.

“Cho nên, mấy đứa đã đoán được chuyện này, vậy mấy đứa đang chuẩn bị kế hoạch xấu xa gì đó?” Đồ Thu Phong trực tiếp mở miệng.

“Ha ha.” Đồ Hạo Anh cười to hai tiếng.

“Cháu đang cười cái gì vậy, Hạo Anh?” Cô không hiểu nhìn về tên nhóc.

Cậu nhóc không trả lời, Dịch Hạo Lô lại nói: “Bọn con chỉ đang nghĩ cách tìm ra nguyên nhân khiến tâm trạng của di Đông Nhan không tốt mà thôi, không phải chuẩn bị kế hoạch xấu xa.”

“Thật sao?”

Đồ Hạo Đình gắt đầu một cái, bày ra vẻ mặt u buồn nhìn cô. “Di Thu Phong, mẹ cháu sao vậy? Có phải mẹ không thích ba, không muốn ông ấy xuất hiện. Ba cháu, ông ấy...” Cậu dừng lại. “Có phải không phải là người tốt không?”

“Không phải vậy.” Đồ Thu Phong nhanh chóng trả lời cậu, sau đó do dự một chút. Với tài trí của mấy tên nhóc này, cũng có thể có một bước ngoặt, có lẽ nên để bọn nó biết sự thật, để bọn nó quay rồi một chút?

“Me?”

“Được.” Cô hít sâu một hơi, quyết định phải dùng bất cứ giá nào.

Cô đưa tay nhẹ khoác lên vai Đồ Hạo Đình, lấy vẻ mặt nghiêm túc chưa bao giờ có nhìn vào cặp mắt cậu.

“Hạo Đình.” Cô chậm rãi mở miệng nói với cậu. “Ba cháu chuẩn bị phải kết hôn với phụ nữ khác, hiện tại, chỉ có cháu mới có khả năng cứu vãn chuyện này.”

Góc phải màn hình nhấp nháy tin tức, Lệ Hằng không chút do dự đưa chuột tới hình ảnh nhấp nháy đó, sau khi nhấn nhẹ, tầm mắt lại lần nữa tập trung vào những đường nét trên màn hình, chỉ dùng khước mắt để đọc thư.

去 | ㄌ nói chú muốn kết hôn ㄎ ㄌ với người phụ nữ khác...

Cái gì vậy?

Anh sống sờ, không hiểu nhìn tin nhắn trên màn hình, không tự chủ được chuyển lực chú ý từ những biểu đồ trên màn hình vào bức thư, nhìn chằm chằm rồi tiếp tục đọc xuống bên dưới.

Con không dám hỏi mẹ có đúng vậy không, nhưng mà con nghĩ di Thu Phong cũng sẽ không ㄗ ㄩ ㄣ con mới đúng. Tại sao chú không ㄗ ㄩ ㄣ ㄇ ㄚ ㄣ ㄇ ㄚ ㄣ mẹ, tại sao muốn ㄣ ㄩ ㄣ người phụ nữ khác, không ㄣ ㄩ ㄣ mẹ? Nếu như chú thật sự kết hôn với người phụ nữ khác, vậy có phải con cũng không thể gọi chú là ba?

Anh ngừng thở, đầu nhắt thoi trống rỗng, cặp mắt tròn tròn nhìn những ký hiệu phong phú trong bức thư, hoàn toàn không thể động đậy. Tay anh run lên, lòng trở nên rối loạn, cả người chìm trong sự khiếp sợ, kích động, hoài nghi, vui mừng, trong lòng tràn ngập sự khó tin và mong chờ.

Ba?

Bức thư này gửi nhằm sao? Đây chỉ là một bức thư đùa dai nào đó, hay là... sự thật?

Email của anh không công khai, ngoại trừ phó tổng giám đốc và những quản lý trong công ty biết, từ trước tới nay anh chưa từng nhận được bức thư nhằm địa chỉ nào, ngay cả thư quảng cáo cũng không có. Vậy thì rốt cuộc lá thư này đến từ đâu? Tại sao đối phương lại có email của anh? Quan trọng nhất là nội dung của nó...

Lê Hằng nghiêm túc đọc lại bức thư một lần nữa, cảm thấy như bị cái gì đó đánh mạnh, sự khiếp sợ vẫn còn nguyên.

Rốt cuộc người viết lá thư này cho anh là ai, người đó và người gửi thư là một người không? Nếu như bây giờ anh tin vào bức thư này, đối phương sẽ đáp lại anh như thế nào?

Lê Hàng vẫn còn do dự, màn hình lại tiếp tục thông báo anh có tin nhắn mới. Anh không chút do dự mở ra.

Chú không muốn đẻ ý con, 厂𠂔 không nhân được tin sao? Chú không muốn có con trai hay là không muốn con?

Thấy bức thư như vậy, anh không nhìn được nhấn tin trả lời.

“Con là ai?” Anh viết.

Lá thư thứ ba nhanh chóng xuất hiện, bên trong chỉ có ba chữ...

Đồ Hạo Đình.

Trong nháy mắt, anh hít sâu một hơi, chỉ vì chữ ‘Đồ’ đó.

“Nói cho chú biết mẹ con là ai?” Anh nhanh chóng gõ xuống hàng chữ, dùng tốc độ nhanh nhất trả lời.

Cho dù trước khi hỏi lại anh đã biết đáp án, nhưng lúc anh mở bức thư ra, nhìn thấy ba chữ ‘Đồ Đồng Nhan’ thì cả người anh không nhận được chấn động.

“Ông trời ời?” Sắc mặt anh tái mét nhìn chăm chăm ba chữ đó, sau đó đôi tay run rẩy ôm lấy đầu của mình, vừa khò sở vừa hối tiếc.

“Tại sao em không nói cho anh biết, tại sao em lại không nói? Đồng Nhan?” Anh đau khổ đến không muốn sống, khàn giọng thảm nói.

Anh có một đứa con trai, cô lại sinh cho anh một đứa con trai!

Nước mắt nhanh chóng thấm ướt hốc mắt anh, cũng khiến tầm mắt anh mơ hồ. Anh có lỗi với cô, thậm chí cả việc cô sinh cho anh một đứa con trai anh cũng không biết. Sao anh lại có thể đáng chết như vậy, lại nói cho cô chuyện mình đánh hôn!

Trời ạ, cô sẽ tha thứ những tổn thương anh tạo ra cho cô sao? Cô sẽ tiếp nhận anh lần nữa, sẽ cho con trai mình gặp người ba không chịu trách nhiệm này sao?

Năm này, con của hai người cũng đã bảy tuổi rồi, lớn lên giống cô hay là giống anh? Ở trường học, thằng bé có hoạt bát giống anh không hay là trầm ỉn như cô? Anh muốn thấy nó, rất muốn thấy nó.

Khát vọng muốn nhìn mặt con trai bao trùm lấy anh, khiến anh trở nên khẩn cấp khó nhịn, anh nhanh chóng ngẩng đầu lên, gõ xuống bàn phím máy tính. ‘Chú muốn gặp con’, sau đó gửi đi.

Chỉ một lát sau, anh đã nhận được thư trả lời.

Được, hiện tại con sẽ qua đó tìm chú.

**

Anh gửi một tin nhắn ‘Con biết địa chỉ không’ thì không nhận được câu trả lời, Lê Hằng không để ý đến phản ứng ghen hờn nhìn trần trời của nhân viên, sau lưng giống như được gắn mô tơ, anh nhanh chóng vọt xuống dưới, đứng ở trước cửa lớn chờ người, lòng như lửa đốt chỉ sợ mình không tìm được con trai ở đây.

Năm phút lại dài như năm giờ vậy, anh không cách nào kiềm chế, liên tục đưa tay lên nhìn đồng hồ.

Anh không biết con trai mất bao lâu để đến đây, nhưng muốn anh ở trên đó đợi con trai, anh không thể làm được.

Anh hi vọng có thể nhìn thấy con trai mình sớm một chút, cho

dù chỉ sớm hơn một giây cũng được.

Anh hy vọng mình có thể dùng đôi mắt của mình nhận ra con trai, mà không phải đợi tới lúc con trai đi đến chỗ mình, tự giới thiệu mới có thể nhận ra.

Anh hy vọng, có thể tự mình chào đón con trai, để con trai biết anh coi trọng nó, nhớ nó, tuyệt đối không có ý nghĩ không cần nó, không có chút nào.

Còn nữa, anh còn phải để con trai biết, anh không phải không thích mẹ nó, trên thực tế anh rất thích mẹ của nó, rất thích, rất thích, chỉ là...

Suy nghĩ trong nháy mắt ngừng lại, vì anh nhìn thấy một đứa bé khoảng 7.8 tuổi trong tầm mắt.

Đôi mắt anh nhìn chăm chăm vào nó, trong lòng suy đoán, đó là con trai anh sao?

Anh nhìn không chuyển mắt, không bỏ sót bất kỳ điều gì.

Bé trai cảm thấy có người nhìn mình chăm chăm, cũng quay đầu về phía Lê Hằng, sau đó đột nhiên dừng bước, thay đổi phương hướng đi về phía anh.

Bé trai đi tới trước mặt anh, sau đó ngẩng đầu nhìn anh, không lên tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhìn anh hồi lâu, đột nhiên nhếch miệng, mỉm cười với anh.

“Xin chào!” Bé trai nói.

“Chào!” Lê Hằng cũng cười, giọng nói tự nhiên bình thản.

“Con là Đỗ Hạo Đình, chú là Lê Hằng sao?” Bé trai tự giới thiệu mình.

“Chú là Lê Hằng, nhưng con không phải Đỗ Hạo Đình.” Không biết vì sao, trong lòng anh lại có loại khẳng định như vậy.

“Sao chú biết?” Trong nháy mắt, đôi mắt bé trai tròn to, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Lê Hằng không nhịn được mỉm cười, trong lòng thả lỏng. May mắn, anh nói không sai!

“Cháu tên là gì? Là bạn học của Đỗ Hạo Đình sao?” Anh ngồi xổm xuống hỏi, tầm mắt không tự chủ được nhìn ra phía sau cậu bé, nghiêm túc nhìn xem phía sau cậu nhóc có thêm cậu bé nào không.

“Cháu tên là Dịch Hạo Lôi, là bạn học của Hạo Đình, cũng là anh trai của cậu ấy. Nhưng đây không phải là điểm quan trọng, chú?” Dịch Hạo Lôi bày ra vẻ mặt thành thật nói.

Anh không nhịn được sững sờ, thu hồi tầm mắt, nhìn cậu nhóc trước mắt: “Cái gì mới là điểm quan trọng?”

“Chú có muốn làm ba của Hạo Đình không?” Dịch Hạo Lôi thẳng thắn hỏi.

“Đương nhiên là muốn.” Lê Hằng không chút do dự gật đầu.

“Nhưng chú chuẩn bị kết hôn với người khác, không kết hôn với dì Đông Nha, như vậy cũng có thể trở thành ba của Hạo Đình sao? Chú chắc chắn chú sẽ không tức giận với đứa con riêng này sao?”

Lúc này Lê Hằng không sững sờ một chút, anh quả thực tròn mắt rồi. Con riêng? Đây là lời một đứa bé có thể nói sao?

“Cháu biết con riêng nghĩa là gì không?” Anh hỏi với vẻ hoài nghi.

“Dĩ nhiên, vì cháu cũng từng là con riêng, nhưng mấy tháng trước mẹ cháu cưới ba cháu, nên bây giờ cháu không phải.”

Nghe cậu nhóc nói như vậy, Lê Hằng phát hiện anh không còn lời nào để nói.

“Chú, đi thôi, cháu đưa chú đi gặp Hạo Đình.” Dịch Hạo Lôi nói xong thì lập tức xoay người rời đi.

Lê Hằng sững sờ, lập tức đứng dậy đi theo cậu. Sau khi hai người bước xuống cầu thang đi ra đường, đi được khoảng 10m, Dịch Hạo Lôi đột nhiên dừng bước, cậu thân nhiên quay đầu, một bé trai đang đứng trên cầu thang nhìn anh.

“Hạo Đình.” Dịch Hạo Lôi kêu lên.

Lê Hằng nhìn cậu nhóc đứng trên cầu thang, im lặng không mở miệng nói chuyện, nhưng anh vẫn không chút chuyển mắt khỏi cậu, chớp cũng không thêm chớp một cái.

Khuôn mặt bé trai cũng rất xinh đẹp, cũng cao ngang với cậu nhóc tên Dịch Hạo Lôi này, đôi mắt sáng, lộ rõ vẻ thông minh, khuôn mặt của cậu bé này tuyệt đối có thể khiến ba mẹ cậu kiêu ngạo, nhưng không biết vì sao? Anh lại không thấy kích động, ngược lại anh vẫn luôn có ý nghĩ không phải mãnh liệt.

Đây là con trai anh sao? Không, nó không phải.

“Cháu không phải Hạo Đình, đúng không?” Giọng anh kiên định lại dịu dàng.

Cậu bé trên bậc thang còn chưa kịp mở miệng, Dịch Hạo Lôi đã phá lên cười.

“Hạo Đình, ba cậu rất thông minh!” Cậu bé nhìn lên bậc thềm, lớn tiếng nói ra sau bụi hoa.

Lê Hằng lập tức ngẩng đầu, nhìn theo tầm mắt của cậu nhóc, trong lòng khẩn trương nhưng vô cùng mong đợi.

Một cái đầu nhỏ màu đen ló ra khỏi lùm cây, khuôn mặt nhỏ xuất hiện trước mắt khiến anh vô cùng ngạc nhiên nhìn sang bé trai ngồi trên bậc thang, sau đó lại nhanh chóng quay đầu lại.

Trời ạ, lại là sinh đôi! Đứa trẻ xinh đẹp như vậy chỉ cần một đứa là đã đủ khiến ba mẹ nó vô cùng kiêu ngạo rồi, không nghĩ đến lại có hai đứa, ba mẹ nó nhất định rất vui. Nhưng vấn đề là con trai anh đâu?

Giống như đợi một thế kỷ, cuối cùng, sau lùm cây lại tiếp tục ló ra một cái đầu đen nhỏ khác.

Đó là con trai anh, chỉ cần anh nhìn một cái là biết rồi, vì bộ dạng con trai anh gần như đúc ra một khuôn từ anh, chỉ khác là một lớn một nhỏ mà thôi.

Chưa bao giờ nghĩ anh đã gặp được con trai, anh vô cùng kích động, hốc mắt nóng lên, một dòng nước ấm nhanh chóng lướt qua mặt anh. Anh không kiềm chế được đi về phía con trai, sau đó ngồi xổm xuống, một tay anh ôm thật chặt con trai vào lòng.

Đây là con trai anh, là con trai anh!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Ở Biệt Thự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Ba giờ mười, trong đại sảnh ngân hàng, người đến người đi, cảnh tượng bận rộn này từ sáng sớm đến giờ vẫn không có dấu hiệu bớt đi.

Đồ Đông Nhan cầm tập tài liệu vừa copy giúp khách hàng đi về chỗ ngồi của mình, cô vừa ngồi vào chỗ thì có người gọi lại.

“Đồ tiểu thư.”

Cô dừng chân quay đầu lại, chỉ thấy một vị khách của cô đang đứng ở cửa chờ, mỉm cười nhìn cô. “Vu Hàn, cô đến rồi, có thể chờ tôi một chút không?” Cô chào hỏi.

“Được, hình như cô luôn rất bận rộn?”

“Đúng vậy, nhưng tôi cũng không có biện pháp. Chờ tôi một chút!” Cô áy náy cười một tiếng, vẫy tay, trở về chỗ ngồi của mình, nói chuyện với một người khách hàng khác.

Bởi vì bài báo của BRICS năm ngoái, thị trường châu Á rất được coi trọng đã bị bão táp hơn nửa năm, bởi vì xu hướng tăng quá nhanh và đột nhiên thu về lợi lớn, giá cả thị trường toàn cầu đều thay nhau tăng lên.

Mà Đồ Đông Nhan cũng không quan tâm giá cả thị trường tốt hay xấu, vì cô thân là chuyên viên tư vấn quản lý tài sản cao cấp nhất trong ngân hàng, lúc thị trường tốt cô sẽ có nhiều khách hàng hơn; lúc thị trường không tốt cô sẽ cố gắng tư vấn khách hàng đầu tư tránh nguy hiểm, cho nên công việc của cô luôn hình dung bằng ba chữ bận rộn, nhưng thời gian này, cô bận đến mức không có thời gian để ăn trưa, đây đúng là một điều hiếm thấy.

“Sao rồi? Cô đã quyết định đầu tư vào hạng mục đó chưa?” Cô mỉm cười nhìn khách hàng mới từ hơn nửa giờ trước đã do dự không ra được quyết định.

“Vậy theo đề nghị của cô là được rồi, cô nói công ty Phú Đạt chuyển bị khai phá thị trường Trung Quốc, đúng không?”

“Đúng vậy, Templeton Developing Markets Trust.” Đồ Đông Nhan tỉ mỉ xác nhận. “Vậy số tiền đầu tư tính sao? Sẽ giống như những gì vừa nói, đầu tư mười ngàn tệ trước nhé? Mỗi tháng sẽ khấu trừ sáu ngàn.”

“Được.”

“Vậy quyết định như thế sao? Đây là thẻ tín dụng của cô, trả lại cho cô trước, còn có con dấu, sổ ghi chép của cô và những vật khác, chờ tôi làm xong, sẽ gọi điện thoại cho cô tới lấy được không?”

“Được. Vậy tôi đi trước, cảm ơn cô.”

Đồ Đông Nhan mỉm cười gật đầu đứng dậy, lấy tám danh thiếp trong hộp đưa cho cô. “Nếu có bất kỳ vấn đề gì, cô có thể gọi cho tôi theo số này.”

Sau khi Trương tiểu thư mỉm cười nhận lấy tám danh thiếp thì lập tức xoay người rời đi.

Cô vừa rời đi, Vu Hàn lập tức đi lên, ngồi vào chỗ cô nàng đó vừa ngồi.

Đồ Đông Nhan mỉm cười, nhưng trong lòng lại thở dài, vì cô lại thấy một vị khách hàng đi vào cửa ngân hàng. Trời ạ, đã thật sự xong chưa vậy? Cô đã muốn chết vì đói rồi đây!

Cô bất đắc dĩ ngồi vào chỗ ngồi, đang mở miệng muốn nói chuyện với Vu Hàn, nhưng một giây sau, cô chỉ cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, đột nhiên đứng phắt dậy, quay đầu nhìn về phía cửa.

Cô tròn to mắt, khó tin nhìn chăm chăm vào người đứng ngạo nghễ giữa đám đông mọi người trước cửa ngân hàng, tay anh cầm một bó hoa hồng, đi thẳng về phía cô.

Cô không nhìn lầm, đó thật sự là Lê Hằng. Tại sao anh lại ở đây? Bó hoa lớn trên tay anh là có chuyện gì? Không phải là muốn tặng cô chứ?

“Đồ tiểu thư?”

“Xin lỗi, cô có thể đợi tôi một chút không?” Cô nhanh chóng nói với Vu Hàn, sau đó vội vàng đi vòng qua bàn làm việc, tiếp đón người đàn ông không

nên xuất hiện này.

Thấy Đồ Đông Nhan chủ động đi về phía mình, Lê Hằng dừng bước, đứng tại chỗ mỉm cười với cô.

Một người đẹp trai cầm một bó hoa hồng lớn trong tay, hình ảnh như vậy chỉ có người mù mới có thể không bị hấp dẫn. Chỉ thấy mọi người trong ngân hàng, mặc kệ là khách hay nhân viên, thậm chí là những người tình cờ đi qua ngân hàng này, đều đồng loạt đưa mắt nhìn, ngân hàng vốn đang ồn ào đột nhiên yên tĩnh lại, trừ âm thanh thông báo từ tivi phát ra, tất cả mọi người không hên mà cũng im lặng.

Trời ạ, cô thật sự muốn chạy trốn. Đồ Đông Nhan vừa rên rỉ trong lòng, vừa đi đến trước mặt anh.

“Hi, sao anh lại biết nơi này, tới đây có việc sao?” Không để ý đến không khí quỷ dị xung quanh, ép buộc mình nở nụ cười với anh, dịu dàng mở miệng.

“Đúng, anh đến vì có việc, làm chuyện lớn cả đời người.” Mắt Lê Hằng không chớp nhìn cô, giọng nói vô cùng dịu dàng.

Cô kinh ngạc trừng mắt nhìn anh, không nhận được hỏi: “Cái gì?”

Lê Hằng nhìn cô thật lâu, đột nhiên khẽ cong đầu gối xuống, quỳ một gối trên mặt đất đến trước mặt cô.

Đồ Đông Nhan bị dọa, không tự chủ được lui về phía sau một bước, kinh hoàng nhìn anh chăm chăm.

“Tiền bối...”

“Đông Nhan, gả cho anh được không?” Anh dang bó hoa trong tay lên, lớn tiếng cầu hôn cô trước mặt mọi người.

Cô ghen hòng, nhìn anh chăm chăm, cả người sợ đến choáng váng.

Xung quanh yên tĩnh lại, tiếp theo sự yên tĩnh mà dù hai người có châu đầu lại nói chuyện rất nhỏ với nhau cũng nghe thấy thì đột nhiên có một người kêu to. “Đồng ý đi.”

Sau tiếng hô này, đại sảnh ngân hàng lập tức vang lên tiếng hét của mọi người.

“Tiểu thư, cô nhanh đồng ý anh ta đi. Anh ta đẹp trai như vậy.”

“Đúng vậy, nhanh đồng ý đi, nếu như đó là tôi, tôi đã sớm đồng ý rồi.”

“Nhìn qua anh ta có vẻ là người có tiền, gả cho anh ta, sẽ không phải chịu khổ! Đồng ý nhanh lên một chút.”

“Đồ tiểu thư, đến lúc cô kết hôn thì phải báo cho tôi đó?”

“Nhớ mới tôi ăn bánh đó!”

“Oa, thật lãng mạn!”

Lãng mạn cái đầu anh ấy! Đồ Đông Nhan chỉ cảm thấy tâm trạng mình nặng nề, dờ khóc dờ cười không biết nên nói gì. Giờ phút này, cô chỉ mong có một cái lỗ để chui vào, cả đời này không cần phải ra người nhìn mặt người khác.

Trời ạ! Tại sao anh lại muốn đùa kiểu này, không phải anh đã vợ chưa cưới rồi sao? Anh quỳ xuống cầu hôn cô trước mặt mọi người như vậy, rốt cuộc là có ý gì? Rốt cuộc anh phải tôn trọng cô đến mức nào thì mới chịu dừng tay?

Không muốn làm anh khó coi trước mặt mọi người, để mình bị mọi người coi là một người phụ nữ lạnh lùng, máu lạnh vô tình, cô đưa tay nhận bó hoa của anh, lại quay đầu nhìn về phía người quản lý.

“Quản lý, tôi có thể ra ngoài một chút không?” Cô hỏi, sau khi quản lý gật đầu với cô, cô lại áy náy nhìn sang khách hàng của mình, Vu Hàn. “Xin lỗi, cô có thể đợi tôi thêm một chút được không?”

“Không sao, hôm nào đó tôi trở lại là được rồi.” Vu Hàn lắc đầu, mỉm cười đứng dậy. “Tôi là người rất biết điều, không muốn làm chậm trễ chuyện lớn cả đời của cô, mau đi đi!” Cô trêu chọc. “Đồ tiểu thư, chúc cô hạnh phúc!”

Nhìn những người xung quanh mỉm cười chúc phúc, cô cảm thấy khổ mà không nói ra được, sau nhẹ giọng nói lời cảm ơn, cô nhanh chóng đi ra cửa chính, sau đó tức giận đứng đứng đi đến một góc tối bên cạnh ngân hàng.

“Xe của anh dừng ở phía khác.”

Anh ở sau lưng vẫn dám mở miệng nói chuyện, cô nhất thời không kiềm chế được tức giận, xoay người giơ tay lên, ném bó hoa hồng về phía anh. “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Anh chỉ muốn nói cho em biết em đi nhầm hướng mà thôi.” Lê Hằng tiếp được bó hoa, vô tội nhìn cô trả lời.

Đồ Đông Nhan dùng sức hô hấp, muốn mình tỉnh táo lại, vì hành động vừa rồi của cô khiến cho những người đi đường dừng lại quan sát. Cô mím môi, đột nhiên xoay người, muốn đi vào ngõ hẻm để tránh đám người, nào biết anh lại cầm tay cô.

“Đi bên này mới đúng.” Anh mỉm cười với cô, trong khi cô chỉ muốn hét thật to vào tai anh.

“Buông em ra, em không muốn đi cùng anh đến đâu hết, em ra ngoài này là muốn nói chuyện rõ ràng với anh thôi.” Cô chịu đựng kích động muốn hét chói tai, lạnh giọng nói với anh.

Anh gạt đầu thể hiện đã biết, nhưng không buông cô ra, ngược lại kéo cô đi về hướng khác.

“Lệ Hằng!” Cuối cùng, cô không nhịn được hét lớn.

“Nếu muốn nói rõ ràng mọi chuyện thì nên tìm một chỗ ngồi ngồi xuống rồi nói, không phải sao? Cũng không thể đứng ven đường nói chuyện thế này được!” Anh quay đầu, cho cô một nụ cười dịu dàng, nhưng vẫn ngang ngược kéo cô đi về phía trước.

“Em chỉ muốn nói một câu, đó chính là xin anh sau này đừng làm ra những hành động không thể giải thích như vậy nữa, đừng vì cảm thấy nhàm chán mà chạy đến chỗ em nói giỡn!”

“Hình như đây là hai câu.” Anh không chút để ý đến lửa giận của cô.

Đồ Đông Nhan dùng sức kéo tay mình về, dừng bước nhìn anh.

“Anh nói đùa thôi mà.”

“Không buồn cười chút nào.” Cô bỗng nhiên xoay người rồi đi, lại bị anh dùng sức nắm lại, trong nháy mắt kéo cô về bên cạnh mình.

“Anh nói xin lỗi.”

Cảm giác dán chặt vào người anh khiến toàn thân cô cứng ngắc, cô vận vẹo thân thể muốn tránh thoát, nhưng anh lại vẫn không chịu buông lỏng.

“Tiền bối, nam nữ thụ thụ bất thân, anh mau buông em ra.”

Lệ Hằng ngẩn người, đột nhiên giữa đầu cười to, cười đến mức không thể tiếp tục ôm cô.

“Anh đã quên mất em rất có bản lĩnh chọc cười anh.” Anh cười nói, sau đó vui thích cúi đầu hôn cô, khiến cô chỉ có thể giương mắt, cảm thấy đầu vầng mắt hoa, cả người ngây ngốc, cho đến khi môi anh rời khỏi, cô vẫn không kịp phản ứng.

Nụ hôn đã lâu còn ấm áp hơn trong trí nhớ của cô, cũng dịu dàng hơn, không có một tia cường đoạt, chỉ có yêu thương và quý trọng. Nhưng điều đó ngược lại khiến cô càng không vui, vì anh đã có vị hôn thê, chuẩn bị kết hôn, tại sao lại dùng nụ hôn quý trọng yêu thương này hôn cô?

“Anh đang làm gì ở đây?” Cô nhìn anh chằm chằm, giận dữ ngút trời, lạnh giọng chất vấn.

Khóe môi anh nâng lên “Hôn em.” Sau đó lại làm như chưa kết thúc liếm môi dưới.

Đồ Đông Nhan nắm chặt quả đấm, cô sợ nếu mình không làm vậy, cô nhất định sẽ tát anh một cái ngay trên đường lớn ở trước mặt mọi người.

“Tại sao anh lại làm như vậy?” Cô cắn răng hỏi. “Anh không quan tâm việc mình phản bội vợ sắp cưới nhưng em quan tâm, em tuyệt đối không muốn trở thành người thứ ba.”

“Em không phải người thứ ba.” Anh nghiêm túc nhìn cô, nghiêm túc nói.

Cô cười nhạo. “Vậy là cái gì?”

“Là tình yêu thật lòng duy nhất trong cuộc đời này của anh, là người phụ nữ anh thật lòng muốn kết hôn.”

Nhưng cô chỉ giễu cợt hừ lạnh.

Lệ Hằng nhìn cô, chậm rãi bổ sung thêm một câu. “Hay là người mẹ con trai anh yêu nhất.”

Trên mặt cô lập tức không còn một chút máu, chỉ còn lại vẻ khiếp sợ và trắng bệch, tim cô đập trật vài nhịp, cô có cảm giác hít thở không thông, vừa sợ vừa luống cuống.

Sao anh lại biết sự tồn tại của Hạo Đình? Không thể nào!

“Em... em không biết anh đang nói về cái gì, em... em phải về làm việc.” Cô hốt hoảng nói, nhanh chóng xoay người muốn tránh đi.

“Bộ dạng của Hạo Đình rất giống anh, nhưng tính cách yên lặng như vậy hình như khá giống em.”

Đồ Đông Nhan đột nhiên dừng bước, về mặt khiếp sợ quay đầu nhìn anh.

“Đứng, anh đã gặp nó.”

“Không thể nào!” Cô đột nhiên lớn tiếng kêu lên.

“Trên đời này không có chuyện gì là không thể, thân ái.”

**

“Đồ Hạo Đình, con đi ra đây cho mẹ!”

Ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng hét tức giận của mẹ, Đồ Hạo Đình còn đang nằm trong phòng của Dịch Hạo Lôi đột nhiên rụt đầu lại.

“Đi Đông Nhan về rồi.” Đồ Hạo Anh nói.

“Đừng có nói nhảm.” Đồ Hạo Tề nhìn về phía Đồ Hạo Đình. “Cậu phải ra ngoài sao?”

“Chờ một chút đã.” Dịch Hạo Lôi ngăn cản. “Có lẽ là mẹ mình tới.”

“Đồ Hạo Đình!” Ngoài cửa phòng lại tiếp tục truyền đến tiếng gầm giận dữ.

Cậu nhóc đang ngồi trên ghế đứng lên, bắt đầu đi lắc đầu, chấp nhận đi ra cửa phòng, mở cửa đi ra ngoài.

Có lẽ đã biết cậu sẽ trốn trong phòng Dịch Hạo Lôi, Đồ Đông Nhan đang đứng trước cửa phòng, về mặt giận không kiềm được chờ con trai xuất hiện.

“Con theo mẹ lên tầng.” Cô nghiêm nghị ra lệnh.

Lời vừa dứt, cửa chính phòng ngủ đột nhiên mở ra. Sắc hơi ửng đỏ, Đồ Thu Phong quần áo xốc xếch nhanh chóng đi ra ngoài, theo phía sau là nam chủ nhân, quần áo cũng xốc xếch giống vậy.

Dịch Hạo Lôi vừa nhìn thấy dáng vẻ của ba mẹ, lập tức không nhìn được trừng mắt. Hai người họ lại ở trong phòng nói chuyện thân mật.

“Đông Nhan, sao cậu lại lớn tiếng với Hạo Đình như vậy, nó làm sai chuyện gì sao?” Đồ Thu Phong hỏi.

“Chuyện này cậu không cần phải lo.” Cô tức giận không thể tiêu.

“Sao mình có thể mặc kệ được, cậu rất ít khi lớn tiếng với thằng nhóc, trừ lúc cậu tức giận. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đồ Đông Nhan hơi nhếch môi, im lặng không nói.

“Hạo Đình, cháu đã làm chuyện gì khiến mẹ cháu tức giận như vậy?” Người lớn không nói lời nào, Đồ Thu Phong đành đặt lực chú ý vào người đứa nhỏ.

“Đi Đông Nhan, có phải chú Lệ tới tìm đi không?” Người mở miệng nói chuyện chính là Đồ Hạo Tề.

Cô kinh ngạc, trong nháy mắt quay đầu về phía cậu. “Hạo Tề, cháu vừa nói gì? Cái gì mà chú Lệ?”

“Chú Lệ Hằng. Chú ấy là ba của Hạo Đình, đi Đông Nhan nên biết mới đúng.”

Đồ Đông Nhan nhìn cậu chằm chằm, lại quay đầu về phía con trai vẫn đang im lặng, một hồi lâu sau, cô mới hỏi. “Là ai nói cho mấy đứa biết chuyện này?”

“Là mình nói.” Đồ Thu Phong thừa nhận. “Nhưng vì sao mấy đứa lại biết hôm nay anh ta sẽ tới tìm đi Đông Nhan của mấy đứa?” Cô nhìn con trai. “Hạo Lôi, con nói đi.”

“Để tôi nói đi.” Nam chủ nhân Dịch Ngao Dương đột nhiên mở miệng.

“Anh thì biết cái gì?” Cô hoài nghi nhìn chằm chằm ông xã.

“Đến phòng khách rồi hãy nói!” Nói xong, anh quay sang ôm eo bà xã, dẫn đầu đi xuống dưới nhà.

Đoàn người đi đến phòng khách, anh tìm một chỗ có thể tiếp tục ôm bà xã ngồi xuống, mà Đồ Đông Nhan lại chọn ghế sofa một người, về phần bốn cậu nhóc này, trừ Đồ Hạo Đình vẫn cúi đầu không nói gì, tất cả đều tìm một chỗ thoải mái để ngồi xuống.

“Hạo Đình, sao cậu lại đứng đó, nhanh qua đây đi.” Dịch Hạo Lôi kêu lên.

Đầu tiên cậu liếc sang một chút nhưng vẫn nghiêm mặt, mẹ rõ ràng còn rất tức giận, sau đó vẫn lặng yên cúi đầu.

“Hạo Đình, ngồi xuống.” Dịch Ngao Dương dịu dàng khuyên cậu.

Đồ Hạo Đình lại nhìn mẹ lần nữa.

Chỉ thấy Đồ Đông Nhan dùng sức thở một hơi, mới quay đầu nhìn con trai mang vẻ mặt áy náy. “Ngồi xuống đi.”

Mặc dù biết rõ mẹ còn đang giận mình, cậu vẫn chọn ngồi xuống cạnh mẹ.

Vì thế, Đồ Đông Nha cảm thấy rất đau lòng, tự trách và xin lỗi. Con trai muốn có ba thì không phải lỗi của nó, sai là cô, người mẹ này không thể cho nó một người ba, cô thật sự là một người mẹ không tốt.

“Đông Nhan.” Dịch Ngao Dương chậm rãi mở miệng. “Em nên biết anh luôn đối xử với em và Hạ Mỹ như em gái của mình, cho nên sau khi Thu Phong nói chuyện của em cho anh, hôm sau anh lập tức cho người đi điều tra nơi ở của vị Lệ tiên sinh đó, về chuyện không trung câu ý kiến của em, anh muốn nói với em lời xin lỗi.”

Đồ Đông Nhan nhìn Đồ Thu Phong một cái, không còn lời nào để nói, vì bọn họ đều muốn tốt cho cô.

“Anh vốn muốn tìm một cái cớ để hai người gặp mặt,” Dịch Ngao Dương nói tiếp. “Nhưng ngày đó, Hạo Đình đột nhiên hỏi anh, có phải chỉ gặp một lần, anh đã thích Hạo Lô? Nếu ba không thích đứa con của mình, thì nó phải làm sao để ba nó thích? Anh hỏi tại sao nó lại hỏi như vậy, nó nói nếu như ba nó có thể thích nó, có lẽ sẽ không cưới người phụ nữ khác.

“Mặc dù hơi khác nghiệt, nhưng anh vẫn nói cho nó, cũng không phải tất cả ba mẹ đều thích những đứa con của mình, có một số ba mẹ không có lý do vẫn không thích con mình, không quan tâm đứa bé đó có thông minh khéo léo, hiểu lòng người cỡ nào cỡ nào. Nhưng cho dù như vậy, nó vẫn mang theo tâm trạng lo lắng mong anh giúp nó một tay, nói nó muốn gặp ba nó, cho nên anh mới cho nó phương thức để liên lạc với vị Lệ tiên sinh đó, chiều hôm qua bọn họ mới gặp nhau.”

“Chiều hôm qua? Sao anh không đề cập chuyện này với em?” Đồ Thu Phong không nhịn được oán trách.

“Xin lỗi, anh muốn chờ tới sau khi tất cả kết thúc mới nói cho em biết.” Dịch Ngao Dương cúi người xuống hôn vợ yêu một cái.

“Cái gì gọi là tất cả kết thúc?” Giọng Đồ Đông Nhan có chút không vui.

“Lệ Hằng nói với anh rằng anh ta sẽ giải trừ hôn ước để kết hôn với em, hôm nay anh ta đi tìm em mà lại không nói chuyện này sao?”

Nói cho cô viết? Cái gì mà anh ta chỉ nói cho cô biết, anh ta gần như chiếu cáo cho toàn thiên hạ biết rồi, nhưng cô lại không chút vui mừng. Thì ra, anh đột nhiên thay đổi chủ ý, muốn kết hôn với cô, tất cả chỉ vì đứa bé, mà anh vẫn đường hoàng nói mình yêu cô, anh ta là tên lừa gạt! Tám năm trước tám năm sau đều là một tên lừa gạt!

“Anh ta sẽ giải trừ hôn ước, kết hôn với Đông Nhan? Anh ta thật sự nói như vậy?” Đồ Thu Phong nóng nảy hỏi.

“Đúng.” Khóe miệng anh nhếch lên trả lời câu hỏi của vợ yêu.

“Cái tên khốn khiếp!” Cô đột nhiên nổi giận mắng.

Dịch Ngao Dương không nhịn được sửng sò. “Sao vậy? Chẳng lẽ em không hi vọng hai người

họ kết hôn?” Là anh hiểu lầm hi vọng vợ yêu rồi sao?

“Hi vọng nhưng không phải dùng cách này!” Cô tức giận nói.

“Lại cách này? Rốt cuộc em đang nói gì vậy?” Anh hoàn toàn không hiểu vợ yêu đang giận cái gì.

“Vì phụ trách mà kết hôn, đây là điều không được nhất, cũng là chuyện khiến người khác không tha thứ nhất!”

“Thu Phong, đừng nói nữa.” Đồ Đông Nhan nói.

“Nếu như anh ta kết hôn với cậu thật sự chỉ vì Hạo Đình, đừng gả cho anh ta, Đông Nhan.” Cô cảm thấy lòng đầy căm phẫn nói với Đồ Đông Nhan.

“Thu Phong!” Dịch Ngao Dương không nhịn được quát bảo ngưng lại.

“Sao vậy, chẳng lẽ em nói sai sao? Một người chỉ có trách nhiệm mà không có tình yêu thì không cần kết hôn cũng được, dù sao cuối cùng cũng kết thúc bằng một tờ giấy ly hôn.” Đồ Thu Phong vô cùng tức giận, hơn nữa con tức sắp nổ tung, “Nhưng vì đứa bé mà vứt bỏ vợ sắp cưới, chạy tới đây để hoàn thành cuộc hôn nhân không tình yêu này, anh được đấy, Lệ Hằng!

“Bọn nhỏ đều đang ở đây.” Dịch Ngao Dương không thể không nhắc nhở cô.

“Bọn nó đều rất thông minh, nhất định sẽ hiểu được đạo lý như vậy. Đúng không, Hạo Đình?”

Nhưng câu trả lời của Đồ Hạo Đình lại khiến mọi người cảm thấy ngoài ý muốn. "Nhưng ba nói ba rất yêu mẹ, mà không phải là vợ sắp cưới của ông ấy."

Đồ Thu Phong đột nhiên không thốt nên lời, chỉ cảm thấy đau lòng.

Hạo Đình là đứa bé ngoan ngoãn nhất trong năm đứa, cũng cẩn cảm, cẩn thận nhất, nó không bao giờ là người khiến người lớn lo lắng, nhưng bây giờ lại không chú ý tới tâm tình của cô, nói ra những lời như vậy thì có thể thấy được, nó muốn có ba từ rất lâu rồi.

"Hạo Đình..." Đồ Đông Nhan gọi, vành mắt đỏ lên. Nó thật sự muốn có một người ba sao?

"Đi Đông Nhan, Hạo Đình nói thật. Cháu cũng nghe thấy." Dịch Hạo Lôi tiến lên nói giúp.

"Cháu cũng nghe được." Hai nhóc sinh đôi đồng thanh đảm bảo.

"Mấy tên nhóc các cháu còn quá non nớt, người lớn có nhiều lúc để đạt được mục đích cũng không từ thủ đoạn, nói láo chính là một trong số đó." Đồ Thu Phong không nhịn được nói.

"Thu Phong, sao em có thể nói những lời như thế với bọn nhóc?" Dịch Ngao Dương cau mày.

"Đây là một cơ hội để giáo dục, hướng chỉ tất cả lời em nói đều là thật." Cô nhìn ông xã một cách xem thường, thờ dài nói.

"Em còn chưa biết sự thật đã cắt câu nghĩa như vậy."

"Cho nên ý anh là anh biết sự thật sao?" Cô vẫn không cách nào chấp nhận được một người đàn ông vứt bỏ vợ sắp cưới của mình, sau đó dù không có tình yêu vẫn cưới một người phụ nữ khác vì đứa bé.

Dịch Ngao Dương không trả lời câu hỏi giễu cợt của vợ yêu, ngược lại, anh quay đầu sang Hạo Đình, "Hạo Đình, đây chuyện của cháu đâu?"

"Đây chuyện gì?" Đồ Thu Phong nhìn ông xã một cái, lại quay đầu nhìn về phía cậu nhóc.

Cậu nhóc lập tức lấy một sợi dây màu bạc ra khỏi túi, dây chuyền xuyên qua một chiếc nhẫn gì đó.

"Đó là cái gì vậy?" Cô tò mò đứng lên xem, lại bị ông xã ôm chặt vào lòng, hoàn toàn không thể động đậy.

"Đông Nhan, em xem đó là cái gì." Dịch Ngao Dương nói với Đồ Đông Nhan.

Đồ Đông Nhan nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn, gương mặt vô cùng dọa người, toàn thân cô như bị sét đánh, không thể động đậy.

Sao cô có thể không nhận ra chiếc nhẫn này, vì ở trong phòng cô cũng có một chiếc nhẫn giống y như vậy, chỉ khác là nhỏ hơn một chút. Đó là vật mà trước khi anh rời khỏi đây đưa cho cô, mặc dù không nói rõ, nhưng cô biết cặp nhẫn đôi này mang ý nghĩa gì.

"Nhìn bộ dạng, có vẻ anh ta không lừa anh, anh ta nói chiếc nhẫn này là vật định tình của hai người." Nhìn ánh mắt khiếp sợ của cô, Dịch Ngao Dương chậm rãi mở miệng.

Đồ Đông Nhan đột nhiên nhìn về phía người nói chuyện.

Mặc dù cô không dám đoán cũng không dám nghĩ, nhưng đám án đã hiện rõ trong lòng cô.

"Ba lấy vật này từ trên cổ ông ấy xuống đưa cho con." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồ Hạo Đình lộ vẻ hạnh phúc. "Ông ấy nói, trước kia ông ấy đã đưa một vật giống như vậy cho người ông ấy thích nhất, hiện tại, ông ấy giao chiếc nhẫn này cho con, bởi vì con là người thứ hai ông ấy yêu quý nhất trên thế giới này."

Đồ Đông Nhan lấy tay che miệng, cặp mắt ướt át không khống chế được chảy xuống.

"Nếu như anh ta thật sự đã quên em, không có bất kỳ tình cảm gì với em, chắc chắn sẽ không mang chiếc nhẫn này theo người." Dịch Ngao Dương nói với cô.

"Đã như vậy, tại sao anh ta lại có vợ sắp cưới?" Đồ Thu Phong không hiểu cau mày hỏi.

"Vấn đề này phải hỏi người trong cuộc mới biết, nhưng như những gì em vừa nói, có một số người để đạt được mục đích cũng không từ thủ đoạn. Kết hôn, cũng là một loại thủ đoạn"

"Anh có địa chỉ của anh ấy đúng không? Cho em địa chỉ của anh ấy." Đồ Đông Nhan lau nước mắt, mở miệng nói.

"Đông Nhan, cậu muốn làm gì?" Đồ Thu Phong hỏi cô.

"Mình muốn đi hỏi anh ấy tại sao." Ánh mắt của cô hết sức kiên định.

Chương 5

“Đình... đình... đình”

Tiếng chuông điện không ngừng vang lên.

Mang theo sáu phần men say, cả người Lê Hằng toàn là mùi rượu ngồi trên ghế sofa, xung quanh anh đều là vỏ chai rượu bị anh uống hết, nằm rải rác trên sàn nhà, đến cả trên ghế salon cũng không may mắn thoát nạn.

Anh không muốn đáp lại người ngoài cửa, nhưng tiếng chuông điện đáng chết vẫn vang lên không ngừng khiến đầu anh muốn nổ tung, không thể nhẫn nhịn được nữa, anh chỉ có thể bò dậy từ ghế sofa, nghiêng ngả đi đến cửa chính, kéo mạnh cửa ra.

“Con mẹ nó việc gì mà ấn chuông cửa liên tục như vậy?”

Người đứng ngoài cửa là người ngày đêm anh đều mơ thấy, nhìn thấy cô khiến anh đang há miệng găm thét trong nháy mắt quen luôn việc khép lại.

“Anh đang uống rượu sao?” Sau một hồi im lặng, Đồ Đông Nhan chậm rãi nói. Đứng từ đây, cô vẫn có thể ngửi thấy mùi rượu trên cơ thể anh.

“Em tới đây làm gì?” Thu hồi kinh ngạc, anh trêu chọc.

“Cô thu hồi tầm mắt từ người anh lại, chuyển lên khuôn mặt anh. “Em có một số vấn đề muốn hỏi anh.”

“Vấn đề gì?” Anh thô lỗ hỏi.

“Vì người vợ sắp cưới của anh.”

“Không phải em không muốn nghe điều gì sao?” Lê Hằng dựa người vào cạnh cửa, sau khi giễu cợt, bủi môi với cô, mới cười lạnh mở miệng.

“Bây giờ em muốn nghe.” Mặt cô không biến sắc nhìn anh, một chút cũng không bị thái độ không tốt của anh ảnh hưởng.

“Nghe rồi thì sao? Không phải em nói, chuyện của anh về sau không liên quan đến em sao? Không phải em nói, anh giải trừ hôn ước cũng không liên quan đến em, vì em đã có bạn trai bàn chuyện hôn nhân rồi sao?” Hai tay anh vòng trước ngực, giễu cợt nhìn cô chằm chằm.

“Chuyện có bạn trai là đề gạt anh.” Cô xấu hổ nhìn anh.

“Em!” Anh đột nhiên đứng thẳng dậy. “Đó là đề gạt anh?”

“Đúng.” Đồ Đông Nhan gật đầu.

Anh cảm thấy khó có thể tin.

“Em đi vào cho anh!” Anh tự tay dùng sức kéo cô vào nhà, đóng cửa chính lại, hung ác xoay người, nhìn chằm chằm vào mặt cô, nhưng một giây sau, anh mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực, ôm thật chặt.

“Em, đáng chết.” Anh ôm cô thật chặt, khàn giọng nói. “Sao em có thể gạt anh, em có biết lời của em khiến tim anh tan nát. Anh thật độc ác!”

“Như vậy thì anh nên biết, cảm giác của em lúc biết anh đính hôn.” Cô dựa vào anh, nhỏ giọng lầm bầm. Lồng ngực này có thể vì cô làm tất cả lần nữa sao?

“Em cố ý trừng phạt anh sao?” Nghe cô thì thầm, Lê Hằng cúi đầu nhìn cô hỏi.

“Em là muốn anh biết khó mà lui.” Cô lắc đầu.

“Vậy tại sao hiện tại lại chạy đến tìm anh?”

Cô đưa tay nhẹ nhàng đẩy anh ra, móc sợi dây chuyền ra khỏi túi tiền.

“Vì cái này?” Cô nói. “Tại sao?”

Anh đưa tay khẽ chạm vào chiếc nhẫn trong tay cô, im lặng một hồi, mới chậm rãi mở miệng. “Vì nó luôn là bảo bối của anh.”

“Anh không quên em?” Cô hỏi.

“Chưa từng.” Lê Hằng nhìn chăm chăm vào cô.

“Vậy tại sao anh không viết thư cho em, ba năm sau cũng không trở về? Em có viết thư nói cho anh biết địa chỉ nhà mới của em, anh không nhận được sao?” Đồ Đông Nhan nói hết tất cả buồn bực và nghi vấn trong bao năm qua ra ngoài.

“Có.” Anh nhìn cô, trầm giọng đáp.

“Vậy thì vì cái gì?”

“Năm đó xảy ra rất nhiều chuyện.” Đấy mắt anh hiện lên nét ưu thương và tăm tối vì quá khứ.

“Xảy ra chuyện gì?” Cô cầm tay anh, quan tâm hỏi.

Anh không trả lời cô ngay, ngược lại cầm tay cô đi đến sô pha, sau khi nhìn thấy cảnh tượng bừa bộn cạnh sô pha, lại xoay người dắt cô đi vào trong phòng, may mắn phạm vi anh phát tiết buồn bực chưa đến phòng ngủ, nếu không ngay cả nơi để hai người nói chuyện cũng không có.

“Em không biết anh biết uống rượu.” Đồ Đông Nhan đột nhiên mở miệng.

“Chuyện em không biết còn rất nhiều.” Lê Hằng nhìn cô nói. “Em chờ anh một chút, anh đi xả bớt mùi rượu trên người, em không thích mùi vị này đúng không?”

“Anh nhận ra rồi?”

“Chờ anh một chút.” Anh xoay người đi vào phòng tắm đóng cửa lại, bên trong lập tức vang lên tiếng xả nước.

Cô nhân cơ hội nhìn xung quanh, muốn biết người vợ sắp cưới ‘trước đây’ của anh ra sao, nhưng đáng tiếc trong phòng không có bất kỳ tấm hình nào.

Tiếng nước chảy trong phòng nhanh chóng dừng lại, anh mặc một bộ áo choàng tắm màu xanh dương đi ra, trên đỉnh đầu phủ một lớp khăn lông, vừa lau tóc vừa đi về phía cô.

“Xin lỗi.” Anh nói.

Đồ Đông Nhan lắc đầu, cố gắng không để tầm mắt dừng ở bộ ngực trần trụi của anh. Trời ạ, hình ảnh thành linh hiện ra khiến cô miệng đắng lưỡi khô, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?

“Em đang đỏ mặt.” Anh đột nhiên hỏi.

“Cái gì?” Cô sợ hết hồn, không chút nghĩ ngợi lập tức đưa tay lên che hai má mình.

“Lỗ tai cũng đỏ.”

Nghe thế, cô lại lập tức che lỗ tai.

Lê Hằng vui vẻ cười to, đặt khăn lông trong tay qua một bên, nghiêng người áp đảo cô lên giường.

“Em thật đáng yêu.” Anh nhìn cô từ cao xuống thấp, mỉm cười nói.

Đồ Đông Nhan cảm giác như máu trong người mình trong nháy mắt đã xông lên mặt.

“Anh... đừng đè ép em, để em ngồi dậy.” Cô lo lắng, muốn giãy dụa.

“Không muốn.” Anh bốc đồng nói.

“Anh như vậy, chúng ta phải nói chuyện thế nào?” Cô không khống chế được cả lẫn, vì cô phát hiện cặp mắt sâu xa của anh, đã từ từ bốc lên một ngọn lửa.

“Bây giờ chúng ta không nói chuyện.” Anh dịu dàng nói.

“Không nói chuyện thì làm gì?” Cô không nên nói những lời này, vì một giây tiếp theo anh đã cúi đầu chiếm lấy môi cô.

Sau đó hình như cô ngủ mê man, lúc tỉnh lại lần nữa, anh đang dựa lưng vào đầu giường, bàn tay không mang theo dục vọng đang vuốt ve lưng cô, cảm giác như đang suy nghĩ chuyện gì.

“Anh đang nghĩ gì vậy?” Đồ Đông Nhan kéo chăn bọc quanh người, từ từ ngồi dậy.

Lệ Hằng đưa tay ôm cô vào lòng, cúi đầu nhẹ nhàng hôn cô, mới trả lời vấn đề của cô. “Nghĩ xem nhưng năm này, em sống thế nào. Lúc em viết thư cho anh, tại sao chưa từng đề cập với anh chuyện em mang thai?”

“Em không muốn ảnh hưởng đến tâm tình của anh, thay đổi kế hoạch du học.”

“Xin lỗi, em luôn một lòng vì anh, mà anh lại phụ lòng em” Gò má anh hiện lên vẻ phiền muộn và nghiêm trọng, trầm giọng nói với cô.

Sau khi cô im lặng dựa người vào anh, mới mở miệng hỏi. “Đã xảy ra chuyện gì?”

Qua một hồi lâu, anh mới thở dài. “Mặc dù anh chưa bao giờ đề cập với em tình hình của nhà anh, chắc em cũng đoán được nhà anh rất giàu có, nhưng sau khi anh ra nước ngoài một tháng, ba anh bị bạn tốt phản bội, mất đi một lượng cổ phần lớn, mất đi quyền quản lý công ty, ba mẹ anh vì bị đã kích quá lớn mà đều bị bệnh, lúc chị anh nói chuyện này cho anh, đã quyết định dẫn họ rời khỏi nơi thương tâm này, đến Mỹ ở vợ chồng bọn họ.”

“Đến khi anh đến nhà vợ chồng chị mình, anh khó có thể tin đó là ba mẹ mình, vì bộ dạng của họ như đã già đi mười tuổi. Vào lúc đó, anh thề nhất định sẽ dùng mọi biện pháp đoạt lại công ty của ông vào lúc ông còn sống, cho nên ở Mỹ anh cố gắng vừa học vừa làm, lợi dụng khả năng đầu tư của mình để giúp người khác kiếm tiền cũng giúp cho chính mình.”

Đồ Đông Nhan yên lặng nghe anh, từ đầu đến cuối cũng không chen miệng vào cắt đứt.

“Những năm đó, anh như bị ma ám, liều mạng kiếm tiền, quên mất mục đích đến Mỹ để du học. Anh kiếm rất nhiều tiền, nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, anh trở nên không biết đủ, lòng tham càng lúc càng lớn, đã tâm cũng vì vậy mà lớn theo. Ông chủ công ty vẫn luôn thương thức anh, năm ngoái ông ấy nói cho anh biết, con gái ông ấy rất thích anh, nếu như anh nguyện ý cưới con gái ông ấy, công ty của ông ấy sau này sẽ là của anh.”

“Cho nên anh đồng ý?”

“Anh đưa ra một điều kiện.”

“Công ty ba anh?” Cô phỏng đoán.

Anh gật đầu. “Anh hi vọng có thể mượn lực lượng của ông ấy, dùng danh nghĩa của tập đoàn ông ấy, đoạt lại quyền kinh doanh công ty của ba mình, chờ tới lúc tất cả hoàn thành mới kết hôn. Mà ông ấy cũng đồng ý, nhưng vẫn muốn anh đính hôn với con gái ông ấy.”

“Vậy bây giờ anh phải làm thế nào? Đã hủy bỏ hôn ước, vậy ông chủ của anh vẫn sẽ nguyện ý giúp anh sao?” CHân mày Đồ Đông Nhan nhíu chặt, lo lắng hỏi.

Lệ Hằng lắc đầu.

“Xin lỗi, đều do em làm hại.” Cô lập tức nói xin lỗi.

“Không phải.” Anh lại lắc đầu, ngồi dậy kiên định nhìn cô. “Là em đã cứu anh, khiến anh tìm lại chính mình, cũng tìm lý trí trở về, mới có thể không làm việc ngu ngốc bán đi hạnh phúc cả đời của mình. Em là thiên sứ của anh, người yêu của anh, mẹ con anh, hay không lâu nữa sẽ trở thành bà xã của anh. Anh yêu em, Đồ Đông Nhan, Không quan tâm tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, anh sẽ không rời em. Vĩnh viễn, cho đến khi anh không còn sống nữa mới thôi.”

Cô cảm động, vành mắt hồng lên, cuối cùng cũng biết vì cô và Hạo Đình, anh đã phải từ bỏ điều gì.

Anh không chỉ bỏ qua mục tiêu sống trong tám năm qua, đó còn là kỳ vọng của ba mẹ anh, mong có một ngày anh có thể giành lại công ty từ người bạn phản bội. Mà nay, anh lại vì mẹ con hai người mà từ bỏ tất cả, cô nên nói lời cảm ơn hay xin lỗi anh đây?

Cô chỉ có thể đưa tay ôm chặt lấy anh, để nước mắt cảm động và cảm kích chảy vào lồng ngực anh, sau đó khàn giọng nói với anh. “Em yêu anh.”

Lệ Hằng lặng lẽ ôm cô vào lòng, nhưng ôm thân thể trần trụi của người phụ nữ mà mình yêu thương nhất, dù là thánh nhân cũng khó mà kiềm chế. Anh đột nhiên lật người, đè cô xuống, khiến cô giật mình.

“Tối nay em ở lại đây.” Anh đưa ra yêu cầu, đôi môi không nhịn được hôn lên cổ cô.

Nhiệt độ của Đồ Đông Nhan lập tức vì hành động của anh mà tăng cao.

“Không được.” Cô nhẹ giãy dụa.

“Tại sao?” Anh không thèm ngẩng đầu lên, vẫn tiếp tục công kích cổ cô, bàn tay đi xuống vuốt ve mông cô, sau đó tách hai chân cô ra, để bản thân chen vào giữa hai chân cô, dùng cứng rắn của mình đụng vào nơi mềm mại của cô.

Cô khẽ rên lên, nhịp tim trong nháy mắt đã tăng tốc.

“Ồ lại” Anh lại khàn giọng dụ dỗ cô.

“Không...a!” Cô vừa lên tiếng, anh lại chen vào cơ thể cô một chút, khiến cô không nhịn được khẽ rên lên.

“Ồ lại.” Anh ngẩng đầu lên, cặp mắt nóng bỏng nhìn cô.

Cô thở hổn hển, ôm chặt bờ vai anh, không thể tự chủ nâng mông lên muốn anh tiến thêm một chút, nhưng anh vẫn không chịu, lùi ra sau, không muốn thỏa mãn dục vọng của cô.

“Lệ Hằng.” Cô không thể át chế nổi, thất bại gằm nhẹ với anh.

“Ồ lại.” Anh lại yêu cầu, chọc cho cô không chịu được nữa, nổi giận với anh.

“Nhưng...a!” Cô mới nói một chữ, âm thanh còn chưa ra khỏi miệng, anh đột nhiên vọt vào trong cơ thể cô, khiến cô không nhận được hết lên

Sau đó, anh đã thành công để cô ở lại.

**

Vì nhu cầu vô độ một đêm của Lệ Hằng, ngày hôm sau Đồ Đông Nhan ngủ quên, tỉnh dậy không ngờ đồng hồ đã chỉ hơn chín giờ, cô không thể không gọi điện tới ngân hàng để xin nghỉ một ngày.

Nhìn cô nói láo vì chính mình, Lệ Hằng không có chút dấu hiệu tỉnh ngộ, ngược lại còn toét miệng cười, điều này khiến cô không nhận được trừng mắt lên với anh vài lần.

“Nếu hôm nay em nghỉ phép, em cảm thấy chúng ta nên đi đâu chơi thì tốt? Có thể thuận tiện mang Hạo Đình đi cùng.” Vừa thấy cô cúp điện thoại, anh lập tức vui vẻ đề nghị.

“Đây không phải là nghỉ phép mà là xin nghỉ.” Cô tức giận trợn mắt.

“Không phải em không cần đi làm sao? Chúng ta nên đi đâu chơi đây?”

“Anh không cần phải đi làm sao?” Nhìn bộ mặt hào hứng bừng bừng của anh, cô nhú mày, hoài nghi hỏi.

“Hiện tại anh không bận gì.” Anh mỉm cười.

“Vì liên quan đến em.”

“Nghỉ ngơi vì đường xa.” Anh lắc đầu. “Vui đầu vào làm việc tám năm, anh cũng muốn dừng lại nhìn trước ngõ sau một chút, nghiêm túc nghĩ đến những việc mình muốn làm trong tương lai.”

“Anh mở miệng nói muốn giải trừ hôn ước, đối phương không làm khó dễ anh sao?” Cô vẫn cảm thấy lo lắng.

“Ông chủ của anh là một người rất hiểu chuyện, ông ấy biết nếu gả con gái mình cho một người đàn ông đã có đối tượng, điều con gái ông ấy nhận được không phải là hạnh phúc mà là oán giận.”

“May mà ông ấy là một người hiểu lý lẽ.”

“Ừ.” Lệ gật đầu đồng ý. “Được rồi, chúng ta trở lại chuyện chính, em muốn đi đâu chơi? Dĩ nhiên, nếu em muốn cả ngày này đều ở trong nhà với anh, anh cũng không phản đối.” Anh cười vô cùng ám muội.

Đồ Đông Nhan đỏ mặt cảm gổ trên salon ném anh. Người đàn ông này sao có thể thay đổi nhanh như vậy, hôm qua thì kín kẽ trầm ổn, sâu lắng, là một con người tỉnh anh, sao hôm nay lại trở nên bất cần đời, còn đồ như vậy, biến đổi như vậy có phải quá lớn rồi không?

Nhưng nói thật, so với lúc nhìn bộ dáng anh buồn bã, nội liễm, cô lại thích vẻ mặt tươi cười của anh hơn, cho dù lúc này anh không đứng đắn cũng không sao, vì cô thích nhìn thấy anh vui vẻ.

“Hôm qua, anh cầu hôn với em là nghiêm túc sao?” Cô đột nhiên hỏi anh.

“Dĩ nhiên.” Mặt Lệ hằng lập tức trở nên nghiêm túc. “Em vẫn đang hoài nghi tám lòng thành tâm của anh sao?” Lúc anh nói những lời này, bộ dạng như rất thương tâm.

“Không phải.” Cô lắc đầu. “Chỉ là em luôn nghĩ...”

“Nghĩ cái gì?” Nhìn vẻ muốn nói lại thôi của cô, anh không kiềm chế được hỏi.

“Nghĩ tới ước mơ của em.”

“Ước mơ của em?” Vẻ mặt anh mờ mịt.

“Anh biết không? Trước kia, em vẫn có một ước mơ, là em muốn ở trong một ngôi biệt thự, nhưng anh xem anh bây giờ, thậm chí công việc công việc

cũng không có, em cũng không biết có nên chấp lời cầu hôn của anh không!" Cô lấy bộ dạng phải suy nghĩ cẩn thận, cố ý nói.

Cô nói như vậy thật ra chỉ vì muốn anh xấu hổ mà thôi, không ngờ Lê Hằng lại xem điều của cô như hiển nhiên, còn tự động nghe theo.

"Giấc mơ của em là được ở trong biệt thự sao? Được, anh biết rồi, anh sẽ mua một căn biệt thự cho em, để nó là nhà mới của chúng ta." Anh nhìn cô chăm chăm, lập lời cam kết với cô.

Đồ Đông Nhan ngẩn người, cảm thấy chút nữa thì rớt xuống.

"Là em đùa anh đó, chẳng lẽ anh không hiểu sao?" Cô tròn mắt nói với anh. "Huống hồ bây giờ anh đã mất việc, nếu như muốn mua nhà, anh phải lấy tiền ở đâu?"

"Anh có tiền."

"Bao nhiêu tiền? Cho dù có một ít gửi ở ngân hàng, vậy cũng..."

"Chín trăm ngàn."

Đồ Đông Nhan há hốc mồm, cứng lưỡi nhìn anh chăm chăm, bộ dạng ngây ngốc.

Trời ạ, chín trăm ngàn! Không ngờ anh thật sự có tiền, lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô. Mặc dù không nhiều tiền hơn ông xã của Xuân Tuyết và Phong Thu, nhưng cũng có thể coi như cô cầu được một con rùa vàng, không phải sao? Thật là không thể tưởng tượng nổi. Nhưng cô cũng sẽ không bị con số này làm cho u mê, có một số việc phải nói trước với anh.

"Chín trăm ngàn đúng là một khoản tiền lớn với người bình thường, nhưng anh chưa từng nghe qua câu này sao? Ở Đài Bắc, rất khó." Cô dùng vẻ mặt nghiêm túc nói với anh. "Anh đã rời khỏi Đài Bắc quá lâu, không biết chỉ số vật giá hiện tại là bao nhiêu. Chín trăm ngàn đúng là có thể cho chúng ta một cuộc sống thoải mái, nhưng muốn mua một căn biệt thự là điều không thể. Anh biết muốn mua một căn biệt thự ở Đài Bắc phải tốn bao nhiêu tiền không? Phải hơn một tỷ đó!"

"Cho nên tốt nhất anh nên quên chuyện muốn mua một căn biệt thự, huống hồ, em nói muốn ở trong một căn biệt thự chỉ là một chuyện cười dốt nát lúc còn trẻ, em nói chỉ muốn chọc anh cười mà thôi, xin anh đừng coi nó là thật được không?"

Lê Hằng khẽ cười với cô, chỉ nói một câu: "Anh nói chín trăm ngàn USD."

"Hả, USD?" Cô như bị người ta bóp cổ, thật vất vả mới có thể thốt nên lời.

"Đúng." Anh không tự chủ được giương cao khoe miệng. "Chỉ cần những ngôi biệt thự ở Đài Bắc không tính USD, anh còn mua được."

Cô ngơ ngẩn nhìn anh trong đầu vẫn còn tính xem chín trăm ngàn USD đổi thành tiền Đài Loan sẽ thành bao nhiêu.

Hiện tại tỉ giá tiền USD chuyển sang tiền Đài Loan là bao nhiêu? 32? Dùng 32 tính là được rồi, vậy từng đó tương đương với hay tỷ tám trăm triệu! Không khí trong nhà mất trở nên mỏng đi, cô sắp ngất rồi

"Không phải anh đùa em đó chứ?" Cô nhìn anh, nuốt nước miếng, nỗ lực phát ra âm thanh hỏi.

Lê Hằng lắc đầu: "Anh thật sự có chín trăm ngàn USD... um!"

Lời anh còn chưa dứt, Đồ Đông Nhan đã đánh về phía anh, còn dùng tay ngăn miệng anh lại, mặt cẩn thận nhìn trái nhìn phải.

"Em đang làm gì vậy?" Lấy tay cô ra, anh hoài nghi hỏi.

"Cẩn thận tai vách mạch rừng."

Lê Hằng ngẩn người, đột nhiên cười to lên, cười đến nghiêng ngả, thiếu chút nữa là không thờ nổi. Ông trời, anh cười sắp chết rồi, ai đến cứu anh đi? Tai vách mạch rừng? Lời này mà cô cũng nói được.

"Anh... anh đang cười cái gì vậy?" Cô đánh anh, đỏ mặt kêu lên.

"Tai vách mạch rừng." Anh không thể ngừng cười nói.

"Cái này thì có gì không đúng?" Đồ Đông Nhan đỏ mặt phản bác, không nhịn được lại đánh anh. Anh cười rất khoa trương.

Anh cười một lát, cô đánh đến lần thứ ba anh mới miễn cưỡng dè nén được tiếng cười, mở miệng trả lời vấn đề của cô. "Em cho rằng bốn bức tường đều dùng giấy hồ hay chỉ dùng một tấm gỗ sao? Thân ái." Trên mặt anh vẫn tràn ngập nụ cười.

Mặt Đồ Đông Nhan đỏ đến mức không thể đỏ hơn. "Mặc dù tường không dùng bằng giấy hồ, cũng không dùng tấm gỗ làm vách ngăn, nhưng anh có thể chắc chắn trong nhà anh không có camera hay máy nghe trộm sao?" Cô cãi chày cãi cối.

"Có phải em coi rất nhiều phim về điệp viên 007 không, thân ái." Anh cười nói. "Chồng em chỉ là một người dân bình thường, không phải gián điệp quốc tế, sẽ không ai đặt máy nghe lén hay camera trong nhà anh."

"Tốt nhất anh có thể đảm bảo." Không muốn anh nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của mình rồi bị trêu chọc, Đồ Đông Nhan chôn mặt vào ngực anh, cúi đầu lằm bằm.

"Em không lo lắng nếu thân thể anh bị truyền ra ngoài, sẽ có tình địch xuất hiện cạnh tranh với em sao?" Anh tiếp tục trêu chọc, muốn ngừng mà không ngừng được.

"Ai thèm để ý tới anh." Sau khi ngẩng đầu liếc anh một cái, cô đột nhiên lấy vẻ mặt nghiêm túc nói chuyện với anh. "Điều em lo lắng là Hạo Đình, nếu như chuyện ba nó có nhiều tiền bị lộ, không thể đảm bảo sẽ không có những phần tử không tốt bắt cóc nó đòi tiền chuộc. Lê Hằng, em không muốn mỗi ngày phải đề phòng chuyện này."

"Anh cũng không muốn," Vẻ mặt anh trở nên nghiêm túc, trầm giọng đồng ý. "Cho nên anh sẽ không đề cập đến chuyện tiền gửi ngân hàng với bất kỳ ai, em yên tâm đi."

Đồ Đông Nhan gật đầu, tiếp tục chôn mặt vào ngực anh, nhưng giây tiếp theo lại ngẩng đầu lên nhìn anh và không hiểu.

"Sao vậy?" Lê Hằng.

"Theo lý mà nói số tiền đó của anh phải đủ mua một công ty chứ?"

"Còn chưa đủ, anh thiếu một ít." Anh biết cô muốn hỏi cái gì.

"Ba anh sáng lập công ty đó là làm gì vậy? Rất lớn sao?" Cô không nhận được tò mò hỏi.

Kết quả anh nói tên một công ty mà tất cả mọi người đều biết, khiến Đồ Đông Nhan tròn mắt, kinh ngạc không thốt nên lời.

Trời ạ! Khó trách anh nói nhà anh rất giàu, trước kia anh quả thật có rất nhiều tiền, thật quá kinh khủng.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Ở Biệt Thự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Nói lại tình xưa với Lê Hằng, trôi qua ngày chủ nhật một nhà ba người vui vẻ, thứ hai, Đồ Đông Nhan trở lại vị trí công tác của mình.

Thứ hai thường rất bận, người đến người đi, một nhóm khách còn chưa ra, một nhóm khách lại đi vào. Các đồng nghiệp bận tới mảy tới mẩy, đều hạn sao hệ thống không hư đi một cái, để cho mình được nghỉ lấy hơi, uống một ngụm trà.

Tất cả đều như trước kia, đồng nghiệp đều không thay đổi, bận rộn không thay đổi, khách đến khách đi cuộn cuộn không dứt cũng không thay đổi, ngay cả góc cây kim ngân ở góc đại sảnh cũng không thay đổi, điều thay đổi duy nhất là tâm trạng của cô, cùng với việc ngón tay cô có thêm một chiếc nhẫn.

Không sai, cô kết hôn, dưới sự chứng kiến của Hạ Mỹ, Thu Phong, Dịch Ngạo Dương và bốn đứa nhỏ, cô và Lê Hằng đã kết hôn!

Thành thật mà nói, cô cũng không ngờ mọi chuyện lại nhanh như vậy, nhưng cô thích đơn giản, mà anh lại không thể chờ đợi, cuối cùng lên mạng mò mẫm với mọi người, tất cả đều thoải mái tiến hành.

Nghĩ đến chuyện tới qua, Đồ Đông Nhan không nhận được nở một nụ cười hạnh phúc.

"Đồ tiểu thư, có có chuyện vui sao?"

Một khách hàng trung niên đột nhiên hỏi, khiến cô sững sốt một chút.

"Bà Trần, tại sao bà lại nói vậy?" Cô mỉm cười nói, Chẳng lẽ trên mặt cô lộ điều gì sao?

"Tôi thấy mặt mày cô hồng hào, miệng còn như vậy." Bà lão nói xong thì nhướn miệng cười. "Vẫn luôn giương lên, có phải cô có chuyện tốt gì không?"

"Cái này tôi biết."

Cô còn chưa kịp mở miệng trả lời, một vị khách hàng khác ngồi cạnh bà lão nhanh chóng tiếp lời.

“Bà biết? Xảy ra chuyện gì?” Bà Trần lập tức quay đầu nhìn sang người bên cạnh, vẻ mặt tò mò.

“Thứ năm tuần trước, có một anh chàng vô cùng đẹp trai, có thể so sánh với Tần Hán...”

Tần Hán? Là ai vậy? Đồ Đông Nhan không thể nhận ra người mà bà lão đang thời kì thiếu nữ thần tượng là người nào.

“Anh ta ôm một bó hoa hồng thật to tới cho Đồ tiểu thư, còn nói lời cầu hôn cô ấy trước mặt bọn tôi. Bà không thấy tình hình lúc đó, nó giống như một cảnh đặc sắc trên phim truyền hình vậy.” Bà lão ngồi bên cạnh nói giọng phổ thông Đài Loan, trong giọng nói tràn ngập ngưỡng mộ.

“Có thật không, Đồ tiểu thư? Tôi không biết cô có bạn trai, lúc trước còn muốn giúp cô đi xem mắt, sao cô lại không nói với tôi cô đã có bạn trai vậy?” Bà Trần không nén được sự tò mò. “Vậy cô đã đồng ý lời cầu hôn của bạn trai rồi sao?”

Cô còn chưa kịp mở miệng, bà lão bên cạnh đã dùng giọng nói thiên kinh động địa chỉ vào tay phải cô kêu to. “Chiếc nhẫn! Đồ tiểu thư, cô đã đồng ý lời cầu hôn của anh chàng đẹp trai đó rồi sao? Chúc mừng cô, lúc nào thì kết hôn? Lúc đó phải mời tôi ăn bánh đó.”

Đồ Đông Nhan hoài nghi, người ở trong đại sảnh kêu rõ muốn cô mời mình đi ăn bánh cưới, có phải bà lão trước mặt này không. Bà đúng là có mặt ở khắp mọi nơi, chỗ nào cũng nhúng tay vào được. Nhưng giọng nói oang oang của bà khiến cô dờ khóc dờ cười, hiện tại có rất nhiều người đặt lực chú ý về phía cô rồi, có vài người còn chạy thẳng đến bàn cô để xem.

“Đồ tiểu thư, chúc mừng cô.”

“Chúc mừng cô, ngày đó tôi cũng có mặt ở đó. Bạn trai cô... không đúng, bây giờ phải gọi là chồng sắp cưới mới đúng, thật sự rất đẹp trai.”

“Ai, trước kia tôi vốn muốn theo đuổi cô, không ngờ còn chưa kịp hành động, cô đã đính hôn, nhưng tôi vẫn muốn chúc mừng cô.”

“Ai bảo anh không hành động nhanh một chút, giờ hối hận cũng không kịp rồi!”

“Nhưng may mà anh không hành động nhanh, nếu không sẽ hạ thấp giá trị của bạn trai đẹp như ngôi sao của Đồ tiểu thư đó.”

Mọi người nhất thời cười rộ lên.

Mà Đồ Đông Nhan lúng túng đứng giữa bọn họ, hoàn toàn không biết phải làm sao.

“Xin lỗi, cho hỏi, cô là tiểu thư Đồ Đông Nhan sao?” Đột nhiên có một giọng nữ cắt đứt tiếng cười.

Cô ngẩng đầu lên, chỉ thấy một cô gái xinh đẹp đi vòng qua đám người, chậm rãi đi đến chỗ ngồi của cô. Vì phép lịch sự, cô đứng lên từ chỗ ngồi của mình.

“Đúng, xin hỏi...” Lời cô còn chưa dứt, đối phương đã giơ tay lên, thưởng cô một cái tát ngoan độc.

“Chát!” Một âm thanh khiến cho toàn bộ ngân hàng im bật, vẻ mặt của tất cả mọi người đều rất sửng sốt, nhưng mà dù mọi người khiếp sợ đến đâu, cũng không bằng một phần ngàn của Đồ Đông Nhan.

Cô che bên má nóng lên, gò má đau đến không có cảm giác, đầu cô trống rỗng, hoàn toàn không nói nên lời.

“Này, tiểu thư, sao cô lại đánh người như vậy?” Bà Trần đột nhiên phá vỡ sự yên lặng, lớn tiếng hỏi.

“Đúng vậy, sao có thể đánh người lung tung? Lại hại khuôn mặt xinh đẹp của người ta, sao lại như người đàn bà chanh chua, cẩn thận một chút, phải để cho người ta tìm hiểu một lúc, nếu không dù cô có khuôn mặt xinh đẹp thì cũng không ai muốn lấy.” Những người khác rói rít mở miệng đứng về phía Đồ Đông Nhan.

“Cưới?” Cô gái xinh đẹp có khuôn mặt trắng nõn đột nhiên cười trào phúng một tiếng. “Chống sắp cưới của tôi bị cô gái không biết xấu hổ này đoạt đi, tôi còn muốn gả cho ai?”

Cô vừa nói lời này, toàn bộ đại sảnh nhất thời ồ ạt. Đồ Đông Nhan mới chợt hiểu ra tại sao mình lại bị đánh, cũng biết rõ cô gái trước mặt này là ai.

Là vị hôn thê trước đây của Lệ Hằng.

Cô là một cô gái xinh đẹp, thân hình cao gầy nhưng vẫn đầy đặn, da thịt trắng nõn, ngũ quan xinh đẹp, giọng nói... vì đối phương đang tức giận nên cô không muốn bình luận nữa. Cô thật sự là một cô gái rất xinh đẹp, toàn thân đều dùng hàng hiệu, hai người họ đứng chung một chỗ, chỉ cần là ánh mắt của những người đàn ông khác, không cần nhìn lâu sẽ lập tức chọn cô ấy, nhưng Lệ Hằng lại chọn cô.

Nói thật, cô hoàn toàn không muốn đem vui vẻ của mình khoe trước sự đau khổ của người khác, cũng không có vui sướng gì, nhưng cô thật sự rất vui, vì cô gái xinh đẹp này xuất hiện, lại lần nữa chứng minh Lệ Hằng thật lòng yêu cô.

Ban đầu, sau khi cô nghe anh đính hôn, cô không muốn nghĩ xem người phụ nữ đã đính hôn với anh như thế nào, bộ dạng ra sao? Cho đến khi hai người kết hôn, nghi vấn này vẫn luôn vương vất trong lòng cô như cũ. Không phải cô ghen tỵ, cô chỉ tò mò thôi. Mà nay, rốt cuộc tò mò của cô cũng được thảo mãn, nhưng mà điều này khiến cô không còn gì để nói.

“Xin hỏi tiểu thư họ gì?” Cô đặt tay trên mặt mình xuống, đầu tiên mở miệng hỏi. “Rất xin lỗi, bây giờ đang là giờ làm việc của tôi, nếu như cô nguyên ý, có thể đợi tới lúc tôi tan làm, chúng ta lại đến một nơi khác nói chuyện, được không?”

“Tôi không muốn.” Cô gái xinh đẹp lạnh lùng cự tuyệt, còn lấy nét mặt cô là người đứng nhìn cô. “Tại sao phải đổi chỗ khác nói chuyện? Cô cho rằng nếu đổi nơi nói chuyện thì có thể che giấu chuyện cô cướp chồng của người khác sao, che giấu sự thật cô là một người phụ nữ hạ lưu không biết xấu hổ sao?”

“Đồ tiểu thư, cô ta nói thật sao? Cô thật sự đã cướp chồng của người khác?” Bà Trần đứng bên cạnh xem, không tin kêu lên.

Đồ Đông Nhan lắc đầu. Mặc dù cô gả cho Lê Hằng nhưng cũng không có chuyện cô cướp chồng của người khác.

“Ả đàn bà nói láo!” Cô gái xinh đẹp không kiềm chế được, lớn giọng lên án.

“Tôi không nói láo.”

“Cô dám nói cô không biết Lê Hằng, nói bây giờ cô không ở cùng một chỗ với anh ấy?”

“Tôi và Lê Hằng đã quen biết từ tám năm trước.” Đồ Đông Nhan tỉnh táo nhìn cô.

Hình như không ngờ sẽ nghe được đáp án như vậy, cô gái đó sững sờ.

“Xin nhường đường.” Quản lý ngân hàng đi xuyên qua đám người vây xe, về mặt nghiêm túc tiến lên hỏi. “Xảy ra chuyện gì?”

Cô gái xinh đẹp liếc sang vị quản lý một thân hàng hiệu. “Ông là quản lý ở đây.”

“Đứng.” Tổng giám đốc Trần gật đầu.

“Ngân hàng các ông luôn dung túng nhân viên mình đi phá đám cuộc sống hạnh phúc của người khác như vậy sao? Loại phụ nữ không biết xấu hổ, không có đạo đức này, các ông có thể tiếp tục dung cô ta sao? Nói cho tôi biết đi.”

“Đông Nhan, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?” Tổng giám đốc Trần quay đầu hỏi cô. “Những điều vị tiểu thư này nói là thật sao?”

Đồ Đông Nhan lắc đầu với quản lý.

“Cô nói láo!”

“Tôi không nói láo. Mặc dù đúng là bây giờ tôi đang ở cùng một chỗ với Lê Hằng, nhưng...”

“Cuối cùng cô cũng chịu thừa nhận.” Cô gái đó cắt đứt lời cô, sau đó quay đầu lại với những người đang vây xem. “Mấy người đều nghe cô ta nói rồi chứ? Cô ta nói bây giờ cô ta đang ở cùng một chỗ với Lê Hằng, Lê Hằng lại chính là chồng sắp cưới của tôi, cô ta đoạt chồng sắp cưới của tôi, chính miệng cô ta đã thừa nhận!”

“Đông Nhan, cô thật sự làm ra chuyện như vậy?” Tổng giám đốc Trần nhíu mày.

“Đồ tiểu thư, nếu như cô thật sự làm chuyện như vậy, thì đúng là không nên.” Bà Trần nói.

“Không phải cô đã có một người bạn trai đẹp trai rồi sao? Sao lại còn muốn đi cướp chồng sắp cưới của người ta? Đây không phải là bắt cả hai tay như những người trẻ tuổi thường nói chứ?” Bà Thái trợn to mắt nhìn cô, mà những người khác đang vây quanh cũng chỉ chỏ chỏ cô, châu đầu ghé tai, tất cả đều mang vẻ mặt chỉ trích, phê phán.

Đồ Đông Nhan đột nhiên cảm thấy hoang đường. Cô không hề làm những chuyện này, tại sao lại trở thành cái đích chỉ trích của mọi người, trở thành đối tượng để mọi người chỉ trích?

“Quản lý, tôi không làm bất kỳ điều gì tổn hại đến lợi ích của công ty, xin ông hãy tin tưởng tôi, tất cả những điều này chỉ là hiểu lầm, vị tiểu thư này đang hiểu lầm tôi.” Cô đưa mắt nhìn cấp trên, cãi lại cho to nghiêm của chính mình.

“Hay cho từ hiểu lầm.” Cô gái đó cười lạnh. “Ông tin cô ta sao?” Cô nhìn sang tổng giám đốc Trần hỏi.

“Tôi tin cô ấy.” Tổng giám đốc Trần im lặng một chút, gật đầu nói.

Cô ta không thể tin trọn to mắt, chuyển sang nhìn sang những người đang đứng xung quanh. “Mấy người cũng giống như vậy sao?”

Mọi người nhìn lẫn nhau nhưng cũng không nói một câu.

“Tôi tin Đồ tiểu thư sẽ không nói khoác.” Bà Trần đột nhiên do dự mở miệng.

“Tôi cũng cảm thấy như vậy.” Có người tán thành, mặc dù trong giọng nói vẫn có chút do dự.

“Thì ra tất cả mọi người đều cá mè một lứa.” Giọng nói của cô gái đó tràn ngập hận ý. “Tôi biết rồi.” Sau khi cô ta lưu lại một câu nói không rõ, lập tức gạt đám người rồi rời đi.

Đồ Đông Nhan đột nhiên có một loại dự cảm bất an.

“Đông Nhan, cô đi theo tôi.” Tổng giám đốc Trần hạ lệnh.

Biết đây là trình tự tất nhiên, cô gạt đầu với quản lý, sau đó nói xin lỗi với bà Trần, lập tức đi theo quản lý đến phòng quản lý trên tầng hai.

**

Không để ý đến sự thật là thế nào, đầu tiên tổng giám đốc Trần vẫn trách mắng cô một chút, nói cô không nên đem ân oán cá nhân vào công việc, lại càng không nên để nó ảnh hưởng đến danh dự của công ty. Cô hoàn toàn không thể phản bác, chỉ có thể cúi đầu nghe mắng.

Tổng giám đốc Trần nhắc nhở cô tốt nhất nên xử lý chuyện mình cho tốt, đừng để chuyện như vậy xảy ra nữa, nếu không ông ấy sẽ phạt cô, mà tình huống nghiêm trọng nhất sẽ là cho cô nghỉ việc, muốn cô tốt nhất nên hiểu điểm này.

Đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, Đồ Đông Nhan vốn luôn tốt bụng giờ đã không còn sót lại chút gì, thậm chí mất hết tâm tình làm việc, chỉ nên cô trực tiếp xin nghỉ với quản lý, quyết định xuống dưới, sau khi giúp đỡ bà Trần xong sẽ nhờ người khác làm thay.

Tầng dưới, tất cả như đã trở về như lúc bình thường, mỗi ô cửa sổ đều có khách hàng đang làm việc, những khách hàng chờ đến lượt mình đang ngồi trên dây ghế, buồn chán nhìn mã số chờ đợi trên quầy hàng.

Trong đại sảnh, người đến người đi, qua lại không, tất cả khiến cho người khác an lòng, nhưng cô vừa xuất hiện, không khí lập tức thay đổi, tầm mắt của mọi người trong nháy mắt lại chuyển về phía cô.

Đồ Đông Nhan thở dài trong lòng, ngoài mặt vẫn bình tĩnh đi về chỗ ngồi của mình.

“Xin lỗi, khiến bà chờ lâu như vậy, chúng ta nói đến chỗ nào rồi nhỉ? Tôi quên mất rồi.” Cô mỉm cười với bà Trần.

“Đồ tiểu thư, rốt cuộc mọi chuyện là thế nào? Cô gái đó là ai? Cô thật sự không giành chồng của cô ấy chứ? Tại sao cô ấy lại đánh cô?” Bà Trần còn chưa kịp mở miệng, bà Thái ngồi bên cạnh không thể chờ được hỏi.

“Tất cả chỉ là hiểu lầm.” Đồ Đông Nhan hơi hốt nói, ngay sau đó lại dời tầm mắt về phía khuôn mặt bà Trần. “Tôi nhớ ra rồi, bà Trần. Vừa rồi, bà muốn lấy lại một phần tiền, vì bà muốn dùng số tiền đó, đúng không?”

Bà Trần gạt đầu, còn chưa kịp mở miệng, bà Thái bên cạnh lại cướp lời. “Hiểu lầm như thế nào, tại sao cô gái đó lại hiểu lầm cô? Nhất định cô phải làm chuyện gì mới khiến người ta hiểu lầm chứ? Cô có nên nói một chút không?”

“Xin lỗi, bà như vậy khiến tôi rất khó chịu, cũng sẽ ảnh hưởng đến khách hàng của tôi.” Cô khách khí nói, nhưng trong giọng nói mang vẻ cứng ngạnh.

Bà Thái trừng mắt nhìn, cuối cùng cũng ngượng ngừng ngậm miệng lại.

Lúc này cô lại tiếp tục đặt lực chú ý lên người bà Trần.

“Trước tiên chúng ta phải xem xem bà có những quỹ gì, rồi sau đó trở lại thảo luận vấn đề này thì tốt hơn.” Cô nói bà Trần, sau đó khởi động máy tính xem xem bà Trần có những quỹ bà Trần gửi vào.

Đồ Đông Nhan nhìn biểu đồ một chút, sau đó lựa chọn một số khoản có thể chuyển về trước được, cũng nói rõ những chỉ số trên đó cho bà Trần nghe, để bà có quyết định cuối cùng.

Cuối cùng, sau khi bà Trần hài lòng đứng dậy thì thời gian đã qua mười hai giờ, vừa đúng để cho cô xin nghỉ một ngày chuyển thành nửa ngày.

Cô thay đồng phục, chào hỏi với quản lý sau đó lập tức rời khỏi ngân hàng, nhưng còn chưa đi được mấy bước, bước chân của cô đột nhiên dừng lại, vì cô nhìn thấy Lê Hằng đang đi vào cửa chính ngân hàng.

“Em muốn đi đâu?” Anh cười tí mắt, đứng trước mặt cô, nhìn bộ đồ bình thường trên người cô thì nhíu mày hỏi.

“Buổi chiều em xin nghỉ.” Cô nháy mắt nói. “Tại sao anh lại đến đây?”

“Muốn đi ăn trưa với em. Nhưng tại sao em lại xin nghỉ, buổi sáng anh còn chưa nghe em nói muốn xin nghỉ mà?” Dừng lại một chút. “May mà anh tới đúng lúc, nếu không trễ một chút không phải là hụt mất rồi sao?”

“Chúng ta đi nhanh đi!” Đồ Đông Nhan đột nhiên ôm cổ tay anh, kéo anh đi ra cửa.

“Sao vậy?” Lê Hằng không hiểu cúi đầu hỏi, cảm thấy hành động của cô rất quái dị, như muốn tránh né cái gì đó.

“Lát nữa em nói cho anh, chúng ta rời khỏi đây trước.” Cô nhanh chóng giải thích.

Trong thời gian ngắn nhất, hai người lập tức rời khỏi ngân hàng.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, em rất kỳ lạ, hơn nữa nếu anh không nhìn lầm? Sao lại cảm thấy má phải em sưng hồng lên một chút?” Cô vừa thả tay ra, Lê Hằng đã lập tức mở miệng.

Anh dừng bước, nâng cằm cô lên, nhìn xuống má phải cô, trên đó là dấu năm ngón tay đỏ ửng không thể che giấu.

“Ai đánh em?” Anh không kiềm chế được tức giận hỏi.

“Ngoài trời rất nóng, chúng lên xe trước rồi nói được không?”

“Anh muốn biết ngay bây giờ.”

Đồ Đông Nhan nhìn vẻ mặt tức giận nhưng vẫn kiên định của anh, bất đắc dĩ khẽ thở dài. “Là vợ sắp cưới trước đây của anh.”

Đầu tiên anh ngẩn người, sau đó khó tin trừng lớn hai mắt.

“Em nói thật?” Anh cố gắng áp chế giọng mình, hỏi cô.

Cô gật đầu, sau đó lại nghe thấy anh liên tiếp nói ra những từ thô tục, điều này khiến cô hết sức kinh ngạc.

“Em không biết anh sẽ chửi bậy.” Đến lúc anh mắng xong, cô mới nói.

Lê Hằng nghe vậy toàn thân cứng đờ, xấu hổ nhìn cô, nhưng ánh mắt vẫn phần nộ như muốn giết người như cũ.

“Xin lỗi.” Mặt anh lộ rõ vẻ lúng túng và tức giận, còn có nồng nặc sự tự trách và áy náy. “Anh không biết cô ấy sẽ đến Đài Loan, lại càng không biết cô ấy không hiểu chuyện như vậy, tìm em để gây sự, tất cả đều là lỗi của anh.” Nói xong, anh đau lòng đưa tay lên vuốt ve gò má cô. “Đau không?”

“Rất đau.”

Câu trả lời của cô khiến khuôn mặt anh không nhịn được co rút.

“Vĩ nói không đau là gạt người, nhưng em lại rất vui.” Cô cầm tay anh, mỉm cười nói.

“Rất vui?” Lê Hằng ngạc nhiên, không hiểu nhìn cô.

“Xe của anh dừng ở đó?” Cô đột nhiên chuyển sang chuyện khác, không để ý đến nghi ngờ của anh. “Nếu như anh còn tiếp tục muốn đứng ở đây, em sợ người sẽ bị phơi khô.”

Sau khi nhìn cô một cái, anh cầm tay cô đi về phía chỗ đậu xe.

Trên đường, anh ngừng lại ở một cửa hàng tiện lợi, mua một cái khăn lạnh và một cây kem, làm một cái túi chườm tạm thời đặt lên mặt cô.

Mặc dù cảm thấy anh rất sáng tạo, cũng rất buồn cười, nhưng cô vẫn bị hành động của anh làm cho cảm động, vì thời tiết mà nhiệt độ trên mặt cô vẫn không có dấu hiệu suy giảm, túi lạnh là thứ cô cần nhất trong hiện tại.

“Anh sẽ đi tìm cô ấy nói chuyện rõ ràng, nếu như cô ấy dám làm ra chuyện gì tổn thương em, anh sẽ khiến cô ấy phải trả giá thật lớn.” Sau khi ngồi lên xe, Lê Hằng kiểm tra mặt cô, lập lời thề bảo đảm với cô.

“Đừng như vậy.” Đồ Đông Nhan lắc đầu khuyên can anh. “Nghiêm túc mà nói, thật sự em đã đoạt đi chồng sắp cưới của cô ấy, cô ấy mất đi lý trí tất em một cái là chuyện đương nhiên, là em có lỗi với cô ấy trước.”

“Em không cần hạ thấp mình trước cô ấy, người có lỗi với cô ấy là anh, nếu như cô ấy tức giận có thể tới tìm anh, không nên đánh em.”

“Bây giờ chúng ta còn phân biệt sao? Chúng ta đã là vợ chồng, bất kỳ chuyện gì cũng phải chia sẻ cho nhau, chuyện này dĩ nhiên cũng không phải là ngoại lệ.”

“Rốt cuộc anh có tài đức gì, có thể được em cho cơ hội đến hai lần?” Anh hôn cô, thâm tình nói: “Anh yêu em.”

“Em cũng yêu anh.” Cô đưa tay ôm anh.

Hai người cứ như vậy, lẳng lặng ngồi trong xe ôm nhau, cho dù không làm gì cả, vẫn cảm thấy hạnh phúc tràn đầy.

“Đến đây thôi, chúng ta nên tìm một nơi để ăn tối, anh đói rồi.” Anh hôn cô một cái rồi mới buông tay cô ra, đưa tay khởi động xe, lái xe ra khỏi bãi đậu xe.

"Em muốn ăn gì?" Anh hỏi.

"Không đặc biệt muốn ăn gì cả." Cô lắc đầu,

"Vậy để anh quyết định." Anh gật đầu, đột nhiên nghĩ đến một chuyện. "Trước đó em nói rất vui là có ý gì?"

"Cái gì rất vui?" Cô sững sờ, không hiểu nhìn anh.

"Em nói không đau là gạt người, nhưng cũng rất vui," Lệ Hằng đưa tay vuốt nhẹ gò má bị sưng của cô, đáy mắt tối tăm.

"À, thì ra là chuyện này." Đò Đông Nhan búng tỉnh, tiếp theo lại dùng vẻ mặt cười như không cười nhìn anh, yên lặng nói một câu.

"Sao vậy?" Anh không kiềm được hỏi.

"Gương mặt của cô ấy rất đẹp." Cô từ tốn trả lời.

"Thật sao? Anh còn chưa từng chú ý," Chân mày anh nhíu lại, phát hiện mình đối với vẻ bề ngoài của vợ sắp cưới trước đây, thật ra vẫn chưa từng nghiêm túc nhìn qua lần nào. Cô ấy rất đẹp sao? Trong ấn tượng của anh hình như cũng được, nhưng.. "Anh nghe nói cô ấy chính không ít nơi."

"Hả?" Đò Đông Nhan bị tin tức bất thành linh này làm cho sợ hết hồn. "Anh nói thật sao?"

"Không biết, anh chưa từng hỏi cô ấy, cho dù có hỏi, anh nghĩ cô ấy cũng sẽ không thừa nhận." Lệ Hằng nhún vai, bộ dạng như việc đó không liên quan đến mình.

"Vậy sao anh biết cô ấy đi chinh hình?"

"Đây là một tin đồn lớn, cũng đã gần mười năm rồi, không phải sao? Mà không có lửa làm sao có khói, nếu muốn người không biết, trừ khi mình đừng làm."

"Anh không để ý sao?" Cô hỏi.

"Để ý cái gì?" Anh không hiểu.

"Nếu cô ấy thật sự phẫu thuật chỉnh hình, vậy thì phẫu thuật những nơi nào?"

"Anh để ý làm gì? Chuyện đó không liên quan đến anh." Anh không hiểu nhìn cô, thành thật trả lời.

"Em nói là trước kia, lúc cô ấy là vị hôn thê của anh, không phải bây giờ."

"Mặc kệ là quá khứ, hiện tại hay là tương lai, chuyện này đều không liên quan đến anh." Anh nói.

"Cho nên ý của anh là, anh không phản đối chuyện chỉnh hình này sao?"

"Không phải em cũng muốn nói cho anh biết, em muốn chỉnh hình đó chứ?" Vẻ mặt anh quái dị nhìn cô một cái, đùa giỡn.

"Nếu em nói đúng thì sao?"

Tay lái thoáng chốc nghiêng một chút, xe trượt sang, hai người thiếu chút nữa đụng phải rào chắn, may mà Lệ Hằng kịp thời điều chỉnh tay lái, mới không xảy ra tai nạn.

"Cẩn thận một chút." Đò Đông Nhan vẫn còn sợ hãi đưa tay vỗ ngực.

"Em vừa nói đùa sao?" Anh nhìn về phía trước, lại dùng giọng nói rất nghiêm túc hỏi

"Nói anh lái xe cẩn thận một chút, cái này thì có gì hay để đùa giỡn?" Cô cau mày với anh.

"Anh nói là chỉnh hình." Anh đã có điểm bị chọc tức.

"Vừa rồi không phải anh nói anh sẽ không phản đối sao?"

"Anh không nói." Anh nhanh chóng phản bác.

"Cho nên thật ra anh phản đối sao?" Cô nói.

Lệ Hằng cho xe quay sang làn đường đối diện, đi vào ngõ tắt phía trước, khi tìm thấy một bãi đậu xe, sau khi anh cẩn thận dừng xe lại, mới lên tiếng trả lời cô.

"Anh cũng không phản đối chuyện chinh hình, dù sao đó cũng là một xu hướng, nếu như em thật sự muốn chinh hình..." Anh nói đến đây thì không nhịn được nhủ mày, "Cả nhân anh cảm thấy không cần thiết, vì anh yêu bộ dạng hiện tại này của em."

"Nhưng nếu như em không thích bản thân hiện tại thì sao?" Trong cô cảm thấy ngọt ngào, lại cố ý hỏi,

Chân mày anh trong nháy mắt lại nhíu chặt hơn, rõ ràng là phản đối chuyện cô muốn đi chinh hình.

"Nếu như em thật sự cảm thấy chuyện chinh hình khiến em vui vẻ hơn hoặc tự tin hơn, như vậy thì tùy ý em thôi." Anh thở dài, thỏa hiệp gật đầu.

Đồ Đông Nhan cảm động đến thiếu chút nữa không nói nên lời. "Anh sẽ chiều hư em."

"Đây là mục đích suốt đời của anh." Anh mỉm cười, thâm tình nói với cô. "Đến đây, chúng ta nên xuống xe."

"Lệ Hằng..." Cô đẩy cửa xe gọi anh lại.

Anh quay đầu lại nhìn cô.

"Anh yên tâm, em sẽ không đi chinh hình, vì em sợ đau," Cô thè lưỡi với anh, nghịch ngợm mỉm cười.

Lệ Hằng bật cười lắc đầu, đột nhiên phát hiện tương lai chắc chắn anh sẽ bị cô nuốt trọn vào bụng, vì anh không thể nói một tiếng không với cô, hơn nữa sau khi biết cô đùa giỡn mình, không chỉ không có bất kỳ cảm giác mất hứng nào, mà còn buồn cười, cũng vì cô đang cười.

Anh nghĩ, anh thật sự yêu cô rất sâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Ở Biệt Thự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Đột nhiên nghỉ phép nửa ngày, cuối cùng vẫn ở trên giường Lệ Hằng nửa ngày.

Ánh trời chiều ngả về phía tây, ánh sáng ngoài cửa sổ từ từ tối đi, bên trong cửa sổ cũng theo đó mà mờ tối. Đồ Đông Nhan tỉnh dậy từ trong ngực anh, phát hiện trời đã tối.

"Chúng ta nên về nhà thôi." Cô mở miệng nói, thân thể lại không tự chủ được tiến sát vào anh thêm một chút.

Đây là phòng anh thuê, ban đầu anh về đây không phải để định cư, mà là để đi làm, sau khi giải quyết mọi chuyện xong xuôi sẽ về Mĩ luân, cho nên anh mới thuê căn phòng này ở tạm.

Nhưng hai người lại ngoài ý muốn gặp lại, rồi kết hôn, cho nên tất cả hiện tại anh đều phải sắp xếp lại, vì vậy một nhà ba người quyết định đến nhà của Dịch Ngao Dương ở một thời gian.

Còn về nơi này, vì còn chưa tới thời gian trả nhà, nên vẫn tạm thời duy trì nguyên trạng, nhưng hai người cũng không nhớ, nơi này còn có một công dụng - để hai người hẹn hò.

"Chúng ta nên về nhà thôi." Cô nói lại lần nữa, chọc cho Lệ Hằng cười khẽ một tiếng.

"Em đè lên người anh như vậy, chúng ta phải về nhà thế nào?" Anh cười hỏi.

Đồ Đông Nhan mờ mịt ngẩng đầu lên, về mặt lưỡi biếng ngáp một cái. "Bây giờ là mấy giờ rồi?" Cô dụi dụi mắt.

"Sắp đến sáu giờ rồi." Anh cười nói cho cô biết, phát hiện mình rất thích bộ dạng lưỡi biếng của cô, cô như vậy nhìn mềm mại nữ tính hơn bình thường.

"Sáu giờ? Vẫn còn kịp." Cô gật đầu, không chút hoang mang lại nắm vào ngực anh lần nữa, vì thời gian cô về nhà sớm nhất cũng phải hơn bảy giờ.

"Kịp cái gì?" Lệ Hằng hỏi.

"Kịp về nhà." Cô nói. "Bình thường em đều về nhà lúc chín giờ rưỡi."

"Công việc của em bận rộn như vậy sao? Về nhà trễ như vậy?"

Cô mệt mỏi gật đầu. "Lúc mới đi làm em về nhà còn trễ hơn."

“Vậy Hạo Đình thì sao? Ai chăm sóc giúp em?”

“Xuân Tuyết làm việc buôn bán, có thể ở nhà làm việc. Nếu cô ấy có chuyện gì phải ra ngoài, hạ Mỹ sẽ trốn việc để về nhà chăm lũ nhóc. Em và Thu Phong phụ trách những ngày nghỉ.”

“Trước kia, các em nhất định rất khổ cực.”

“Xuân Tuyết là khổ nhất! Nhưng may mà lũ trẻ đều rất ngoan, sau khi ba tuổi đều rất hiểu chuyện, bốn tuổi bắt đầu giúp bọn em làm việc nhà, sau năm tuổi còn chăm sóc cho chúng em.”

“Bọn nó đúng là không giống học sinh năm thứ hai tiểu học.” Thông minh, ứng biến nhanh chóng, hiểu biết nhiều khiến anh vô cùng sửng sốt, nhất là những kiến thức về máy tính. “Các em có bao giờ nghĩ đến chuyện cho bọn nó học nhảy lớp chưa?” Lệ Hằng tò mò hỏi.

“Bọn em đã không thể cấp cho bọn nó một cuộc sống gia đình bình thường rồi, nên cũng không muốn khiến cuộc sống đi học của bọn nó cũng trở nên không bình thường.” Cô lắc đầu nói xong, cuối cùng cũng cam tâm tình nguyện xuống giường, chuẩn bị về nhà.

“Xin lỗi.” Anh nhận lỗi với cô.

Đồ Đông Nhan đột nhiên dừng động tác mặc quần áo, quay đầu lại nhìn anh. “Đây cũng phải là lỗi của anh, sao phải nói xin lỗi?”

“Nếu như anh có thể tuân thủ lời ước hẹn, ba năm sau quay trở lại gặp em, mọi người sẽ không phải khổ cực như vậy, ít nhất trong nhà sẽ có một người đàn ông, một người ba.”

Cô lắc đầu. “Chuyện đã qua đúng nói lại nữa. Anh còn không nhanh xuống giường mặc quần áo, chúng ta thật sự nên về nhà rồi.”

Lệ Hằng nhìn cô một cái, sau đó mới chịu xuống giường, sau khi mặc quần áo xong, anh đi tới bên người cô, hạ xuống một nụ hôn, cuối cùng mười ngón tay vào nhau đi ra cửa chính.

Bọn họ cũng nhau đứng chờ bên ngoài cửa thang máy, nhìn những con số thể hiện trên màn hình. Anh không kiềm chế được, đưa mu bàn tay của cô lên môi, cô cũng quay đầu lại, mỉm cười với anh. Lúc này, cửa thang máy ‘đỉnh’ mở ra, hai người bọn họ cùng quay đầu, nhìn vào trong thang máy, bốn mắt giao nhau với người vừa bước ra khỏi thang máy.

Trong nháy mắt, cả bốn người đều ngây ngốc.

“Phu nhân, Kelly.” Sau một hồi im lặng lúng túng, Lệ Hằng trấn định kêu lên.

“Tại sao cô lại ở đây?” Ánh mắt căm thù của Kim Kelly nhắm thẳng vào cô, đôi tay nắm chặt thành quyền.

Lệ Hằng theo bản năng kéo vợ mình sang bên cạnh, tư thế bảo vệ rất rõ ràng.

“Những lời này nên hỏi em mới đúng, tại sao em lại ở chỗ này, phu nhân cũng vậy?” Anh nói xong nhìn về phía Kim Kelly bên cạnh vị phu nhân, lại phát hiện đối phương đang nhìn Đồ Đông Nhan không chớp mắt.

“Mẹ, người nhìn thấy chưa? Đây chính là người phụ nữ không biết xấu hổ, quyến rũ Lệ Hằng, khiến anh ấy hủy bỏ hôn ước với con.”

“Kelly, nếu em còn nói một câu nhục nhã Đông Nhan nữa, đúng trách anh không khách khí với em.” Lệ Hằng lạnh lùng nói, mặc dù thái độ vẫn bình thản nhưng trong mắt thể hiện sự tức giận rất rõ ràng.

Anh từng khách khí với em sao?” Kim Kelly lớn tiếng nói, giọng nói giận dữ phát run. “Mỗi lần anh đều kiểm soát việc để không phải gặp em, lần này còn quá đáng hơn, anh lại có thể vì một người phụ nữ xấu xí mà vứt bỏ em, khiến em trở thành chuyện cười trong giới xã giao. Lệ Hằng, anh khinh người quá đáng rồi đó!”

“Khó coi?” Anh nhẹ giọng giễu cợt. “Nếu như anh thật sự muốn em trở nên khó coi, ngay từ lúc anh nghe nói em là người đẹp dao kéo, anh đã trực tiếp từ hôn rồi.”

Trên mặt cô nàng không còn một tia máu. “Anh...”

“Em cho rằng anh không biết chuyện này sao? Nếu muốn người ta không biết, trừ khi mình đừng làm. Cho nên, tốt nhất em đừng nói thêm câu nào chế bà xã anh nữa.” Anh nghiêm nghị cảnh cáo cô.

“Vợ anh là em!” Cô lớn giọng.

Thấy không thể tiếp tục nói lý với người phụ nữ này, anh quyết định không để ý tới cô nàng nữa, ngược lại nhìn sang mẹ cô.

“Phu nhân, về chuyện giải trừ hôn ước, con rất xin lỗi, nhưng con cũng đã giải thích nguyên nhân với ông chủ, mà chính ông ấy cũng đã đồng ý cho con làm vậy, cho nên...”

“Em không đồng ý!” Âm thanh của Kim Kelly cắt đứt lời của anh.

“Nếu như người còn vấn đề gì, có thể trực tiếp hỏi thăm ông chủ? Con cáo từ trước.” Lệ Hằng hoàn toàn không để ý đến cô nàng, sau khi nói hết, lập tức nghiêng người nhấn nút thang máy, cửa thang máy mở ra một lần nữa. “Đi thôi.” Anh dịu dàng nói với Đồ Đông Nhan.

“Mấy người đứng lại cho tôi! Tôi không cho phép mấy người được đi!” Kim Kelly tức giận hét lên, trước khi cửa thang máy đóng lại, cô nàng bước lên ngăn lại, không để cho cửa thang máy đóng.

“Em không nên ép anh động thủ.” Anh dùng giọng nói lạnh lẽo cảnh cáo cô.

“Lệ Hằng.” Đồ Đông Nhan nhỏ giọng, nhẹ kéo ống tay áo anh, hi vọng anh không thực sự động thủ.

Anh càng kiên định ôm cô, lạnh lùng ra lệnh với Kim Kelly. “Tránh ra.”

“Anh không thể đối xử với em như vậy, ba em cho anh nhiều điều tốt đẹp như vậy.” Cô giận dữ mắng mỏ Lệ Hằng, lại chuyển mắt, nhìn về phía Đồ Đông Nhan thì trong mắt cô nàng tràn ngập oán hận. “Cô! Chính tiện nhân nhà cô đã quyến rũ anh ấy, mê hoặc anh ấy, mới có thể khiến cho anh ấy...”

“Đủ rồi!” Lệ Hằng cũng không nhịn được nữa, bước lên trước, lập tức đẩy cánh tay đang ngăn ở cửa thang máy ra ngoài. “Tôi đã cảnh cáo cô.”

Đi thang máy xuống bãi đậu xe, lái xe ra khỏi tòa nhà, khuôn mặt anh vẫn hiện rõ nét tức giận, khiến Đồ Đông Nhan không biết nên nói gì.

“Em có thể tạm thời xin nghỉ một thời gian, không đi làm không?” Sau một hồi trầm mặc, anh đột nhiên mở miệng.

“Anh lo lắng cô ấy sẽ chạy đến ngân hàng em làm việc gây rối sao?” Cô như có điều suy nghĩ nhìn anh.

Lệ Hằng gật đầu, vẻ mặt buồn bã. “Mặc dù thời gian anh đính hôn với cô ấy chỉ mới nửa năm, không hiểu rõ cô ấy, cũng chưa từng nghĩ đến cô ấy lại điên cuồng như vậy, một người phụ nữ không hiểu lý lẽ. Nhìn vào tình hình vừa rồi, anh nghĩ cô ấy tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu.”

“Thật ra em cũng vừa mới nghĩ đến vấn đề này.” Đồ Đông Nhan nói thật cho anh biết.

“Em có thể xin nghỉ không?”

“Có thể.” Cô gật đầu nói. “Nhưng không có cách nào xin nghỉ từ ngày mai, công việc của em phải gấp mặt mới nói được.”

“Vậy ngày mai anh đưa em đi làm.”

“Không cần đến mức đó chứ?”

“Anh quyết định rồi.” Anh thâm tình cầm tay cô.

**

Buổi sáng hôm sau, sau khi cô đến ngân hàng, Chuyện đầu tiên Đồ Đông Nhan là đi tìm quản lý giải thích lý do, hi vọng có thể được phép xin nghỉ. Mặc dù quản lý rất không vui, nhưng sau khi đánh giá những tình huống có thể xảy ra, cuối cùng cũng miễn cưỡng cho cô được nghỉ một tuần, nhưng ông ấy có điều kiện, đó là sau khi cô giải quyết xong mọi chuyện, cho dù chưa kết thúc kì nghỉ, cũng phải lập tức trở về công ty làm việc.

Cô không chút do dự gật đầu.

Cô gọi điện cho Lệ Hằng vì phòng ngừa ngộ nhỡ mà đưa cô đi làm, rồi lại bị cô ngăn ngoài cửa lớn, sau khi nói cho anh biết tin tức này, lập tức bắt đầu công việc của mình.

Khách hàng đi qua đi lại không vì cô đang bận rộn mà không quý rầy cô, cho nên ngoại trừ công việc của mình, cô còn phải lo việc giải quyết yêu cầu của khách hàng, cũng giới thiệu cho đồng nghiệp những khách hàng của mình, bận rộn đến mức không kịp thở.

Cộng việc càng nhiều, thời gian trôi càng nhanh, trong nháy mắt đã đến một giờ chiều rồi. Lệ Hằng vẫn an phận đứng giữ cửa rồi cuộc cũng không nhịn được gọi điện cho cô, uy hiếp nếu cô không ra ngoài ăn cơm với anh, anh sẽ trực tiếp đi vào bắt người. Không thể chống lại anh, Đồ Đông Nhan không thể làm gì khác hơn là mượn cớ đi ra ngoài, đi ăn trưa với anh.

Buổi chiều, cô vẫn bận tới mặt tối mày, đúng ba rưỡi thì ngân hàng đóng cửa, nhưng vẫn có mấy vị khách đặc biệt tới đây để tìm cô, vẫn đi qua cửa nhỏ của ngân hàng tìm cô tư vấn về những hạng mục đầu tư kinh doanh.

Mà khi cửa chính vừa hạ xuống, Lệ Hằng đã trực tiếp đi vào, ngồi ở đại sảnh đợi cô.

Anh to lớn, cao ngạo, đẹp trai, ôn tồn nho nhã, sau khi bước chân vào đại sảnh thì lập tức trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, sau khi một số đồng nghiệp nhận ra anh là người đàn ông mang theo bó hoa hồng tặng Đồ Đông Nhan, còn quý trước mặt cầu hôn cô ngày đó, thì bắt đầu liếc mắt chế nhạo cô.

Cô có thể làm sao? Chỉ có thể cố gắng cúi đầu làm việc.

“Phu nhân?”

Đột nhiên một giọng nói kinh ngạc vang lên trong đại sảnh, Đồ Đông Nhan ngẩng đầu lên, vì cô nhận ra người nói câu này là Lệ Hằng.

Một dáng người phụ nữ trung niên, ăn mặc sang trọng, thời trang đứng lại trong đại sảnh, Đồ Đông Nhan lập tức nhận ra đây là người đi cùng Kim Kelly vào tối hôm qua, cũng chính là mẹ của Kim Kelly. Mẹ con họ đúng là những người không chịu từ bỏ ý định.

Lệ Hằng lập tức đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi tới bên cạnh bà Kim. “Xin hỏi người tới đây có chuyện gì sao?”

Không ngờ anh sẽ ở đây, bà Kim cứng ngắc không biết nên dùng vẻ mặt gì, ánh mắt lại không tự chủ liếc về phía Đồ Đông Nhan.

“Phu nhân, nếu người tới tìm Đông Nhan vì Kelly, con rất xin lỗi, có thể người phải thất vọng rồi, vì con sẽ không để người đến gần cô ấy.” Mặt anh không đổi sắc nhưng giọng nói lại cường ngạnh không để người khác phản bác.

“Cô không...” Bà Kim muốn nói lại thôi lắc đầu, lại đưa mắt về phía Đồ Đông Nhan, đáy mắt là một loại tâm tình phức tạp khiến người khác khó hiểu. “Cô không đến vì chuyện của Kelly, cô có thể... con có thể để cô nói chuyện với cô gái ấy vài câu không?” Bà thỉnh cầu.

Lệ Hằng nhìn bà, nhìn qua bà không giống như đang nói láo,. Nhưng vấn đề là, ngoại trừ chuyện của Kelly, anh không nghĩ được phu nhân có chuyện gì muốn nói với Đồ Đông Nhan?

“Người muốn nói gì với cô ấy, con có thể truyền đạt lại giúp người.”

Đoạn đối thoại của hai người truyền đến tai của mỗi người trong đại sảnh, tất nhiên cũng đến tai của Đồ Đông Nhan. Cô thấy ánh mắt hoài nghi của quản lý đang chuyển sang cô, cô than nhẹ, nói tiếng xin lỗi với các đồng nghiệp và khách hàng, lập tức đứng dậy, trực tiếp đi lại gần hai người.

“Phu nhân, nghe nói người tìm con có việc?” Cô nhẹ gật đầu với bà, sau đó trực tiếp hỏi.

Bà Kim gật đầu với cô. “Cô có thể nói chuyện riêng với cháu một chút được không?”

Đồ Đông Nhan do dự một chút, sau đó gật đầu. “Mới người đi theo con.”

Cô đưa bà đến phòng dành cho khách quý trên tầng hai, Lệ Hằng cũng vào theo.

Cô đóng cửa hai, bà Kim lại nhìn hai người một chút.

“Giữa con và Đông Nhan không có bất kỳ bí mật nào.” Lệ Hằng kéo Đồ Đông Nhan về phía mình, ôm cô vào lòng. “Người muốn nói gì, xin mời.”

Bà Kim nhìn hai người họ, im lặng một lúc lâu, sau đó lại đưa mắt nhìn cổ tay nhỏ nhắn lộ ra bên ngoài của cô, nơi đó có một chiếc bớt màu xanh rất đặc biệt, giống như hình một miếng ghép.

Đồ Đông Nhan nhìn theo ánh mắt bà cúi đầu nhìn lên cánh tay mình, lại hoài nghi ngẩng đầu lên. Bà sẽ không vì vết bớt xấu xí trên cánh tay cô mà nói cô không xứng với Lệ Hằng chứ?

“Cô có thể hỏi, năm nay con bao nhiêu tuổi rồi không, ra đời vào tháng mấy?” Rốt cuộc bà Kim cũng mở miệng.

Cô sững sờ, không hiểu ngẩng đầu nhìn Lệ Hằng, lại phát hiện vẻ mặt anh cũng kinh ngạc, nhưng chỉ trong nháy mắt, đầu lông mày anh lập tức nhấn lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bà Kim.

“Con có thể hỏi tại sao người lại muốn hỏi vấn đề này không, phu nhân?”

Bà Kim lo lắng nắm chặt hai tay, đốt ngón tay cũng vì dùng sức mà trắng bệch. “Cô chỉ tò mò.” Bà nhỏ giọng nói một đáp án không có chút sức thuyết phục nào.

“Tò mò cái gì?” Lệ Hằng vẫn chưa từ bỏ ý định.

Bà im lặng nhìn về phía Đồ Đông Nhan, ánh mắt phức tạp, vẻ mặt muốn nói lại thôi, hình như bà muốn nói rất nhiều điều, nhưng lại vẫn không thể nói ra.

“Đông Nhan không biết mình ra đời vào tháng nào, vì từ nhỏ cô ấy đã lớn lên trong cô nhi viện, cô ấy là một cô nhi. Phu nhân, thật ra người muốn biết chuyện này đúng không? Người là mẹ ruột của Đông Nhan đúng không?” Anh nói ra suy đoán kinh người.

Bà Kim đột nhiên run lên, mặt cũng không còn chút máu, mà Đồ Đông Nhan lại như bị sét đánh vào đầu, kinh hoàng đến không cách nào nhúc nhích được.

“Lệ Hằng?” Cô chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn anh, sắc mặt tái nhợt, không tự chủ được lắc đầu với anh.

Đây không thể là sự thật, sao anh lại có thể nói ra lời hoang đường như vậy? Bà Kim không thể là mẹ cô được, không thể nào.

Lệ Hằng vỗ nhẹ tóc cô trấn an về mặt dịu dàng ấy này.

“Đôi mắt em rất giống bà ấy, khuôn mặt cũng như vậy, anh vốn không chú ý điểm này, cho đến khi bà ấy vẫn nhìn chăm chăm vào vết bớt trên cổ tay em, còn hỏi em bao nhiêu tuổi, ra đời vào tháng nào, anh mới từ từ phát hiện ra. Phu nhân, con đoán đúng chứ?”

Bà Kim chỉ biết khóc, không nói thành lời.

“Là thật sao?” Mắt Đồ Đông Nhan cũng không chớp, nhìn chăm chăm người phụ nữ trung niên trước mặt, tức cười mở miệng, muốn nghe câu trả lời từ chính miệng bà.

“Xin lỗi.” Bà chỉ nói những lời này, cũng đã gián tiếp thừa nhận tất cả.

Đầu Đồ Đông Nhan thoáng chốc trống rỗng, không thể suy nghĩ, tàn thân cũng không thể cử động. Cô không cách nào tưởng tượng được tại sao chuyện như vậy lại xảy ra trên người mình? Cho tới bây giờ cô vẫn chưa từng muốn tìm ba mẹ ruột của mình, vì cô luôn xem làng nhi đồng quốc tế như nhà mình, coi viện trưởng và thầy cô gái ở đó là ba mẹ, người thân của mình.

Cô chưa từng mơ ước ba mẹ ruột sẽ đi tìm mình, vì năm đó họ đã độc ác vứt bỏ cô, điều đó chứng tỏ đối với họ, cô không phải là điều gì.

Mà chuyện này lại xảy ra? Là một giấc mơ sao, hay chỉ là một trò đùa vô hại?

“Xin lỗi, tôi còn có việc.” Mặt cô không còn chút máu đứng dậy, lúc này cô chỉ muốn rời đi, rời khỏi người phụ nữ độc ác đã bỏ rơi mình, càng xa càng tốt.

“Đông Nhan.” Bà Kim đứng dậy gọi cô.

“Đừng gọi tên tôi, bà không xứng!” Cô không thể kiềm chế được tức giận xoay người lại.

Không chỉ bà Kim, mà Lê Hằng chưa từng thấy cô tức giận sợ hết hồn, ngay cả cũng giật mình. Cả người Đồ Đông Nhan cứng ngắc, nhanh chóng nói một tiếng ‘xin lỗi’ thì lập tức xoay người rời đi.

“Đông Nhan.”

Lê Hằng chạy theo sau, cầm lấy cánh tay cô, kéo cô lại.

“Em không sao chứ?” Anh lo lắng nhìn cô.

Cô lắc đầu với anh, lại từ từ tiến vào trong lòng anh, chôn mặt vào khuôn ngực ấm áp, nước mắt yên lặng chảy vào lòng anh.

Lê Hằng hoàn toàn không biết mình nên nói gì, chỉ có thể ôm chặt cô vào ngực. Anh nên cẩn thận xử lý chuyện này, không nên vội vàng đưa ra kết luận không

quan tâm đến cảm nhận của cô như vậy, đột nhiên nói ra khiến cô đau lòng. Anh thật đáng chết!

“Xin lỗi!” Anh hôn lên đỉnh đầu cô, nhỏ giọng nhận lỗi.

Đồ Đông Nhan ở trong lòng anh lắc đầu, giọng nói vì ghen ngào mà mơ hồ không rõ. “Không phải lỗi của anh, là lỗi của bà ấy.”

“Em hận bà ấy sao?”

Cô im lặng thật lâu, sau đó mới tức cười nhỏ giọng trả lời: “Em không biết.”

**

Cô hận bà sao?

Sau bữa ăn tối, Đồ Đông Nhan tự nhốt mình trong phòng suy nghĩ về vấn đề này.

Nói thật, cô vẫn cho rằng mình không hận bà, vì cô không lý lại phải đi hận một người xa lạ chỉ có vài lần duyên phận. Nhưng nếu không hận, sao ca có thể tức giận hét lên như vậy với bà? Cô thật sự không hận bà sao?

Không, cô hận bà.

Hận năm đó nếu bà đã vứt bỏ cô, tại sao hiện tại lại xuất hiện nhiều loạn cuộc sống của cô? Chỉ một điểm này, cũng khiến cô hận bà sâu sắc.

Bà không nên xuất hiện thừa nhận cô, không nên dùng tư thái của một người phụ nữ giàu có, mang theo người con gái bà yêu quý xuất hiện trước mặt cô. Cô ấy cũng giống cô, cũng được mang thai chín tháng mười ngày sinh ra, cô không hiểu tại sao sự đối xử giữa cô và Kim Kelly lại cách xa nhau nhiều như vậy? Năm đó rốt cuộc vì lý do gì bà lại vứt bỏ cô, tại sao 26 năm qua chưa từng đi tìm cô, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện muốn nhận cô?

Cửa phòng được mở ra, Lê Hằng đi về phía cô, trên tay là điện thoại.

“Là bà ấy. Bà ấy muốn nói chuyện với em, em nhận không? Nếu em không muốn, anh sẽ thay em cự tuyệt.” Anh lẳng vờ mặt nghiêm túc nhìn cô.

Đồ Đông Nhan không trả lời, một hồi lâu sau, do dự một hồi cô mới đưa tay về phía anh, vì cô vẫn có một việc muốn hỏi.

Lệ Hằng giao điện thoại cho cô, cùng ngồi xuống bên cạnh cô, ôm lấy bà vai cô, muốn cho cô sức mạnh.

“Alo?” Cô đặt điện thoại lên tai, chậm rãi mở miệng hỏi.

“Đông Nhan? Là con sao?” Đầu bên kia truyền đến giọng nói thận trọng, sau đó dừng lại một chút, lại vội vàng nói xin lỗi. “Xin lỗi, mẹ quên con không cho mẹ gọi tên con. Xin lỗi...”

“Có chuyện gì không?” Cô lạnh lùng cắt đứt lời bà.

Đối phương im lặng một chút, mới dùng âm thanh nghẹn ngào nói tiếp. “Mẹ biết hiện tại nói gì cũng đã quá muộn, nhưng mẹ muốn con biết, những năm này mẹ vẫn không quên con. Năm đó mẹ có lý do bắt buộc phải bỏ rơi con. Xin lỗi, con có thể tha thứ cho mẹ không?”

“Lý do bắt buộc đi gì?” Cô chỉ muốn biết điều này.

“Năm đó mẹ mới hai mươi tuổi, còn là một học sinh...”

Đồ Đông Nhan ngẩn ra, không nhận được khe gương môi. Cái này đúng là một lý do tốt, không phải sao? Vậy thì năm đó, khi cô sinh Hạo Bình, Xuân Tuyết sinh Hạo Vân, Thu Phong sinh Hạo Lôi, Hạ Mỹ sinh Hạo Anh và Hạo Tề, không phải các cô cũng có thể dùng lý do này để vứt bỏ chúng sao?

“Lúc mẹ phát hiện mình mang thai đã quá muộn, không thể phá thai...”

Một cảm giác đau đớn đột nhiên lan tỏa trong cơ thể cô, muốn ngăn cũng không ngăn được. Cho tới bây giờ, mẹ cô vẫn chưa từng muốn có cô, nguyên nhân sinh ra cô là vì lúc bà phát hiện mình mang thai thì đã quá muộn, không thể phá thai?

“Mẹ không dám nói cho người nhà, vì ba mẹ của mẹ rất coi trọng mặt mũi gia đình, nếu mẹ nói ra, họ nhất định sẽ đánh chết mẹ, mẹ không thể không quan tâm đến mặt mũi của họ. Con có thể hiểu không?”

“Tôi có thể hiểu.” Hiểu ra bà là một người ích kỷ như thế nào.

“Thật sao? Thật tốt quá. Vậy sau này mẹ có thể gọi điện thoại cho con không?”

“Tôi nghĩ không cần thì tốt hơn.” Cô lạnh lùng cự tuyệt. “Nếu như không còn chuyện gì tôi cúp điện thoại.”

“Chờ một chút! Đông Nhan.” Bà Kim đột nhiên kêu lên.

“Còn chuyện gì sao?” Cô dùng giọng nói khách khứa hỏi.

“Mẹ còn có một việc muốn cầu xin con...” Bà Kim muốn nói lại thôi.

Đồ Đông Nhan yên tĩnh nghe bà nói hết câu.

“Con có thể nể mặt mẹ, trả Lệ Hằng lại cho Kelly được không?”

Đầu óc cô trống rỗng, ngoại trừ chết lặng ra, cô không còn cảm thấy khiếp sợ hay đau đớn gì nữa. Bà có thể ác độc hơn, tuyệt tình hơn, quá đáng hơn với cô cũng không sao, dù sao đối với cô mà nói căn bản không còn cái gì nữa.

Cô im lặng, không lên tiếng. Sau đó trả đi động lại cho Lệ Hằng.

“Bà ấy nói gì với em?” Anh nhận điện thoại di động, mắt không chớp nhìn cô, dịu dàng hỏi.

“Không có gì chỉ muốn em trả anh lại cho con gái bà mà thôi.”

“Cái gì?” Lệ Hằng khó tin tròn to mắt, kích động đứng lên.

“Không sao, vậy cũng tốt. Như vậy thì có thể khiến em hận bà, cũng không cần phải cảm thấy mình quá ác độc, anh nói đúng không?” Cô đưa tay kéo anh, ngược lại còn trấn an anh.

Cô vốn không muốn hận bà, thật sự không muốn hận bà, nhưng đối mặt với tình hình này, sao cô có thể khiến mình không oán hận bà?

Đồ Đông Nhan đưa tay ôm hông anh, tựa vào vai anh, nhỏ giọng nói. “Em hận bà ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Ở Biệt Thự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

“Ba, đi vào, vào nhanh một chút.”

“Làm gì mà thần thần bí bí vậy?”

Bị con trai lôi vào phòng, Lệ Hằng không khỏi nhếch mày lên với căn phòng chật chội ngột ngạt. Trừ Đồ Đông Nhan vẫn chưa tan làm và Dịch Ngao Dương đang ở ngoài, những người sống trong nhà này đều có mặt đầy đủ.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Anh tò mò hỏi, lại quay đầu nhìn con trai. Từ khi nào phòng nó trở thành nơi tụ tập thế này?

“Chuyện này phải hỏi anh mới biết.” Đồ Thu Phong lên tiếng đầu tiên. “Có phải anh cãi nhau với Đông Nhan?”

Lệ Hằng kinh ngạc quay đầu nhìn con trai. Thì ra đây là nguyên nhân biến phòng nó thành nơi tụ tập! Nhất định là Hạo Đình chú ý thấy tâm tình mẹ không tốt, cũng không biết phải làm thế nào cho phải, mới có thể cầu xin sự hỗ trợ của các đi. Nhưng sao con trai không hỏi anh trực tiếp chứ? Làm như vậy khiến trái tim anh bị tổn thương.

“Không phải.” Anh lắc đầu trả lời vắn tắt.

“Quả nhiên.” Đồ Thu Phong gật đầu, lộ ra nét mặt đã sớm biết. “Hạo Đình nói không sai, ba nó yêu mẹ nó đến trình độ đáng ghét rồi, cho nên nhất định là có nguyên nhân khác. Nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà đến cả anh cũng không giải quyết được, khiến Hạo Đình lo lắng tìm đến sự giúp đỡ của mọi người?”

Lệ Hằng lại kinh ngạc quay đầu nhìn con trai. “Sao con biết ba không giải quyết được?”

“Đã ba ngày rồi.” Lệ Hạo Đình nhìn thẳng ba mình.

Từ ngày Kim Kelly xuất hiện ở ngân hàng, đến ngày hôm qua bà Kim lại xuất hiện, Đông Nhan đúng là đã buồn bã tròn ba ngày. Không ngờ mặc dù con trai không nói gì, lại đều đặt tất cả ở trong mắt. Hiện tại anh đã hiểu vì sao, Đông Nhan lại nói sau khi con trai được năm tuổi thì ngược lại còn chăm sóc họ, dù cô thể hiện nhưng có thể thấy cô rất đau lòng.

“Lại đây.” Anh ngoắc tay với con trai.

Lệ Hạo Đình nghe lời đi về phía ba mình.

“Không phải ba không giải quyết được chuyện này, mà là chuyện này phải dựa vào bản thân mẹ mới giải quyết được, chúng ta không giúp gì được cả.” Anh ngồi xổm xuống, đôi tay nhẹ nhàng khoác lên vai con trai, nói cho nó biết.

“Tại sao?” Lệ Hạo Đình không hiểu. “mẹ và dì cũng không nói vậy.”

“Mẹ nói, đoàn kết đúng là sức mạnh. Chỉ cần chúng ta cùng nhau nghĩ cách, không có chuyện gì không giải quyết được.” Dịch Hạo Lôi nói giúp.

“Đúng.” Anh em sinh đôi đồng thanh nói, mặt kiên định gật đầu.

Lệ Hằng kinh ngạc nhìn bọn họ, đột nhiên hoàn toàn không biết mình nên nói gì. Chỉ biết mấy người phụ nữ này dạy con rất tốt, còn đầy đủ hơn bất kỳ người nào, tốt hơn những gia đình giàu có gấp vạn lần. Rốt cuộc họ đã làm thế nào? Anh nhìn sang phía Đồ Thu Phong và Đồ Hạ Mỹ.

“Chẳng lẽ anh bị lời của nhóc này dọa sợ rồi sao?” Đồ Hạ Mỹ cười hỏi anh.

Đầu tiên, Lệ Hằng lắc đầu, sau đó khẽ thờ dài. “Tôi chỉ không cách nào tưởng tượng những năm này, mấy người làm sao để vừa chăm sóc bọn nó, vừa làm việc, vẫn có thể dạy bọn nó thông minh, hiểu chuyện như thế này.” Từ đáy lòng, anh rất bội phục bốn người phụ nữ này.

“Rất đơn giản, giáo dục bằng roi mây và tình yêu thương.” Đồ Thu Phong nói.

“Mẹ nói giáo dục bằng roi mây, phải nói là giáo dục bằng quả đấm chứ?” Dịch Hạo Lôi không nhịn được phản bác.

“Thằng nhóc thú, có phải lâu rồi con chưa bị mẹ đánh hả?” Cô tròn mắt với con trai.

“Con không nói sai.” Cậu le lưỡi, nhỏ giọng lầm bầm.

Đồ Thu Phong tròn mắt nhìn con trai, mới chuyển ánh mắt về phía Lệ Hằng.

“Rốt cuộc mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì?” Cô trở lại chuyện chính, lấy vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

“Thật ra chuyện này cũng nên trách tôi.” Lệ Hằng nghĩ tới đây lập tức nói, không khỏi hối tiếc.

“Trách ai không quan trọng, quan trọng là đã xảy ra chuyện gì?” Đồ Hạ Mỹ vùng tay lên, nhanh chóng nói, tính nôn nóng của cô vẫn biểu lộ không bỏ sót cái gì.

“Ba ngày trước, vợ sắp cưới trước kia của tôi chạy đến ngân hàng tìm Đông Nhan, tát cô ấy một cái...”

“Cái gì?” Đồ Thu Phong và Đồ Hạ Mỹ cùng đồng thanh kêu to.

“Sao anh có thể để chuyện như vậy xảy ra, không phải anh nói chuyện bên kia đã được giải quyết xong rồi sao? Tại sao người phụ nữ đó lại có thể tới tìm Đông Nhan, rốt cuộc anh đã làm cái quỷ gì vậy?” Đồ Hạ Mỹ nói đóa, Nếu không phải bị Thu Phong kéo lại, nhất định cô đã xông lên nắm cổ áo anh rồi! Anh ta có thể hại Đông Nhan chịu một cái tát vì anh ta?

“Lệ Hằng, rốt cuộc mọi chuyện là sao?” Đồ Thu Phong tỉnh táo hỏi.

“Đúng là do tôi quá sợ, không biết tính cách của Kim Kelly, mới có thể khiến Đông Nhan chịu uất ức như vậy, nhưng vấn đề không phải ở đây, vấn đề là mẹ của Kim Kelly.” Giọng nói anh mang vẻ tự trách, chậm rãi lắc đầu.

“Tốt nhất anh đừng nói với tôi, mẹ của cô ta cũng đánh Đông Nhan.” Đồ Hạ Mỹ hung hăng nhìn chằm chằm anh.

“Mẹ của Kim Kelly chính là người mẹ năm đó đã vứt bỏ Đông Nhan.”

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh, Đồ Thu Phong và Đồ Hạ Mỹ há hốc mồm cứng lưỡi, nhìn chằm chằm Lệ Hằng, lộ ra vẻ mặt khiếp sợ và khó tin. Nhưng điều họ không thể tin được chính là, lời nói tiếp theo của anh.

“Bà ta muốn Đông Nhan có thể nể mặt bà ta, tặng tôi lại cho con gái bà, Kim Kelly.”

“Anh nói cái gì?” Đồ Hạ Mỹ át chế nổi khiếp sợ và lửa giận, tức giận hét to.

“Anh nói thật sao?” Đồ Thu Phong trầm giọng hỏi, trong giọng nói cũng là sự tức giận đè nén.

Lệ Hằng nặng nề gật đầu.

“Con mẹ nó!” Đồ Hạ Mỹ không nhịn được mắng.

“Hạ Mỹ!” Cô cảnh cáo nhỏ giọng quát. Hạ Mỹ có tức giận thì cũng nên nghĩ đến bọn trẻ nữa chứ.

“Xin lỗi. Nhưng đây là gì vậy?” Cô hoàn toàn không có biện pháp át chế lửa giận, lòng đầy căm phẫn lớn tiếng. “Vứt bỏ con của mình đã đủ xấu hổ, bà ta lại có thể xuất hiện, yêu cầu Đông Nhan nể mặt, tặng Lệ Hằng lại cho Kim Kelly? Tại sao bà ta lại có thể tổn thương Đông Nhan như vậy?”

“Hạ Mỹ, đừng lớn tiếng như vậy, hiện tại, điều chúng ta cần quan tâm không phải vấn đề này, mà là phải làm thế nào để giúp Đông Nhan giảm bớt đau đớn trong lòng, điều này rất quan trọng.” Đồ Thu Phong tỉnh táo nói.

“Nhưng...” Cô bất bình lên tiếng, lại bị chị em tốt tỉnh táo cắt đứt.

“Cậu không cảm thấy sao?”

Đồ Hạ Mỹ tức giận ngồi xuống giường, cầm gối của Đồ Hạo Đình đánh mấy cái, lại dùng sức ném nó vào tường.

“Mấy đứa có ý kiến gì không?” Đồ Thu Phong nhìn sang mấy đứa trẻ.

“Cũng ta có nên đi đánh bà lão vô sỉ đánh một trận không?” Ánh mắt của Đồ Hạo Anh rất nghiêm túc.

“Em tán thành ý kiến này.” Đồ Hạo Tễ nói.

“Mẹ cũng tán thành.” Đồ Hạ Mỹ giơ tay lên tán thành. Bọn họ qua nhiên là con trai cô sinh ra, có phong thái của cô, rất tốt, rất tốt.

“Đánh người là không đúng.” Không ngờ Dịch Hạo Lôi lắc đầu. “Minh nghĩ nên làm một vở kịch kẻ ác nho nhỏ, khiến bà lão đó sợ đứng tim là được rồi. Cậu cảm thấy thế nào? Đạo Đình?”

“Lệ Hạo Đình nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó mới chậm rãi phát biểu ý kiến của mình. “Minh cảm thấy lúc này mẹ nên đi nghỉ một thời gian.”

“Rất tốt.” Đồ Thu Phong ca ngợi cậu, gật đầu, quay sang nói với ba thằng nhóc còn lại và Đồ Hạ Mỹ. “Có nghe chưa, đây mới là cách hay, mấy người chỉ biết nói lung tung.”

Lệ Hằng ngạc nhiên nhìn tất cả mọi người, lần đầu tiên nhìn thấy cách mọi người ở cùng nhau. Những đứa bé này đối với họ cũng không phải chỉ là trẻ

con, chúng là những thân thể độc lập, có quyền phát ngôn ra suy nghĩ của mình, cũng được người lớn tôn trọng. Thì ra họ giáo dục con mình như vậy, hiện tại anh đã có thể hiểu tại sao mỗi đứa nhỏ lại có một suy nghĩ và tính cách thuộc riêng mình như vậy.

“Con cảm thấy mẹ nên nghỉ pháp sao?” Anh hỏi con trai.

Lệ Hạo Đình gật đầu, nhìn ba mình chăm chú. “Mấy năm nay mẹ vẫn luôn làm việc, chưa bao giờ được nghỉ ngơi cho khỏe. Lần này vất vả lắm mới có thể được nghỉ phép, tại sao không ra ngoài đi chơi? Trước kia mẹ nói không thể lãng phí tiền, nhưng hiện tại đã có ba ở đây, chúng ta cũng không cần lo lãng chuyện đồ nữa, có đúng không?”

“Đúng.” Đồ Thu Phong hưng phấn cướp lời. “Đây đúng là một ý kiến hay, Hạo Đình. Mọi người, chúng ta cùng ra nước ngoài chơi! Đi Pháp tìm Xuân Tuyết và Hạo Vân, vé máy bay để mình chuẩn bị.”

“Không, vé máy bay để tôi chuẩn bị.” Lệ Hằng đột nhiên nói.

“Cho nên anh cũng cảm thấy ý kiến này không tệ?” Cô hỏi.

Anh gật đầu, thường thức vuốt đầu con trai. “Tin tức tốt này nên để con đi nói với mẹ.”

“Không cần đâu, vì em nghe thấy rồi.” Ngoài cửa phòng truyền đến tiếng của Đồ Đông Nhan. Cô đẩy cánh cửa đóng chặt ra, xuất hiện ở cửa phòng, nhìn tất cả mọi người bên trong.

“Vậy cậu cảm thấy thế nào? Chúng ta cùng đến Pháp thăm Xuân Tuyết và Hạo Vân, sau đó thuận tiện thì đi chơi một chút.” Đồ Thu Phong mỉm cười nhìn chị em tốt của mình.

Đồ Đông Nhan nhìn vẻ mặt lo lắng của những người trước mặt, cô có cảm giác như có một dòng nước ấm chảy qua lòng mình. Đây mới là người nhà cô, có những con người quan tâm yêu thương cô như vậy, sao cô có thể để ý đến người xa lạ chưa bao giờ quan tâm cô dù chỉ một lần chứ?” Nên quên đi thời.

“Mình cảm thấy rất tốt.” Cô gật đầu. “Nhưng mọi người không có hộ chiếu, làm những thứ này cũng cần phải có thời gian chứ?”

“Chuyện này thì cậu yên tâm, đừng quên trước đó mình thường giúp ông chủ công ty mình làm những chuyện vặt này, mình đi làm, đảm bảo có thể rút ngắn một nửa thời gian, ba ngày là có thể xong.” Đồ Thu Phong vô cùng tự tin.

“Vậy thì chúng ta lập tức phân chia phần việc của mình đi, mình phụ trách việc đến trường bọn nhóc xin nghỉ, cũng mua tất cả đồ dùng, cậu phụ trách làm hộ chiếu.” Đồ Đông Nhan phân chia công việc.

“Còn mình thì sao?” Đồ Hạ Mỹ hỏi.

“Cậu cứ đi làm như bình thường, chờ tới lúc ra nước ngoài là được.” Đồ Thu Phong cười nói.

“Cho nên chúng ta chuẩn bị ra nước ngoài chơi?” Dịch Hạo Lôi hỏi.

“Không sai.” Cô cười, gật đầu với con trai.

“Oa!” Bọn nhóc nhảy lên cất tiếng hoan hô. Bọn chúng chuẩn bị được ra nước ngoài chơi!

**

“Đây, chìa khóa xe đây, mấy đứa lên xe chờ trước.” Lệ Hằng đưa chìa khóa xe cho con trai, giao pho cho bọn nhóc.

Vì được ra nước ngoài đi du lịch, anh và Đông Nhan thừa dịp đến bọn nhóc tan học thì xin nghỉ, Thu Phong cũng vừa gọi điện thoại thông báo cho họ, hộ chiếu đã hoàn toàn không có vấn đề gì, ba ngày sau là có thể xong, cho nên tất cả đều được tiến hành theo kế hoạch.

“Ba, có phải hai người muốn đi xin nghỉ cho bọn con không?” Lệ Hạo Đình mở miệng hỏi.

Lệ Hằng gật đầu.

“Thời gian rất lâu sao?” Nó lại hỏi.

“Sao vậy?”

Lệ Hạo Đình liếc trộm giáo viên chủ nhiệm đang nói chuyện với mẹ, sau đó cẩn thận vẫy tay với ba, muốn anh ghé tai lại gần.

Chân mày anh khẽ nhướn lên nhìn con trai. “Con muốn làm gì? Hay ba nên hỏi, mấy đứa muốn làm gì?” Anh chú ý thấy ba tên nhóc còn lại cùng đang dùng vẻ mặt mong đợi nhìn anh.

“Ba, bọn con có thể sang tiệm sách cạnh trường học chờ hai người không?”

“Tiệm sách, mấy đứa muốn mua cái gì?”

“Ba biết đó, bọn con chuẩn bị đi gặp Hạo Vân, cũng nên chuẩn bị một chút quà tặng chứ?”

“Ba tên nhóc còn lại lập tức gật đầu.

“Mấy đứa muốn mua cái gì?” Anh tò mò hỏi.

“Đây là bí mật.”

“Được rồi.” Lệ Hằng cười cười, quyết định tôn trọng bọn chúng. “Muốn ba tài trợ bao nhiêu?”

“Ánh mắt của cả bốn người lập tức sáng lên.

“5000 đủ không?” Anh rút một tờ tiền mặt ra đưa cho con trai.

“Quá nhiều.” Cặp mắt của Lệ Hạo Đình tròn tròn, sau đó thận trọng rút một tờ tiền trong đó. “1000 là đủ rồi.”

Lệ Hằng kinh ngạc. Một nghìn có thể mua cái gì?

“Ít nhất là 3000.” Anh lại đưa 2000 cho con trai. “Đi đi, lát nữa ba và mẹ sẽ đến tiệm sách tìm mấy đứa.” Sau khi anh vỗ bả vai của con trai, lập tức xoay người đi về phía vợ mình.

“Woa, 3000 có thể mua được 100 tấm bộ cánh cứng!” Đồ Hạo Anh nhỏ giọng hô. “Hạo Đình, cậu phải mua toàn bộ sao?”

“Nếu cậu không muốn bị dì Đông Nhan cầm roi đánh, mình khuyên cậu nên suy tính một chút.” Đồ Hạo Tể muốn cậu suy nghĩ kỹ càng.

“Đây là quà tặng cho Hạo Vân, cậu ấy thì không liên quan chứ?” Đồ Hạo Anh bắt đầu do dự.

“Vấn đề là mẹ sẽ biết đây chỉ là kiếm có, chúng ta muốn nhân cơ hội này để thu thập nhiều tấm bộ cánh cứng hơn mà thôi.” Dịch Hạo Lôi phân tích chính xác.

“Nhưng chúng ta thật sự muốn mua một đồng ảnh bộ cánh cứng cho Hạo Vân, không phải sao?”

“Vấn đề là những tấm ảnh đó sẽ lặp lại, mẹ chúng ta tính như vậy, nhất định sẽ đoán ra.”

“Vậy bây giờ phải làm sao, Hạo Đình, cậu phải trả tiền lại cho ba cậu sao?” Đồ Hạo Anh hỏi, giọng nói tràn ngập tiếc nuối.

“Chúng ta lấy khoảng 1000 chơi, còn dư lại hai ngàn thì giữ lại, sau khi xem phản ứng của mẹ, chúng ta sẽ quyết định.” Cậu suy nghĩ nghiêm túc rồi mới nói.

“Cứ quyết định vậy đi.” Dịch Hạo Lôi gật đầu.

“Vậy chúng ta đi nhanh đi!” Đồ Hạo Anh không thể chờ đợi.

Bốn người hưng phấn chạy ra khỏi trường học, sau khi ra ngoài, lại chạy thẳng đến tiệm sách đối diện.

Kim Kelly không dám tin tưởng vào những gì mình nhìn thấy, cô theo dõi Lệ hằng đến căn nhà của người phụ nữ không biết xấu hổ này, còn hoài nghi bọn họ đến trường tiểu học làm gì? Không ngờ lại nhìn thấy bốn cậu nhóc chạy qua đường cái, khoảng cách rất gần khiến cô cảm giác như mình bị điện giật, sợ hãi trợn to đôi mắt.

Gương mặt đó... một cậu nhóc có dáng dấp giống như đức lệ Hằng, trừ việc một lớn một nhỏ, hai khuôn mặt như được đúc từ một khuôn.

Tại sao lại như vậy?

Là cô nhìn lầm sao?

Tại sao dáng dấp của đứa bé đó lại giống Lệ hằng như vậy, nó...

Cô đột nhiên chấn động, đột nhiên linh ngộ được nguyên nhân tại sao hai người đó lại phải chạy đến trường tiểu học. Người phụ nữ không biết xấu hổ đó, lại có thể sinh cho anh một đứa bé!

Thì ra đây là nguyên nhân Lệ Hằng vứt bỏ cô, không thể không ở cùng với người phụ nữ đó, cô ta thật hèn hạ vô sỉ!

Buổi sáng, thám tử tư gọi điện cho cô, nói cho cô biết, mấy ngày nay Lệ Hằng luôn ở một chỗ với Đồ Đông Nhan khiến cô muốn phát điên, vì cô biết anh bốn năm, đính hôn hơn nửa năm, anh lại chưa từng đụng qua cô một lần, chứ đừng nói là được ở chung một mái nhà. Mà nay, anh lại có thể ở cùng một chỗ với người phụ nữ không biết xấu hổ này?

Tin tức này khiến cô tức giận, toàn thân phát run, hơn nữa cô còn thề, tuyệt đối sẽ không để cho hai người bọn họ được sống tốt.

Cô muốn tận mắt nhìn thấy tất cả, xác định bọn họ không gạt cô thì mới bằng lòng giao tiền, cho nên hiện tại cô đang ở trong xe của thám tử tư, hơn nữa còn phát hiện ra chuyện khó tin này.

Cô tuyệt đối không để cho người phụ nữ hèn hạ vô sỉ đó đạt được thứ cô ta muốn, nếu như Lê Hằng thật sự vì đứa bé mà không thể không giải trừ hôn ước, chỉ cần anh chịu quay đầu lại, cô vẫn sẽ tha thứ cho anh. Nhưng nếu như anh vẫn khăng khăng một mực, cô sẽ cho bọn họ biết thế nào là đáng sợ.

“Có muốn hợp tác với tôi không?” Cô đột nhiên mở miệng hỏi hai thám tử tư ngồi đằng trước.

“Hợp tác làm gì?” Người phụ trách lái xe quay đầu lại hỏi.

“Tôi muốn đưa đứa bé đó về nhà làm khách, muốn mấy người làm tài xế cho bọn tôi.”

“Cô muốn bắt cóc cậu nhóc đó?” Người đàn ông ngồi cạnh ghế tài xế hỏi.

Mấy ngày nay bọn họ ở đây điều tra, theo dõi cùng một người đàn ông, sao có thể không chú ý đến cậu nhóc có bộ dạng giống người đàn ông đó, mà cậu nhóc này lại vừa đi qua bên cạnh xe bọn họ, người phụ nữ này muốn làm gì, đến đầu gối anh cũng nhận ra.

Kim Kelly cứng đờ, lập tức biện giải cho mình. “Tôi chỉ muốn mời cậu nhóc đó đến nhà tôi chơi mấy ngày, tôi sẽ không làm cậu nhóc đó bị thương.”

“Chuyện bắt cóc chúng tôi không làm.” Người đàn ông ngồi cạnh vị trí tài xế trực tiếp cự tuyệt.

Cô mím môi, không muốn buông tha kế hoạch của mình. “Tôi sẽ cho mấy người 50 vạn.” Cô trực tiếp ra giá.

“50 vạn.” Người đàn ông ngồi ở vị trí tài xế kinh ngạc nói.

“Đúng, tôi bỏ ra 50 vạn, chỉ muốn mấy người phụ trách lái xe đưa chúng tôi về nhà là đủ rồi, những chuyện khác không cần các anh làm.” Cô nói điều kiện.

“Đại ca, chỉ cần mở cửa xuống xe, 50 vạn có thể cho vào túi rồi.” Người lái xe động lòng nói với người đi cùng.

“Đây là bắt cóc. Dù chỉ phụ trách lái xe, nhưng cũng bị coi là đồng phạm.” Người đàn ông bên cạnh nhắc nhở anh.

“100 vạn.” Kim Kelly ngồi phía sau không tiếc ra giá gấp đôi.

Người đàn ông lái xe hưng phấn đến điên rồi. Mỗi ngày bọn họ luôn phải đuổi theo đối tượng, thường phải thức đêm, 24 giờ liên tục không thể rảnh rỗi nhắm mắt lại là chuyện thường, nhưng những gì kiếm được cũng chỉ để hai người sống tốt hơn một chút mà thôi. Nhưng bây giờ có người nguyện ý bỏ ra 100 vạn chỉ cần bọn họ lái xe đưa mình về nhà. Chỉ một chuyến xe mà thôi, bọn họ có thể kiếm được 100 vạn!

Đại ca? Anh ta kỳ vọng nhìn về đại ca.

Trên mặt người đó cũng bắt đầu xuất hiện dấu hiệu dao động.

100 vạn ư! Từ khi anh ta làm thám tử cho đến bây giờ, chưa từng gặp ai trả thù loa cao như vậy.

Hiện tại tôi giao 50 vạn trước, còn 50 vạn khi nào hoàn thành xong tôi sẽ giao. Mấy người nhận tiền cọc của tôi rồi, nên biết tiền bạc đối với tôi không có vấn đề gì, mỗi ngân hàng tôi đều có thể lấy tiền ra.”

Cô nói xong lập tức rút ngân phiếu 50 vạn đặt nó vào ngón giữa và ngón trỏ

“Sao? Có muốn hợp tác cùng tôi không?”

“Đại ca?”

Anh ta nhìn ngân phiếu trên tay cô một lát, cuối cùng cũng không cầm cự được sự hấp dẫn của đồng tiền, mở miệng hứa với cô: “Chúng tôi chỉ phụ trách lái xe, những chuyện khác chúng tôi không nhúng tay vào?”

“Không sai.” Kim Kelly gật đầu.

Anh ta lại do dự, cuối cùng khẽ nguyền rủa một tiếng, đưa tay nhận lấy ngân phiếu 50 vạn.

“Đồng ý, chúng tôi ở đây chờ cô, nhưng nếu tình hình không đúng như thể chúng tôi sẽ lập tức lái xe rời đi, tờ chi phiếu năm mươi vạn này lập tức trả lại cho cô.”

Cô ta gật đầu sau đó đẩy cửa xuống xe, đi đến tiệm sách cách đó khoảng 5m

Trong tiệm sách có bốn cậu nhóc xinh đẹp trong đó còn có một cặp sinh đôi đang chơi trò chơi, hình ảnh đó khiến người khác kha s chú ý. Điểm này nằm

ngoài dự đoán của Kim Kelly, nhưng cô ta cũng không muốn bỏ qua như thế, sau khi hít sâu một hơi, cô ta lập tức đi về phía trước, quyết định ra tay với cặp sinh đôi trước.

"Chào, hai nhóc sinh đôi sao? Mặt mũi giống nhau quá."

Bốn cậu nhóc đồng thời ngẩng đầu lên nhìn cô, cặp sinh đôi lập tức tròn trắng mắt nói với cô ta. "Dì nói nhầm quá, chúng cháu sinh đôi thì phải giống nhau rồi."

Khoan, nói gì?

Dì sao?

Kim Kelly cảm thấy bắp thịt mình đột nhiên co rút. Trẻ con bây giờ nói chuyện độc như vậy sao, như vậy sẽ khiến người khác không thích đâu.

"Xin lỗi là dì nói sai. Mày đứa đag chơi trò gì thế? Chơi rất hay"

Cô ta ép buộc mình mỉm cười.

Đến trò chơi vua bọ cánh cứng cũng không biết. Dì có biết thưởng thức không vậy?

Cô ta siết chặt nắm tay, ngăn bản thân cố kiểm chế không bước lên tát cho mấy đứa nhóc này mấy cái. Cô ta nhất định phải đặt kế hoạch của mình lên trên hết, không quan tâm đến cặp sinh đôi đáng ghét này.

Cái này là bọ cánh cứng sao, hình như chơi rất vui, cậu nhóc, con thế dạy cho dì chơi trò này được không?

Cô ta ngồi xổm xuống bên cạnh Lê Hạo Đình, nói bằng giọng dịu dàng mỉm cười với cậu

Cậu nhìn Dịch Hạo Lôi một cái, cùng nhau trao đổi ý tưởng gì đó.... Người phụ nữ này có vấn đề, hình như cố ý muốn tiếp cận bọn họ, cô ta có mục đích gì?

"Được, dì thật sự muốn chơi sao?" Lê Hạo Đình nói.

Kim Kelly gật đầu. "Cháu có thể dạy dì được không?"

Cậu nhún nhún vai, giả bộ tùy tiện gật đầu, giảng giải cho cô ta cách chơi trò chơi vua bọ cánh cứng, nhưng lại cố ý dùng cách ngu ngốc nói với cô ta vì cậu quyết định phải tìm hiểu rõ mục đích người phụ nữ này muốn tiếp cận bọn họ

Nói đơn giản là dùng 30 đồng mua một cái thẻ, lại dùng cái thẻ đó đặt vào máy tính chơi trò đoán số là được, tahnwgf nhóc này cần gì phải nó một cách phức tạp như vậy chứ? Kim Kelly trầm nghĩ trong lòng, nhưng cũng không nhận được vui mừng. Nhìn đáng vẻ ngu ngốc của thằng nhóc này, việc dụ dỗ có vẻ dễ dàng hơn cô ta tưởng tượng.

Nhấn nại dùng 60 đồng chơi với nó hai lần, đúng lúc cả hai lần đều là thẻ mà nó muốn, cô ta lập tức lấy thẻ của mình đưa cho nó thừa dịp nó còn đang vui vẻ, mở miệng nói cảm ơn nó đã dạy mình chơi trò chơi này, cho nên mời nó đến nhà mình chơi.

Không ngờ đứa trẻ ngu ngốc đó do dự một lúc, lập tức gật đầu đồng ý nhưng phải cho bạn nó đi cùng.

về điểm này, cô ta khô sở nhủ mảy., nhưng cặp sinh đôi đột nhiên nói mẹ chúng muốn chúng về nhà sớm, không thể đi cùng tí cô ta mới giãn mảy. Vì dù sao mang thêm một đứa cũng tốt hơn mang theo ba đứa, huống hồ đứa trẻ này còn lại ngu ngu đần đần, không khôn khéo giống cặp sinh đôi, đứa trẻ ngốc như vậy thì khá dễ đối phó.

Gật đầu đồng ý, cô ta mang hai đứa trẻ đi, mà cặp sinh đôi này cũng cực kì ngu ngốc, thấy bạn mình leo lên xe một người xa lạ, lại có thể vẫy tay vui vẻ nói hẹn gặp lại.

Trẻ con đúng là trẻ con, đúng là ngốc đến khó tin.

Kim Kelly hà hê cười lạnh, lại không biết người đag bị trúng kế lại chính là cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Ở Biệt Thự* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

“Dì, con đói bụng”

“Dì, con muốn đi nhà cầu.”

“Dì, con muốn xem phim hoạt hình.”

“Dì, nhà dì thật nhàm chán, không có đồ gì có thể chơi.”

“Dì, con muốn chơi mấy vi tính!”

Kim Kelly sắp bị hai tiểu quỷ này bức đến phát điên rồi, cho tới bây giờ, cô cũng không biết việc chăm trẻ con lại khổ cực như vậy, vì bọn nó, gần như cô không được rảnh rỗi dù chỉ một giây, không phải chơi cái này, lát sau lại muốn chơi cái kia, thì chính là đòi về nhà.

Dĩ nhiên cô có thể cho tên nhóc không quan trọng kia về nhà, nhưng vấn đề là một người muốn đi, người khác lập tức nói muốn đi cùng, vì lưu lại tên nhóc đó, cô chỉ có thể nghĩ cách để tên nhóc kia ở lại, hơn nữa còn phải cố gắng thỏa mãn tất cả yêu cầu của bọn chúng.

Cuối cùng, notebook của cô cũng khiến bọn nhóc yên tĩnh lại, cũng làm cho cô có thời gian thở lấy hơi, hơn nữa còn có thể suy tính tiếp theo nên làm thế nào.

Sau khi xác định bọn nhóc vẫn còn đang chuyên tâm chơi mấy tính, cô đóng cửa phòng lại, lại suy nghĩ một chút lấy điện thoại di động ra gọi cho Lê Hằng.

Điện thoại vừa vang lên đã có người nhận điện.

“Kim Kelly, cô mang con trai tôi đi để làm gì? Nếu như cô dám làm tổn thương nó dù chỉ là một sợi lông, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho cô!”

Lê Hằng lạnh lùng nghiêm nghị, giọng nói không chứa đường lui truyền qua di động khiến trái tim Kim Kelly như muốn nổ tung, khiến cho cô có suy nghĩ muốn nói chuyện với anh một chút, hỏi anh có phải vì đứa trẻ, mới không thể không ở cùng với người đàn bà hèn hạ vô sỉ đó nhất thời tan thành mây khói, chỉ còn lại tức giận muốn bùng nổ.

“Không sai, đứa bé đang ở chỗ em. Cho nên tốt nhất anh nói chuyện với em nhẹ nhàng một chút, nếu không chọc giận em, ngay cả chính em cũng không biết mình sẽ làm nên chuyện điên rồ gì, anh nên nhớ kỹ điểm này.” Cô ta lạnh lùng nói.

“Cô muốn thế nào, muốn tiền sao?”

“Tiền?” Cô ta lạnh lùng cười. “Anh cho rằng em là ai? Em sẽ không có tiền sao? Còn cần phải bác cóc con trai anh đòi tiền chuộc? Anh quá coi thường em rồi!”

“Cho nên cô muốn cái gì? Muốn tôi trở lại bên cạnh, kết hôn với cô sao? Đó là chuyện không thể.”

Giọng nói như chém đinh chặt sắt của anh khiến Kim Kelly tức giận, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ lên.

“Anh, đáng chết, Lê Hằng!” Cô cắn chặt răng, giọng nói tràn ngập hận ý.

“Đúng, người đáng chết là tôi, không phải con trai tôi hay bất kỳ ai. Cho nên nếu cô có bất kỳ bất mãn nào, thì trực tiếp tới tìm tôi, không nên làm tổn thương những đứa trẻ vô tội.”

“Đứa trẻ vô tội?” Cô cười lạnh. “Chỉ cần là người liên quan đến anh và người phụ nữ hèn hạ vô sỉ đó, trừng phạt là đúng tội, một người em cũng không bỏ qua!”

“Cô muốn làm gì? Nếu như cô dám tổn thương thằng bé, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho cô!” Người phụ nữ này đúng là điên rồi.

“Nếu em muốn xuống địa ngục, em thì, mà người đừng mong có thể tốt hơn em!”

“Rốt cuộc cô muốn thế nào?”

“Để cho em nghĩ đã.” Cô làm bộ làm tịch nói. “Em nghĩ xem muốn anh đến trước mặt em, quỳ xuống sám hối sai lầm của mình, hay là để người phụ nữ hèn hạ vô sỉ đó quỳ xuống với anh khóc lóc cầu xin em, nói cô ta là người phụ nữ ti tiện cướp chồng người khác, em mới tha thứ cho cô ta, còn nữa cô ta còn phải thế sau này sẽ đi gặp anh nữa, nếu không, em sẽ móc mắt cô ta.”

“Kim Kelly, cô thật quá đáng.”

“Quá đáng? Là ai quá đáng? Quá đáng là đôi gian phu dâm phụ mấy người!” Cô không thể kiềm chế, hét lên.

“Một câu thôi, rốt cuộc cô muốn tôi phải làm gì?” Lê Hằng tính toán nói điều kiện với cô ta.

“Em muốn anh về Mỹ, kết hôn với em, cả đời không được phép trở lại Đài Loan nửa bước, cũng không được liên lạc với người phụ nữ không biết xấu hổ đó. Em muốn anh quên cô ta hoàn toàn, chỉ yêu một mình em.”

“Nếu tôi nói không thì sao?”

Cô ta đột nhiên cười lạnh. “Như vậy thì cả đời này, anh đừng mong được gặp lại con trai mình!”

“Vậy cũng không chắc!”

Đột nhiên một giọng nói phát ra từ sau đầu Kim Kelly, một thứ đồ màu trắng ngay lập tức đập lên mặt cô ta, khiến cô ta không kịp ứng phó bị đập vào thật mạnh, cô ta nhất thời choáng váng, mắt thẳng băng, cả người lui về phía sau, ngã lên sàn, điện thoại di động trên tay cũng rơi mất.

Đầu của cô ta trống rỗng, cảm giác đau đớn vì bị đập trúng vẫn mờ mờ, một tấm bịt mắt lập tức đặt lên mắt cô ta, khiến cô ta không rõ rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra ở phía trước, cả người cô ta bị ga giường trói gô lại, buộc chặt trên sàn nhà, không thể động đậy.

Hai đứa trẻ vốn đang ở trong phòng chơi máy tính lại đang ở trước mặt cô ta, hai tay chống nạnh, nở một nụ cười ác ma với cô ta, một người khác còn đi lại nhặt điện thoại di động, đặt lên tai nghe.

“Alo, Ba, ba vẫn còn ở đó chứ?” Lê Hạo Đình nói.

“Hạo Đình, xảy ra chuyện gì, con và Hạo Lôi ổn không? Có bị thương không?” Đầu bên kia điện thoại xuất hiện giọng nói lo lắng.

“Yên tâm, tất cả đều đã xong.” Cậu mỉm cười nhìn Dịch Hạo Lôi đang dùng ngón cái ra hiệu, nói vào trong điện thoại.

“Giải quyết cái gì?” Đầu bên kia điện thoại, Lê Hằng Hoài nghi hỏi.

“Người phụ nữ có ý đồ bắt cóc con đó. Còn có những lời đi ấy nói với ba, con cũng dùng di động ghi lại, cho nên ba có thể trực tiếp mang cho cảnh sát, trong tay bọn con có bằng chứng chứng minh đi ấy phạm tội.”

Kim Kelly không thể tin trọn to mắt, khiến sợ đến quên đi gãy dựa. Đây là thật sao? Hai thằng nhóc trước mặt khôn khéo, thành thực và biểu tình trên đùa này chính là hai tên nhóc đàn cô lừa về sao?

Điều này sao có thể?

Nhưng sự thật đã ở trước mặt, nói cô làm sao để không tin, mình vừa bị hai học sinh năm hai tiểu học đùa bỡn. Đây là một con ác mộng sao?

“Dì à, có thể nói cho con biết địa chỉ nơi này không?” Lê Hạo Đình quay đầu hỏi.

Ánh mắt tràn ngập hận ý của cô nhìn cậu chăm chăm, cắn răng không nói một câu.

“Được rồi, vậy để con tự ra cửa xem là được rồi.” Cậu nhún vai, cầm điện thoại di động đi ra ngoài, sau khi đọc địa chỉ trên tấm biển trước cửa, lại trở vào trong nhà.

Cậu và Dịch Hạo Lôi ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt tò mò, vẻ mặt y hệt như những nhà nghiên cứu sinh vật, mắt không chớp nhìn chăm chăm người phụ nữ bị trói chặt.

“Nhìn gì vậy, tiểu quý! Nhìn cô thêm nữa, cô sẽ móc mắt nấy đùa ra!” Kim Kelly bị hai đứa nhóc nhìn không được tự nhiên, giận dữ hét lên với bọn nhóc.

Lê Hạo Đình nhún vai. Đánh chết cậu cũng không thừa nhận người phụ nữ ngu xuẩn điên cuồng này lại là em gái cùng mẹ khác ba với mẹ cậu, cũng chính là dì cậu.

“Dì bị trói rồi, móc mắt bọn con thế nào?” Dịch Hạo Lôi lại mở miệng, vẻ mặt tò mò hỏi cô ta.

“Hạo Lôi, đừng để ý đến dì ta.” Lê Hạo Đình nói.

“Nhưng mình rất ngạc nhiên, rốt cuộc đi ấy có biết mình phạm sai lầm gì không?” Cậu nhóc không hiểu. “Dì à, đi biết không?”

“Mấy đứa giả bộ đàn trâu chọc dì.” Kim Kelly tức giận hét lên.

“Phải nói là do dì quá khinh thường bọn con mới đúng.” Dịch Hạo Lôi tình bơ lắc đầu với cô ta. “Dì nghĩ rằng tại sao bốn người bọn con phải chia ra hai đường, hai người theo dì, hai người ở lại? Dì nghĩ tại sao bọn con phải gay gắt, quyết liệt giống như đang khảo nghiệm giới hạn thấp nhất của dì, còn liều chết nói dối bụng, nói muốn đi đi mua đồ cho bọn con ăn? Bọn con chỉ muốn xác định đi còn đồng bọn hay không thôi, chắc dì cũng không ngờ đúng không?”

Hai mắt cô tròn tròn, không dám tin nhìn cậu chăm chăm. Cô muốn hét chói tai, lại há hốc mồm cứng lưỡi không phát ra được âm thanh nào. Đây nhất định là một con ác mộng, nếu không bọn nhóc này mới bé như vậy, sao có thể bày mưu kế, đùa giỡn tâm cơ, sau đó lại chơi cô một phen?

“Đứng nhìn về người bọn con mà coi thường, không nghĩ đến kế hoạch của dì lại tệ hại như vậy.” Dịch Hạo Lôi tiếp tục lắc đầu, phân tích thất bại của cô ta. “Nói thật, con còn đang chờ xem, lần bắt cóc này có thể kích thích như thế nào, chơi sẽ vui hơn, còn có tính khiêu chiến, nhưng không ngờ nó lại nhàm chán như vậy, mới chơi đã xong rồi, thật làm con quá thất vọng.”

“Hạo Lôi, lời này của cậu tốt nhất đứng để đi Thu Phong nghe được.” Lệ Hạo Đình không nhận được khuyên can.

“Đĩ nhiên mình cũng không ngu ngốc như vậy!” Dịch Hạo Lôi nghịch ngợm làm mặt quỷ, sau đó đầu lông mày lại nhăn lại, buồn chán nhìn cậu. “Hạo Đình, không phải chúng nên trốn đi trước sao?”

“Muốn trốn đến nơi nào? Chạy án, tội thêm một bậc, không phải cậu không biết. Hơn nữa, chúng ta phải đợi cảnh sát tới.” Lệ Hạo Đình không chấp nhận lắt đầu.

Dịch Hạo Lôi nhìn cậu, cuối cùng cũng chấp nhận buông thông hai vai/

“Lần này, nhất định chúng ta sẽ bị mắng rất thảm, đúng không?” Cậu thờ dãi nói.

“Chỉ e là vậy.”

Hai người ngồi đối diện nhìn nhau một cái, đột nhiên cùng mất đi sức sống. Hai người nhất định sẽ bị mắng đến thối đầu! Nghĩ đến điểm này, hai người nhỏ bé thờ dãi một cái, khiến Kim Kelly đang ngồi trên sàn nhà tròn mắt há hốc mồm, không thể nói ra lời.

Trẻ con bây giờ sao vậy chứ, có ai nói cho cô biết không?

**

Lúc tiếng gõ cửa vang lên, Lệ Hạo Đình và Dịch Hạo Lôi đồng thời nhìn nhau một cái, đồng thời chấp nhận thờ dãi một hơi, ngoan ngoãn đứng dậy đi ra mở cửa, nhưng người xuất hiện không phải người bọn nó mong muốn, mà là một cặp vợ chồng trung niên.

Đột nhiên thấy có trẻ con mở cửa, hai người ngoài cửa sững sốt, còn hoài nghi lui về sau một bước nhìn tám biển trước cửa nhà, để xác định mình không đến nhầm nơi.

“Cậu nhóc, cháu là ai vậy? Tại sao lại ở đây?” Bà lão hiền lành cười hỏi.

Lệ Hạo Đình nhìn bà, không nói một câu. Mặc dù cậu từng tưởng tượng diễn diễn mạo của bà ngoại, nhưng sau khi nhìn thấy ‘người di’ có ý đồ bắt cóc cậu để uy hiếp ba, cậu đã không dám suy nghĩ lung tung nữa rồi, vì người di đó không có nơi nào giống mẹ, nhưng bây giờ...

Nghe thấy giọng nói của người lạ, Dịch Hạo Lôi ngạc nhiên đi tới bên cạnh cậu.

“Hạo Đình...”

Cậu vừa mở miệng, Kim Kelly bị trói trên sàn nhà trong phòng khách đột nhiên hét to lên.

“Mẹ, là mẹ sao? Nhanh vào đây cứu con!”

Đột nhiên nghe thấy tiếng kêu cứu của con gái, bà Kim sững sốt, sau khi hoài nghi nhìn chồng mình một cái, nhanh chóng bước vào trong nhà, cũng nhìn thấy con gái mình bị ga mềm trói chặt nằm trên sàn nhà.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Đi theo vợ mình vào trong, Kim Ân tuổi đã gần 60 khó tin hét lên.

“Ba?” Kim Kelly đột nhiên chân động, trên mặt có biểu hiện sợ hãi. “Ba... vì sao ba lại tới?” Cô không ngờ ba mình sẽ đến Đài Loan.

“Chuyện gì xảy ra ở đây?” Kim Ân trầm giọng nói. “Rốt cuộc là ai làm?”

Hai ngày trước, ông đột nhiên nhận được điện thoại của Lệ Hằng, thế mới biết được con gái Kim Kelly của ông thừa dịp mình đi công tác, chạy tới Đài loan làm chuyện hồ đồ. Ông biết Kim Kelly chỉ sợ ông tức giận, cũng chỉ có mình mới có thể làm cô nàng này ngoan ngoãn nghe lời về Mỹ, cho nên ông không thể làm gì khác hơn là đặt công việc trong tay mình xuống, tự mình đến Đài Loan bắt người. Nhưng nhìn con gái mình bị người ta trói gô lại ném trên sàn nhà, đây tuyệt đối không phải chuyện ông có thể chấp nhận được.

“Là bọn cháu.”

Một giọng nói trẻ thơ vang lên khiến ông kinh ngạc quay đầu lại, lửa giận lập tức biến mất khi nhìn thấy hai cậu nhóc vừa ra mở cửa cho hai vợ chồng mình. Cậu nhóc lấy một vẻ mặt nghiêm túc, ngẩng đầu lên nhìn ông.

“Các cháu?” Ông ngạc nhiên nhìn chăm chăm hỏi.

“Là bọn cháu làm, tiên sinh.” Hai bé trai đồng thời nghiêm túc gật đầu với ông, sống lưng thẳng tắp, vẻ mặt kiên định, vẻ mặt đúng mực hấp dẫn lực chú ý của người khác, cũng khiến cho người ta thường thức,

Nhưng mình là ba của Kelly, ông phải thương thức bọn nhóc này thế nào?

“Vì sao mấy đứa phải làm như vậy? Diễn kịch sao?” Đầu lông mày ông chau lại, nghiêm mặt chất vấn.

“Có lẽ ngài nên nghe cái này trước một chút.” Dịch Hạo Lôi lấy một điện thoại từ trong túi tiền ra, ngón tay nhanh chóng ấn phím số trên di động một lát, sau đó đưa điện thoại cho ông.

Kim Ân hoài nghi nhìn hai bé trai bình tĩnh, phong cách trầm ổn trước mặt. Cảm giác giống như ông đã từng thưởng thức một người trẻ tuổi, nhưng ông chưa từng nghe tới chuyện người đó có con, cho nên đây chỉ là trùng hợp thôi?

Ông nhẹ nhàng lắc đầu, đưa tay tiếp nhận điện thoại từ tay cậu né, bắt đầu lắng nghe, mắt không chớp tiếp tục nhìn bọn nhóc chăm chăm.

Tiền? Anh cho em là ai? Em lại có thể không có tiền sao? Còn cần phải bắt cóc con trai anh tổng tiền? Anh quá coi thường em rồi!

Tiếng cười lạnh của con gái từ trong điện thoại di động truyền vào trong tai, khiến ông kinh ngạc khó có thể tin, ánh mắt lại lần nữa tập trung vào bé trai trước mặt. Con trai? Con trai của ai?

Anh, đáng chết, Lê Hằng!

Hoài nghi của ông quả nhiên không sai, cậu nhóc trước mặt này là con trai của Lê Hằng.

... Em nghĩ xem muốn anh đến trước mặt em, quỳ xuống sám hối sai lầm của mình, hay là để người phụ nữ hèn hạ vô sỉ đó quỳ xuống với anh khóc lóc cầu xin em, nói cô ta là người phụ nữ ti tiện cướp chồng người khác, em mới tha thứ cho cô ra, còn nữa cô ta còn phải thề sau này sẽ đi gặp anh nữa, nếu không, em sẽ móc mắt cô ta.

... Em muốn anh về Mĩ, kết hôn với em, cả đời không được phép trở lại Đài Loan nữa bước, cũng không được liên lạc với người phụ nữ không biết xấu hổ đó. Em muốn anh quên cô ta hoàn toàn, chỉ yêu một mình em.

Vậy thì cả đời này anh đừng mong được gặp lại con trai anh!

Nghe xong đoạn ghi âm, Kim Ân đã hoàn toàn hiểu lý do tại sao con gái mình lại bị người ta trói lại như thế này. Ông tức giận quay đầu nhìn con gái, lại có thể làm ra chuyện bắt cóc này, phát hiện vợ mình đang coi trối cho con gái, ông không thêm nghĩ lập tức quát lên bảo ngừng lại.

“Không được cử động, để cho nó tiếp tục bị trói.”

“Ông xã?” Bà Kim ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn ông. Đây là con gái bảo bối của hai người mà!

“Bà biết nó vừa làm gì không? Bắt cóc! Để nó tiếp tục bị trói.” Kim Ân lãnh khốc nói.

“Ba?” Kim Kelly không ngờ ba mình lại độc ác như vậy, đột nhiên chuyển hướng sang cầu cứu mẹ mình. “Mẹ?”

“Ông xã?” Bà Kim do dự nhìn chồng mình, muốn cầu cạnh cho con gái, Kim Ân lạnh lùng dõng dạc đi, lấy hành động rõ ràng nói cho bà biết, quyết định này bà không thể xen vào, cũng là lệnh. Tốt nhất bà nên ngậm miệng, dõng dạc tay đang coi trối cho con gái đi.

“Mẹ?” Cô ta cầu xin.

Bà Kim lắc đầu với con gái. Con nên biết tính của ba con! Bà dùng ánh mắt ra hiệu con gái, sau đó đứng dậy đi đến bên cạnh ghế sofa. Bà nhìn chồng mình đang ngồi trên ghế sofa, vỗ tay với hai bé trai.

“Tên của mấy đứa là gì?” Thay vì khuôn mặt lạnh lùng lúc nhìn con gái, Kim Ân hòa ái hỏi hai cậu nhóc.

“Dịch Hạo Lôi.”

“Lê Hạo Đình.” Hai đứa nhóc chia nhau trả lời.

Kim Ân gật đầu, không tự chủ nhìn Lê Hạo Đình. “Tên ba cháu có phải là Lê Hằng không?” Ông dịu dàng hỏi cậu.

Lê Hạo Đình không chút kinh ngạc gật

đầu. Chỉ cần là người gặp qua hai ba con họ, cũng sẽ đồng ý khuôn mặt hai người rất giống nhau.

"Cháu biết ông và ba cháu biết nhau không?" Kim Ân kinh ngạc hỏi.

Cậu nhóc gật đầu. "Cháu còn biết ông là ông chủ trước kia của ba cháu, cũng đồng ý để ba cháu hủy bỏ hôn ước, để cho ba cháu được kết hôn với mẹ, cháu rất cảm ơn ông, tiền sinh."

Cậu nhóc dùng bộ mặt nghiêm túc nói khiến Kim Ân hết sức kinh ngạc.

"Cháu đã từng nghe về ông?" Ông tò mò hỏi.

Lê Hạo Đình lại gật đầu với ông. "Mẹ cháu nói ông là một người thông minh, tốt bụng, ba cháu có thể gặp được một ông chủ như vậy là rất may mắn."

Kim Ân không nhịn được mỉm cười: "Giúp ông cảm ơn lời khen ngợi của mẹ cháu."

Cậu còn chưa kịp mở miệng trả lời, ngoài cửa đột nhiên vang lên một tiếng gào nóng nảy: "Hạo Đình! Hạo Lôi!"

Ba nó bọn nó tới!

"Mẹ, bọn con ở đây." Cậu vui mừng cất giọng trả lời, sau đó mới quay đầu lại nhìn vị tiên sinh tốt bụng dễ gần này, nếu như ông ấy nguyện ý tiếp nhận mẹ là con gái vợ ông ấy, vậy cậu có thể gọi ông một tiếng ông ngoại rồi, nghĩ đến đó cậu nhếch miệng mỉm cười: "Mẹ cháu tới, ngài có thể trực tiếp nói chuyện đó với mẹ cháu."

Kim Ân ngẩng đầu nhìn ra cửa, chỉ thấy một người phụ nữ nóng nảy chạy vào, theo sát sau là Lê Hằng.

"Hạo Đình, Hạo Lôi." Nhìn thấy mấy đứa nhóc không có việc gì, toàn thân Đồ Đông Nhan mới thả lỏng.

"Ông chủ?" Ngoài ý muốn nhìn thấy ông chủ trước đây của mình, Lê Hằng ngạc nhiên kêu lên, sau đó quay đầu nhìn vợ ông thì lại sững sờ: "Phu nhân?"

Nhìn thấy con gái mà bà cho rằng đời này không bao giờ có thể gặp lại, bà Kim vui mừng, trông mắt lập tức lấp lánh ánh nước, mắt không chớp nhìn chăm chăm cô.

Chú ý tới ánh mắt của bà, Đồ Đông Nhan gần như xoay mặt đi chỗ khác, không nhìn bà.

Chân mày Lê Hằng nhẹ chau lại, tạm thời đặt chuyện này xuống trước, cung kính đi đến trước mặt ông chủ, nhẹ nhàng cúi đầu chào ông.

"Ông chủ, ông đến Đài Loan khi nào vậy, sao lại không ới cho tôi biết trước một tiếng?" Đối với người vừa là thầy vừa là bạn này, Lê Hằng luôn rất kính trọng ông, cho dù anh không còn là nhân viên của ông thì vẫn là như vậy.

"Tôi nhất định phải xin lỗi cậu, Lê Hằng." Kim Ân đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc và xấu hổ nói lời xin lỗi với anh.

Lê Hằng liếc nhìn Kim Kelly đang bị trói gô lại trên sàn nhà, lắc đầu với ông chủ trước.

"Là tôi phụ ý tốt của ngài trước, mới có thể dẫn đến chuyện ngày hôm nay, người nên nói lời xin lỗi phải là tôi." Anh xin lỗi, dừng lại một chút nói tiếp. "Trước đó có thể cời trói cho tiểu thư Kim Kelly được không?"

Kim Ân nhìn con gái đang nằm trên sàn nhà, chỉ thấy cô vẫn còn trừng mắt nhìn Lê Hằng, không có chút dấu hiệu tinh táo nào. Ông lắc đầu, bất đắc dĩ nói một câu: "Đợi con bé tỉnh táo lại rồi nói sau." Sau đó ông lại quay đầu nhìn về phía Lê Hạo Đình.

"Sao tôi lại chưa bao giờ nghe cậu nói, cậu có một đứa con trai lớn như vậy?" Ông tò mò hỏi, nghe thấy một giọng nói vang lên trong lòng. Nếu như Lê Hằng là con rể ông, vậy thì đứa nhóc thông minh này sẽ là cháu ông.

"Tôi cũng mới biết chuyện này gần đây." Lê Hằng nhìn con trai, cười khổ trả lời.

"Nó chính là nguyên nhân cậu từ hôn?"

"Một phần trong đó, mẹ của nó mới là nguyên nhân chính." Anh nhìn về phía Đồ Đông Nhan trong mắt tràn ngập dịu dàng và thương yêu.

Kim Ân nhìn người phụ nữ khiến ông mất đi đứa con rể quý chỉ trong một đêm này, phát hiện dung mạo của cô còn bình thường hơn tưởng tượng của ông rất nhiều, nhưng không biết vì sao vào trong mắt ông, lại khiến ông có cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc.

"Đông Nhan." Lê Hằng Nguồn ebook: cu.nguanghang.net dụ dằng gọi vợ mình đến bên cạnh, giới thiệu hai người. "Ông chủ đây là bà xã tôi, Đồ Đông Nhan. Đông Nhan, đây là ông chủ anh thường kể với em, ông ấy luôn chăm sóc anh khi anh ở Mỹ, Kim Ân tiên sinh."

"Chào ngài." Cô gật đầu với ông.

"Đồ tiểu thư, tôi cảm thấy cô rất quen mắt, có phải chúng ta từng gặp mặt ở đâu rồi không?" Ông nhìn cô chăm chăm, cuối cùng ông vẫn không nhịn được hỏi.

Toàn thân Đồ Đông Nhan cứng đờ, hoàn toàn không dám nhìn về phía bà Kim đang đứng.

"Không, chúng ta chưa từng gặp mặt." Cô lắc đầu, nhẹ nói.

"Vậy sao?" Kim Ân như có điều suy nghĩ, gật đầu nói: "Đúng rồi, tôi giới thiệu với cô đây là vợ tôi. Bà xã?"

Ông quay đầu gọi vợ mình lại phát hiện mặt bà tái nhợt, đang lấy vẻ mặt kinh hoàng nhìn bọn họ.

Chuyện gì xảy ra vậy? Ông muốn nói, nhưng trong nháy mắt, ông đột nhiên phát hiện ra một chuyện, đó là dáng dấp của Đồ Đông Nhan có điểm giống với bà xã ông, nhất là đôi mắt, giống như được đúc ra từ một khuôn.

Ông đi qua đi lại giữa hai người, quan sát vẻ mặt của họ càng lúc càng lo lắng, nghi ngờ trên mặt ông càng lúc càng đậm, mà không khí xung quanh cũng dần chìm vào yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Ở Biệt Thự* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Không biết qua bao lâu, Kim Ân đột nhiên mở miệng phá vỡ bầu không khí.

“Ngồi đi!” Ông trầm ngâm nói.

Đồ Đông Nhan níu chặt áo Lệ Hằng, không biết phải làm sao ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt cô hốt hoảng, trong mắt tràn ngập không xác định và lo lắng.

Dù sao, cô cũng đã quen việc mình là cô nhi không cha không mẹ, cô không muốn thay đổi tình hình hiện tại chút nào, càng không muốn đi phá hư gia đình nhà người khác, cho dù người khác đó đã vứt bỏ cô, chưa từng thương yêu cô, cũng khiến cô đau lòng, đau lòng muốn chết. Cô không muốn.

Lệ Hằng dĩ nhiên biết vợ mình lo lắng điều gì. Người phụ nữ này thật sự là... nói anh sao có thể không đau lòng vì cô, không yêu thương cô đây?

“Không sao.” Anh trấn an vỗ nhẹ vai cô, cầm tay cô đi lại sofa ngồi xuống.

Cô lắc đầu với anh, nhưng anh lại dịu dàng mỉm cười với cô, sau đó kiên định ôm cô ngồi xuống bên cạnh.

“Tin anh đi.” Lệ Hằng dịu dàng nói với cô. Vì ông chủ Kim Ân tiên sinh là người anh tin tưởng, tin tưởng ông sẽ phân biệt được đúng sai, nhất định sẽ không làm ra quyết định nào gây tổn thương Đồ Đông Nhan tốt bụng, vô tội.

Đồ Đông Nhan nhìn anh chằm chằm, lại do dự một lát, mới hít sâu một hơi, gạt đầu với anh, giọng nói kiên định. “Em tin anh.”

Lệ Hằng nhìn về phía Kim Ân, dùng ánh mắt nói cho ông viết, bên này không thành vấn đề, rồi lập đổi sang bên kia! Tầm mắt anh nhìn về phía bà Kim còn đang đứng bất động tại một chỗ.

“Bà xã, có thể tới đây ngồi xuống không?” Kim Ân nhìn khuôn mặt không còn chút máu của vợ mình, chậm rãi nói. Tuy câu nói của ông là câu hỏi, nhưng giọng nói vô cùng kiên định.

Toàn thân bà Kim cứng đờ, không tự chủ nuốt nước miếng, mới chậm rãi bước tới. Bà không thể không nhìn lên phản ứng của Đồ Đông Nhan, nhưng lại hoàn toàn không dám nhìn thái độ của chồng mình. Bà biết chắc chắn ông ấy đã phát hiện bà và Đồ Đông Nhan rất giống nhau. Bà cúi đầu, lo lắng ngồi xuống sofa.

“Bà có lời nào muốn nói cho tôi biết không?” Kim Ân mở miệng hỏi vợ mình.

Đôi tay bà đặt ở trên đùi, vì khản trương, lo lắng, hối hận, cùng với không biết phải làm sao mà xoắn chặt lại.

Nên nói sự thật sao, không nói thật có thể giấu giếm tất cả sự thật hay không? Không, bà không thể làm như vậy, đối với đứa con gái này, bà đã vứt bỏ một lần rồi, không thể lại vứt bỏ con bé lần thứ hai.

Bà là một người mẹ ích kỷ, vì những chuyện bà làm, đều là vì quyền lợi của chính mình, vì người nhà, vì con gái, nhưng Kelly là con gái bà, chẳng lẽ Đồ Đông Nhan thì không phải sao? Hai người đều do bà hoài thai chín tháng, khó khăn lắm mới được sinh ra. Điều khác biệt duy nhất là, Kelly sinh ra đã có tất cả sự yêu thương của bà, mà Đồ Đông Nhan lại bị bà vứt bỏ.

Bà có lỗi với con bé, nếu như thừa nhận sẽ khiến cho Kim Ân kết thúc quan hệ vợ chồng hai mươi ba năm nay của hai người, đây cũng là báo ứng của bà, là điều bà phải nhận.

“Tôi muốn nghe chính miệng bà nói cho tôi biết.” Kim Ân nói.

Bà Kim chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn ông, sắc mặt bà vẫn trắng bệch như tờ giấy, nhưng đáy mắt lại có phần kiên định không hối hận.

“Con bé...” Cô họng như bị cái gì đó chặn ngang khiến bà nói rất khó khăn, bà thử nuốt nước miếng mấy lần, cuối cùng khi hốc mắt chảy ra một ít nước mắt, bà cũng có thể nói thành lời. “Đông Nhan là con gái tôi, là con gái mà năm đó tôi vứt bỏ trước khi ra nước ngoài du học, con bé là con gái tôi.”

Trong nháy mắt, hốc mắt Đồ Đông Nhan hồng lên, cô cắn môi nín nhịn, không để cho mình khóc lên, nhưng nước mắt vẫn từ từ chảy ra khỏi hốc mắt cô.

Mặc dù đã sớm đoán ra sự thật này, nhưng khi nghe lời thừa nhận từ chính miệng người vợ mình đã kết hôn hai mươi ba năm, Kim Ân vẫn bị đá kích không nhỏ.

“Tôi không biết trước khi bà cưới tôi đã cưới người khác.” Ông im lặng rồi nhẹ nói.

“Tôi không kết hôn.” Nước mắt bà rơi đầy mặt, khế lác đầu. “Đông Nhan là con gái riêng của tôi, ngay cả ba mẹ cũng không biết đến sự tồn tại của con bé, con bé... tôi vừa sinh nó ra, đã vứt bỏ nó.”

Kim Ân nhìn bà chằm chằm, sắc mặt vì khiếp sợ mà trở nên tái nhợt, không nói được câu nào.

Ông nhìn về phía lệ Hằng, anh cũng dùng vẻ mặt nghiêm túc người ngồi phía sau, một đôi tay đang ra bảo vệ, an ủi người phụ nữ đang khê khóc bên cạnh mình.

“Sao bà có thể làm vậy? Sao bà có thể nhẫn tâm vứt bỏ con gái mình như vậy?” Ông khiếp sợ hỏi, không tin người vợ trung hậu của mình lại có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như thế.

Bà Kim khóc không thành tiếng, nước mắt rơi như mưa, bà không có cách nào để mở miệng.

Nhìn bà khóc vô cùng đau lòng, bộ dạng đau đến không muốn sống, Đồ Đông Nhan lau nước mắt trên mặt, cũng không nhịn được, mềm lòng giải thích cho bà.

“Lúc ấy bà ấy còn trẻ, tôi không trách bà ấy, Trên thực tế, cuộc sống của tôi cũng tạm ổn, viện trưởng và thầy cô ở làng nhi đồng quốc tế cũng đối xử với tôi rất tốt.” Cô gượng cười, khiến Lệ Hằng càng ôm chặt cô vào lòng, đau lòng cúi đầu hôn lên trán cô.

“Đông Nhan, năm nay cô mấy tuổi?” Nhìn cô, Kim Ân như có điều suy nghĩ, dịu dàng hỏi.

“26.” Đồ Đông Nhan không biết ông hỏi cái này là có dụng ý gì, nhưng vẫn thành thật trả lời vấn đề của ông.

“Vậy con trai của cô?”

“Tám tuổi.”

“Cho nên khi cô sinh nó ra thì tuổi còn rất ít, nhưng cô vẫn gánh vác trách nhiệm của một người mẹ, giáo dục con trai tốt như vậy, không phải sao? Hoàn cảnh hai người giống nhau, nhưng bà ấy lại lựa chọn từ bỏ cô.” Kim Ân nhìn cô nói.

“Điều kiện cũng không giống nhau, vì tôi không biết chuyện cô ấy mang thai, cô ấy còn lớn lên trong cô nhi viện, không có cha mẹ hay tiền bạc hậu thuẫn, tất cả chỉ dựa vào chính mình, chỉ là một cô gái mười tám tuổi không ba không mẹ.” Lệ Hằng không nhịn được nói thay cho vợ yêu.

Kim Ân nhắm mắt lại, vẻ mặt mệt mỏi khiến ông như già đi mười tuổi.

Ông không ngờ vợ mình cũng giống như con gái mình, đều là những người phụ nữ ích kỷ. Ông cho rằng con gái trở thành như vậy, là do mình làm hư nó, nhưng vợ ông thì sao? Mặc dù chuyện bà vứt bỏ con gái mình xảy ra trước khi hai người kết hôn, nhưng ông có thể không để ý tới cô gái tốt bụng, kiên cường độc lập này sao?

Nghiêm khắc mà nói, cô gái này cũng coi như là con gái ông.

Anh nhắm mắt lại suy nghĩ một hồi, đột nhiên có quyết định.

“Đông Nhan, cô nguyện ý làm con gái tôi không?” Ông mở mắt, chăm chú nhìn cô, thật lòng nói.

Cô khiếp sợ tròn to mắt, bà Kim ngồi bên cạnh khóc không ngừng cũng trở nên thút thít, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn chồng mình.

“Cô nguyện ý làm con gái tôi không?” Kim Ân hỏi lần nữa.

Đồ Đông Nhan không biết phải làm sao nhìn sang Lệ Hằng đang ngồi bên cạnh, nhưng anh chỉ mỉm cười với cô, dùng nụ cười thâm tình nhất, dịu dàng nhất cười với cô, khiến cô không nhịn được cũng mỉm cười với anh, sau đó từ từ tỉnh táo lại.

“Ngài không cần làm như vậy, thật sự không cần thiết.” Cô quay đầu lại, nói với Kim Ân.

“Nhưng tôi lại rất muốn có thật nhiều con gái. Cô cũng thấy đấy, tôi chỉ có một đứa con gái tùy hứng, tôi còn muốn có ít nhất một người con rể khiến tôi an tâm, nhưng hiện tại người đó lại trở thành chồng cô.” Kim Ân thờ dãi nói xong lại nhìn Lệ Hằng một cái.

Cô trừng mắt nhìn, đột nhiên không biết nên nói gì.

“Còn nữa, con cô thông minh như vậy, tôi vừa thấy đã rất thích nó, hận sao nó không thể làm cháu trai tôi. Cho nên, cô cũng hãy thỏa mãn giấc mơ được ẵm cháu của ông già này đi! Đông Nhan, cô hãy đồng ý làm con gái tôi được không?” Ông dùng vẻ mặt cầu xin nói với cô.

Đồ Đông Nhan vẫn không biết nói gì, chỉ có thể kinh ngạc nhìn ông.

Ánh mắt ông trần ngập chân thành, bộ dạng hòa ái dễ gần khiến cô từ từ cảm nhận được một dòng nước ấm áp đang chảy trong lòng, từ từ chảy qua ôm trọn trái tim và những mất mát trong lòng cô, khiến trái tim cô chậm rãi thoát ra ngoài, thoát khỏi những ngày liên tiếp u ám này.

Hiện tại cô cuối cùng cũng hiểu ra tại sao Lê Hằng lại tôn kính người này như vậy. Nhưng cô thật sự nên tiếp nhận ý tốt, trở thành con gái của ông sao? Cô không muốn phá hư gia đình trước đây của họ, càng không muốn có người vì sự tồn tại của cô trong gia đình mà sinh lòng oán hận.

Cô không tự chủ nhìn về phía mẹ mình, lại phát hiện bà đang dùng vẻ mặt cầu xin tha thứ, mong cô nhận lời, trở thành con gái của Kim Ân tiên sinh, về mặt bà còn trần ngập khát vọng nhìn cô. Cô ngần ra, không biết nên phản ứng thế nào, không thể làm gì khác hơn là chuyển mắt về người em gái khác ba đang nằm trên nền nhà, Kim Kelly, không ngờ cô nàng lại đang dùng vẻ mặt sám hối nhìn cô, lúc hai ánh mắt chạm nhau, cô nàng còn xấu hổ không dám nhìn cô.

Trời ạ, chuyện gì đang xảy ra vậy, cô đang nằm mơ sao? Nếu không, sao thái độ của họ với cô lại thay đổi nhanh như vậy?

“Thân ái, thử một chút đi.” Lê Hằng đột nhiên mở miệng nói với cô.

“Thử cái gì?” Cô quay đầu lại nhìn anh, vẻ mặt khó hiểu.

“Thử cảm giác có ba mẹ. Anh dự cảm em sẽ có một người ba tốt, một người luôn cảm thấy áy náy với em, nhưng vẫn là một người mẹ rất yêu thương em, vì em đáng giá có tất cả những điều đó. Thử một chút cho họ một cơ hội, cũng cho chính mình một cơ hội, không khiến mình phải hối hận.”

Đồ Đông Nhan kinh ngạc nhìn chồng, lắc đầu muốn nói chuyện, lại bị anh nhẹ nhàng dùng tay che miệng.

“Đừng bảo là sẽ không hối hận.” Anh vuốt ve khuôn mặt cô, dịu dàng nói. “Lòng của em rất mềm yếu, lại rất trọng tình cảm, nếu như vì vậy mà tách ra không còn quan hệ, cả đời này em sẽ nhớ mẹ, rồi cả đời này nhớ hình ảnh mẹ em khóc thầm mất. Đúng, em sẽ không nhớ bà ấy vứt bỏ em, từng tổn thương em, mà chỉ nhớ bộ dạng khốc thảm của bà ấy. Em càng ngày càng nhớ, càng nhớ càng hối hận, sau đó sẽ tìm đủ loại lý do tự trách mình, anh không muốn nhìn thấy em như vậy.”

Cô kinh ngạc, hoàn toàn không biết nên nói gì.

“Vì không để cho mình hối hận, không để cho con trai lo lắng, thử một chút được không? Thân ái.” Nói xong anh không coi ai ra gì nghiêng người hôn cô, khiến cô không nhận được đồ mặt.

“Đông Nhan, được không?” Kim Ân lên tiếng hỏi lần nữa.

Đồ Đông Nhan nhìn về vị trưởng bối này, lại nhìn khuôn mặt khảm trương mong đợi của mẹ, cùng em gái đang nằm trên đất một cái, cuối cùng cũng chậm rãi gật đầu.

“Được.” Cô trả lời.

“Thật tốt quá.” Kim Ân vui mừng mỉm cười.

“Cảm ơn con, Đông Nhan.” Bà Kim nghẹn ngào nhỏ giọng nói.

“Có thể để đứa bé gọi ba là một tiếng ông ngoại không?” Ông chuyển ánh mắt mong chờ sang cậu bé đang ngồi chơi máy vi tính, không nhận được mở miệng hỏi.

“Ông chủ, tôi thấy đây mới là mục đích thực sự của ngài đó? Muốn con tôi là cháu đích tôn của ngài.” Lê Hằng trêu chọc.

Kim Ân nghe vậy thì cười ha ha.

“Bị cậu nhìn thấu rồi.” Ông cười lớn. “Tôi thật sự rất thích hai thằng nhóc này, trừ con trai cậu ra, còn ba mẹ đứa nhóc khác, không biết họ có đồng ý cho thằng nhóc này gọi tôi một tiếng ông ngoại không.”

“Tôi nghĩ không thành vấn đề.” Lê Hằng gật đầu. “Vi mẹ Hạo Lôi là chị em tốt lớn lên với Đông Nhan ở cô nhi viện, nếu như ngài nguyện ý, cũng không phải chỉ có nhiều cháu trai gọi ngài là ông ngoại, mà còn rất nhiều con gái gọi ngài là ba... a, không đúng.” Nói xong, anh lại lắc đầu. “Phải nói là ngoại trừ Đông Nhan và Hạo Đình ra, ngài còn có thể có ba đứa con gái, bốn cháu trai gọi ngài là ông ngoại.”

Ông vừa kinh ngạc vừa vui mừng trừng lớn mắt. “Có thật không?”

“Lê Hằng nghiêm túc gật đầu. “Đông Nhan có ba người chị em tốt, ba người họ có bốn đứa con, Hạo Lôi chính là một trong số đó, hơn nữa những đứa nhóc đó cũng giống hai tên nhóc này, đều thông minh hơn người.”

Trong mắt Kim Ân trần ngập chờ mong.

Năm đứa cháu thông minh hơn người, trời ạ, đây thật sự là điều ông có nằm mơ cũng không được chuyện tốt như vậy, ông đã không thể chờ được muốn gặp ba tên nhóc kia rồi.

**

Nước Pháp, giống bức tranh của họa sĩ MONEE trường phái ấn tượng, không cách nào lý giải phân tích, lại xinh đẹp khiến cho người ta phải than thở.

Những lời đó là một đoạn mà Đồ Đông Nhan đọc được trong một tạp chí, vì cô chưa bao giờ xem tranh của họa sĩ MONEE, nên hoàn toàn không có cách nào kiểm nghiệm được nó xinh đẹp đến ngạt thở như thế nào.

Nhưng bây giờ cô đang ngồi trên chiếc xe riêng mà Lãnh Quân Dương phái tới sân bay để đón mọi người, đôi mắt nhìn cảnh vật xinh đẹp bay vút qua bên ngoài, cuối cùng cũng hiểu được cảm giác xinh đẹp khiến cho người ta ngạt thở là gì.

Trời ạ, thật là đẹp, mỗi một phong cảnh đều khiến cho người ta phải than thở.

Kiến trúc thanh lịch hoài cổ, quán cà phê lộ thiên nhân nhả, đường phố sạch sẽ... Cô cho rằng những phong cảnh này đã đủ khiến con người ta kinh hãi, không ngờ xe càng đi về vùng ngoại ô, những đồi núi, dòng sông, những đồng cỏ xanh như một tấm nệm, xinh đến khiến người ta không thể dời mắt, không bỏ qua bất kỳ cảnh đẹp khiến lòng người say đắm này.

Mới đầu thu, rừng núi Phong đã nhiễm màu đỏ rực.

Xe bọn họ đi theo con đường cao tốc đến một vùng quê, nhìn những đồng ruộng xanh mênh mông bát ngát phía trước, cho đến khi mặt trời lặn về phía tây, một pháo đài cổ kính hùng vĩ xuất hiện trước mắt, xe của bọn họ mới dừng lại.

Vì liên quan đến công việc, Lê Hằng và Dịch Ngạo Dương đã gặp qua không ít biệt thự lớn, cho nên cũng không có phản ứng gì. Nhưng ba người kia lần đầu ra nước ngoài du lịch, phản ứng thú vị hơn nhiều, họ nghẹn họng, nhìn trần trời kiến trúc hùng vĩ trước mắt, hít một hơi vẫn không thể nói ra lời, thậm chí họ còn thiếu chút nữa không nhìn đường.

“Cẩn thận một chút.” Lê Hằng nhanh tay lẹ mắt kéo bà xã suýt chút nữa thì đụng vào bề phun nước lại, cùng Dịch Ngạo Dương cũng bất đắc dĩ liếc mắt buồn cười, vì trên tay anh cũng có hai người phụ nữ vừa mới đã phải bậc thang, thiếu chút nữa là ngã xuống.

“Hạo Vãn!”

Tiếng hét chói tai của trẻ con như phá vỡ ma chú, kéo thần trí của ba cô nàng này quay về.

Họ quay đầu nhìn bọn nhóc vui vẻ chạy về phía Lãnh Hạo Vãn đang đứng trên bậc thang, nửa năm rồi bọn nhóc không gặp nhau, nhìn bọn nhóc người thì dùng một quyền đánh lên vai người này, người lại hỏi thăm sức khỏe đối phương, mà Lãnh Quân Dương và Đồ Xuân Tuyết cũng xuất hiện bên cạnh bọn nó.

“Thu Phong, Đông Nhan, Hạ Mỹ!” Đồ Xuân Tuyết kích động kêu lên với các cô, lại lập tức chạy về phía bọn họ.

“Xuân Tuyết!”

Ba người kia gần như cùng lúc chạy về phía Xuân Tuyết, bốn người khoa trương ôm nhau như mấy chị m thất lạc lâu năm gặp lại, ôm thật chặt, đứng một chỗ rồi còn nhảy lên, chỉ thiếu là không rơi nước mắt thôi.

“Đã lâu không gặp, cậu khỏe không?”

“Lãnh Quân Dương có chăm sóc cậu tốt không, để mình nhìn xem.”

“Hình như cậu trở nên xinh đẹp hơn, ngày càng giống phu nhân nhà giàu rồi.”

“Chờ một chút, để mình nhìn cậu rõ ràng một chút, có phải cô trở nên béo rồi không? Nếu không sao bụng lại nổi lên như vậy?”

“Oh my god, Xuân Tuyết, không phải cậu có rồi chứ?”

“Có thật không, có thật không, Xuân Tuyết? Cậu thật sự có?” Ba cô gái hoàn toàn không cho Xuân Tuyết cơ hội để nói chuyện.

“Ừ.” Đồ Xuân Tuyết ngượng ngùng gật đầu.

“Oa, sao trong điện thoại, cậu lại không nói chuyện này với bọn mình? Chúc mừng cậu! Chúc mừng cậu!”

“Mình mới nên chúc mừng cậu, Đông Nhan. Chúc mừng cậu đã kết hôn.”

“Chúc mừng Đông Nhan có được hạnh phúc, đứa trẻ có được ba mẹ.”

“Đúng rồi, rốt cuộc chuyện này là sao?”

“Là...” Bốn cô gái hưng phấn tụ lại một chỗ, người này một câu người kia một câu, vĩnh viễn không nói hết chuyện, những ông chồng chỉ có thể tự mình cố gắng thôi.

Lãnh Quân Dương mang theo nụ cười chào đón bước xuống bậc thang, đi tới trước mặt Dịch Ngạo Dương và Lệ Hằng. Anh bắt tay với Dịch Hạo Dương trước rồi mới quay sang nhìn Lệ Hằng.

“Xin chào, lần đầu gặp, tôi là Lãnh Quân Dương.” Anh đưa tay với người đàn ông đầu tiên gặp.

“Xin chào, tôi là Lệ Hằng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Lệ Hằng cầm tay anh, mỉm cười nói.

Lãnh Quân Dương không nhận được nhẹ nâng chân mày với câu nói sau cùng của Lệ Hằng. “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu?”

“Tên gia hỏa bất cộc Xuân Tuyết, cái tên họ Lãnh, ba Hạo Vân, ừ, còn một tên khá dài, hình như gọi là...”

“Người không chịu làm rõ vấn đề đã hiểu lầm lung tung, tổng giám đốc thiết kế họp rồi.” Dịch Ngạo Dương giương môi tiếp lời.

“Cảm ơn, chính là cái này.” Lệ Hằng quay đầu nói lời cảm ơn với anh, sau đó lại dùng nụ cười như không cười nhìn Lãnh Quân Dương, rồi nói với anh một lần. “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

“Có như ba người họ vẫn không tha thứ tôi chuyện khiến cửa hàng TheFourSeason đóng cửa.” Anh không nhận được cười khỏ.

“Không sai.” Dịch Ngạo Dương cười vô cùng vui vẻ. Thật may trong quá trình anh và Thu Phong nói lại tình xưa, không có đặc tội với những cô nàng này, nếu không anh nhất định sẽ rất thảm.

Lãnh Quân Dương lắc đầu, lộ ra nét mặt cam chịu. Tiếp đó anh hít sâu, lại đối mặt với nét mặt vui vẻ của Dịch Ngạo Dương và Lệ Hằng. “Tôi nghe nói anh kết hôn với Đông Nhan? Chúc mừng anh.”

“Cảm ơn.”

“Có vẻ con đường theo đuổi vợ của anh, thuận lợi hơn tôi và Ngạo Dương.”

“Mới là lạ.” Dịch Ngạo Dương cười vang. “Người này hại Đông Nhan vì anh ta chịu một cái tát, giận đến mức bây giờ Hạ Mỹ và Thu Phong vẫn còn chê cười!”

“Xảy ra chuyện gì?” Lãnh Quân Dương quan tâm hỏi.

“Chuyện này nói rất dài dòng.” Lệ Hằng bắt đầu đi lắc đầu.

“Vậy thì vào trong rồi hãy nói.” Lãnh Quân Dương vỗ vai anh, xoay người đi về phía vợ mình đang nói chuyện đến quên tất cả với chị em, nhắc nhở cô có nên đưa mấy người vào đại sảnh ngồi rồi nói chuyện tiếp hay không, dù sao đàn người đã ngồi máy bay mười mấy tiếng, lại ngồi xe hai giờ mới đến được đây, nhất định cũng mệt mỏi.

Đồ Xuân Tuyết được ông xã nhắc nhở như vậy, lúc này mới phát hiện mình lại mơ hồ rồi. Cô theo thói quen nói ba tiếng xin lỗi, sau đó lôi kéo ba người chị em của mình vào trong tòa lâu đài.

Đoàn người vừa nói vừa cười đi vào trong, về phần mấy đứa nhóc, ngay lúc vừa đến cả năm đứa đã chạy vào trong thám hiểm pháo đài này rồi, đâu còn thấy bóng người nữa.

**

Lệ hằng tỉnh vì đói, nhưng không thể xác định được mình bị đánh thức vì loại đói nào.

Bà xã thân yêu của anh đang nằm sấp ngủ trên người anh, một tay ôm ngang lồng ngực anh, gương mặt dính lên lồng ngực anh, một chân lại vắt ngang qua đùi, khê tựa vào nơi đã sớm cứng rắn của anh, hơn lớp áo ngủ của cô còn vắt sang hông, lộ ra đôi chân thon dài, cùng bao gồm cả viên mông xinh đẹp dưới quần lót của cô.

Anh hoàn toàn không cách nào di chuyển ánh mắt ra khỏi cảnh đẹp của vợ mình, càng không thể khống chế bàn tay mình xoa nắn cặp mông đẹp của cô, không thăm dò vào quần lót mỏng.

Trời ạ! Anh không nên quấy rầy giấc ngủ của cô, vì cô một muốn chết rồi. Hôm qua ngồi máy bay mười mấy tiếng liên tục, lại nói chuyện với chị em cô đến nửa đêm, mới bị mấy người chồng bọn họ ép buộc tan họp, trở về phòng nghỉ ngơi. Mặc dù cô không nguyện ý, nhưng sự thật cũng chứng minh cô đã một muốn chết rồi, vì cô vừa nằm lên giường, không đến một phút đã ngủ mất, hơn nữa cả buổi tối gần như không lật người.

Nhìn cô ngủ, đôi môi khẽ hé mở, hô hấp vững vàng, nhìn một cái cũng biết cô đang ngủ rất say, nhưng ông trời tha thứ cho anh, anh thật sự không có biện pháp khống chế tay mình không đụng vào cô, đôi môi anh di chuyển xuống hôn lên môi cô, liếm mút. Cô hấp dẫn như thế, mềm mại, ngọt ngào, khiến anh cứng rắn đầu tiên.

Cô yêu anh, cô sẽ tha thứ cho việc anh không thể khống chế được chứ?

Cô cúi người hôn anh, sau đó ngẩng đầu, thâm tình nói với anh. “Em yêu anh.”

Lệ Hằng mỉm cười, cảnh môi đột nhiên đánh về phía cô, cho cô một nụ hôn nhiệt tình. “Anh cũng yêu em, bà xã.” Anh áp trán mình lên trán cô, nói.

Mỉm cười hôn trả anh, Đồ Đông Nhan gối đầu lại ngực anh, cảm thụ hạnh phúc chưa từng cô trong giờ phút này.

Thì ra hạnh phúc có thể trở nên hạnh phúc hơn!

Mà bây giờ, chỉ còn Hạ Mỹ nữa thôi...

--- HOÀN ---

Bạn đang đọc truyện *Tôi Muốn Ở Biệt Thự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.